

Μοναχοῦ Δαμασκηνοῦ Γρηγοριάτου

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΠΛΑΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

(ΚΑΙ ΜΕ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ)

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
2010**

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Όταν ἦλθε στὸν κόσμον ὁ Χριστὸς ἦλθε νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὴν λατρεία τῶν εἰδώλων καὶ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως στὴν λατρεία τοῦ μόνου καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ Πατρός. Αὐτὸ τὸ ἔργο ἐπέτελεσε διὰ τῆς ὑπακοῆς Του στὸν Θεό

Πατέρα, πού κορυφώθηκε τήν σταυρική του θυσία. Μέ τήν θυσία του καί τήν Ἀνάστασί του ὁ Χριστός κατήργησε τόν θάνατο πού ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διότι ὠδηγοῦσε ὅλους τούς ἀνθρώπους στήν αἰώνια κόλασι καί στήν ὀριστική ἀπομάκρυνσι ἀπό τόν Θεό τῆς ἀγάπης.

Σάν ἰδρυτής ὁ Χριστός τῆς μόνης καί ἐξ οὐρανοῦ ἀποκαλυφθείσης Ἐκκλησίας του ἔπρεπε νά φροντίσῃ γιά τήν ἐγκατάστασί της στήν γῆ, οὕτως ὥστε τό ἔργο της νά συνεχισθῆ ἀπό τούς διαδόχους Του, τούς Ἀποστόλους καί τούς διαδόχους αὐτῶν ἐπισκόπους καί ἱερεῖς. Ἕνας ἰδρυτής λοιπόν ἐνός τόσο μεγάλου κεφαλαιώδους σημασίας ἔργου γιά τήν ἀνθρωπότητα δέν ἀρκέσθηκε μόνο στήν θωράκισί του μέ μία θεωρητική διδασκαλία, ἀλλά στήν δυνατότητα ἐφαρμογῆς αὐτῆς τῆς διδασκαλίας γιά τήν συμμετοχή τοῦ ἀνθρώπου στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ δέν ἀπέβλεπε ἀποκλειστικά στήν ἀνεύρεσι τρόπων καλλιτέρας ὄντολογικῆς καί βιοποριστικῆς ἐπιβιώσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά στήν ἀπαλλαγῆ τοῦ κόσμου ἀπό τόν θάνατο, τά πάθη, τήν ἀμαρτία, καί τά βάσανα, τά ὁποῖα προήρχοντο ἀπό τήν ἀνελέγητη μανία τῶν σατανικῶν δυνάμεων πού δροῦσαν στήν γῆ, μετά τήν πτώσι τοῦ τάγματος τοῦ ἔσφουρου.

Ὡς ἀνθρωπος ὁ Χριστός θυσιάσθηκε ἐπί τοῦ σταυροῦ του, χωρίς νά μειωθῆ ἡ χαθῆ ἡ δύναμις τῆς θεότητός του ἀπό τήν ὁποῖα λαμβάνη ἀνά τούς αἰῶνας ὁ κόσμος πνευματική δύναμι γιά νά ἀποκρούη τίς δυνάμεις τοῦ σκότους πού, λόγω τῆς πτώσεώς του, τοῦ εἶχαν δώσει, σάν μιά ἄδικη καί ἀπαρακλήτη κληρονομιά, τήν ψηλαφητή φρίκη τοῦ αἰωνίου θανάτου.

Ἐάν τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ ἐπεκτεινόταν μόνο μέχρι τήν ἀπό τῆς πρὸς οὐρανόν ἐν σώματι ἀναλήψεώς Του, τότε θά ἦτο μία τραγική εἰρωνεία καί μία παταγώδης ἀποτυχία ἡ ἔλευσις του στήν γῆ. Ὅπως μᾶς λέγει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐάν δέν ὑπῆρχε ἡ ἀνάστασις του, θά ἦταν ματαία κάθε προσπάθεια γιά τήν πνευματική ἀνόρθωσι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Θά ἦταν μάταιο τό κήρυγμα τῆς σωτηρίας, μάταιο τό βάπτισμα τῶν κατηχουμένων, ματαία ἡ σύστασις τῶν θείων Μυστηρίων, ματαία ἀκόμη ἡ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὅμως ἐφρόντισε ὁ Χριστός καί πρὶν ἀκόμη ἀπό τήν εἴσοδό του στό ἐκούσιο Πάθος Του νά ὀργανώσῃ τήν Ἐκκλησία του.

Πρῶτο ἔργο του πρὸς τήν κατεύθυνσι αὐτή ἦταν ἡ ἐκλογή τῶν 12 Μαθητῶν τούς ὁποίους καί ἀνέδειξε ἀποστόλους καί συνεχιστές τοῦ ἔργου του.

Δεύτερο ἔργο του ἦταν ἡ διδασκαλία του ἐπάνω στήν ὁποῖα θά στηριχθῆ τό ὅλον οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας του.

Τρίτο ἔργο του ἦταν ἡ κατά καιρούς παράδοσις τῶν Μυστηρίων, ὡς ἱερῶν τελετῶν, μέσω τῶν ὁποίων ὁ πιστός Χριστιανός θά λαμβάνη τήν θεία βοήθεια γιά τήν συμμετοχή του στά ἀγαθά τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ στήν γῆ.

Καί τέταρτο ἔργο του ἦταν ἡ ὑπόσχεσις στούς Μαθητάς του ὅτι θά στείλῃ τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού εἶναι καί Αὐτό Θεός, τό ὁποῖον θά κυβερνᾷ τήν Ἐκκλησία του. Αὐτό εἶναι τό Τρίτο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό ὁποῖον ἐδίδαξε ὁ Χριστός ὅτι εἶναι Θεός μαζί προαιωνίως μέ τά ἄλλα δύο Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅτι θά παραμείνει διά παντός στήν ὑπό ἴδρυσιν Ἐκκλησία Του, τήν ὁποῖαν ἔκτοτε θά τήν καθοδηγεῖ ἀλανθάστως, συνεχίζοντας ἔτσι τό ἀρξάμενο ἔργο τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Δευτέρου Προσώπου.

Ἔτσι, παρότι ὁ Χριστός ἀνεχώρησε τόσο γρήγορα σωματικῶς ἀπό τόν κόσμο, ὅμως ἄφησε ἴσης ἀξίας καί δυνάμεως καί ἐνεργείας Διάδοχον, τό Ἅγιον Πνεῦμα. Τοῦτο ἀπό τότε, ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς κυβερνᾷ τήν Μία Ἐκκλησία, πού εἶναι Σῶμα τοῦ Ζῶντος Χριστοῦ, στό ὁποῖο ἐκκεντρίζονται ὅσοι πιστεύουν σ' αὐτήν τήν ἀγία διδασκαλία. Ἀκόμη ἐπιδαπιλεῖ τήν Χάριν Του, μέσω αὐτῶν τῶν θείων

τελετών, στον άνθρωπο και αναδεικνύει νέους λειτουργούς, οι οποίοι θα συνεχίσουν τό ξργο τής σωτηρίας τών ανθρώπων μέχρι τήν Δευτέρα παρουσία Του.

Όπως τό ανθρώπινο σωμα έχει μία συνοχή και αναφορά όλων τών λειτουργιών του στον έγκέφαλο, από όπου παίρνει και δίνει οδηγίες για τήν κανονική και ασύγχυτη λειτουργία του σαν οργανισμού, έτσι και ή Έκκλησία του Χριστού είναι στενά ένωμένη τόσο μεταξύ της, όσο και μέ τήν Κεφαλή της τόν Χριστό. Μεταξύ της είναι ένωμένη διότι τά Μυστήριά της έπιτελούνται μέσα από τήν μακραίωνα παράδοσί της μέ τήν ίδια δογματική τους κατοχύρωσι και μέ τό ίδιο σχεδόν τελετουργικό τυπικό, τό όποϊον άλλωστε και έχει δευτερεύουσα σημασία. Η δογματική της διδασκαλία, όπως αποκαλύφθηκε από τό αλάνθαστο στόμα του Ίδρυτου της του Ίησου Χριστού, παραμένει και όφείλει νά παραμείνη άπαρασάλευτη, διότι επάνω σ' αυτήν οικοδομείται ή σωτηρία του ανθρώπου. Εφ' όσον ή σωτηρία του ανθρώπου δέν είναι άπόρροια και καρπός ανθρώπινων συλλογισμών ή προσπαθειών, αλλά δωρεά του Σταυρωθέντος και Αναστάντος Χριστού, είναι άδιανόητον αυτή ή δωρεά νά επιδέχεται τήν έγωϊστική επίθεσι του αλαζόνος ανθρώπου, ό όποϊος ζητεί άκόμη και στά ύψηλά αυτά μεγαλουργήματα του Φιλάνθρώπου Χριστού μας, νά επιβάλη τήν δική του σαθρά και άμαρτωλή παρουσία και άπόφασι. Επίσης τό Άγιον Πνεύμα, επειδή προέρχεται πρό πάντων τών αίωνων από τόν Θεό Πατέρα συνυπήρχε μέ τόν Θεό και τόν Υίο και συνευδοκοΰσε στίς θείες αποφάσεις του Τριαδικου Θεου. Μέ τήν ένσάρκωσι του Δευτέρου Προσώπου, του Ίησου Χριστού, και πάλι μέ κοινή άπόφασι του Τριαδικου Θεου, τό Άγιον Πνεύμα λαμβάνει ενεργό δράσι στην ίδρυθείσα πλέον υπό του Χριστού Έκκλησία του στον κόσμο και διά μέσου τών αίωνων κατευθύνει τό πλήθος τών Όρθοδόξων Χριστιανών στην σωτηρία. Η ενεργεια του Αγίου Πνεύματος, είναι ταυτόχρονα και ενεργεια τών άλλων δύο Προσώπων, τά όποϊα ύπάρχουν σε μία άδιάσπαστη ένότητα, αγάπη και κοινωνία μεταξύ τους. Αυτή ή ενεργεια του Αγίου Πνεύματος μέσα στην Έκκλησία του Χριστού δέν γίνεται εκβιαστικά, αλλά καλείται ό άνθρωπος διά του κηρύγματος νά αποδεχθῆ τό σωτήριο μήνυμα του Χριστού και έν συνεχεία νά αναλάβη τήν προστασία και καθοδήγησί του προς τόν σκοπόν αυτόν τό Άγιο Πνεύμα. Τό Άγιο Πνεύμα δέν ύποτάσσεται στον άνθρωπο, αλλά συνεργάζεται μαζί του για τήν σωτηρία του. Εάν ύποταχθῆ στον άνθρωπο, χάνει τήν θεότητά του, τήν έλευθερία του και τήν άποστολή του. Ό κάθε πιστός Χριστιανός θα πρέπει νά γίνεται καθημερινά ύποτακτικός του Αγίου Πνεύματος και όχι διδάσκαλός Του. Όταν ό άνθρωπος ζητεί νά επιβάλλει δικές του θεωρίες ή νά αλλοιώση τίς θείες χριστιανικές διδασκαλίες ή νά τολμήση νά αντικαταστάση τό Άγιο Πνεύμα, αυτό σημαίνει ότι αυτός ό άνθρωπος ζητεί νά γίνη θεός χωρίς τόν αληθινό Θεό. Ζητεί νά σώση τόν έαυτό του, ίσως και τούς άλλους, μέ τήν πεπερασμένη και άκάθαρτη λογική του. Ζητεί μέ τήν αλαζονεία του νά διαμαρτυρηθῆ ένώπιον του Θεου ότι ή Σταύρωσις και ή Ανάστασις του δέν ώδήγησαν τόν άνθρωπο στον Θεό. Έτσι, ό αλαζόνας σημερινός άνθρωπος καταδικάζει τόν Θεό σε θάνατο διά τής έγωϊστικής του επάρσεως και ζητεί νά οδηγήση τόν άνθρωπο, όχι σε κάποια μορφή σωτηρίας, αλλά στην σκλαβιά τών παθών και στην σατανική λατρεία τών σημερινών ειδωλικών μορφών και καταστάσεων.

Η Έκκλησία του Χριστού είναι άρρήκτως ένωμένη και άδιασπαστως συγκροτημένη και δέν επιδέχεται κάποια δήθεν αναγκαία ανθρώπινη παρέμβασι. Συνεχίζει τό ξργο της και δέν πτοείται από τούς κακοβούλους έχθρους της, οι όποϊοι ένα πράγμα κερδίζουν, όσάκις τήν πολεμούν, ν' απομακρύνωνται άπ' Αυτήν και νά μεταπηδοΰν στίς παρατάξεις του νοητου έχθρου.

Στην σημερινή εποχή συνεχίζονται οι προσπάθειες, όπως και παλαιότερα για τήν προσέγγισι της Όρθοδόξου Έκκλησίας μέ τίς άλλες λεγόμενες εκκλησίες, οι

ὁποῖες ἀπεκόπησαν ἀπό τόν ἐνιαῖο κορμό τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἶναι αἴτημα ὄχι τόσο τῶν καιρῶν, ὅσον τοῦ Χριστοῦ μας, περί μιᾶς ἐνωμένης Ἐκκλησίας γιά νά δοξάζεται ἔτσι τό Ὄνομά του ἐπί τῆς γῆς καί νά παρέχεται μέ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην τό δῶρο τῆς σωτηρίας στόν ἄνθρωπο.

Ἡ Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὁμοιάζει μέ ἕνα δένδρο, πού ἔχει πέντε κλάδους. Οἱ κλάδοι τῆς αὐτοῦ παλαιότερα ἦταν τά πέντε πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα: Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καί Ἱεροσολύμων. Ἕνας κλάδος ὅμως τσακίσθηκε καί ἔπεσε κάτω. Ἀποχωρίσθηκε ἀπό τό ἐνιαῖο σῶμα τοῦ δένδρου, ἀπό τό ὁποῖον ἔπαιρνε τίς βιταμίνες καί τούς χυμούς του γιά νά ἀναπτύσσεται καί νά παράγει ἄνθη καί καρπούς. Ἐκτοτε, ἀφοῦ δέν εἶναι ἐνωμένος μέ τό δένδρο, ἀδυνατεῖ νά παράσχει ἄνθη καί καρπούς. Θεωρεῖται πλέον ἄχρηστος ὁ κλάδος καί βάλλεται στήν φωτιά. Μία τέτοια πτῶσις ὑπέστη καί τό πρῶτο πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης. Ἀπεκόπη ἀπό τό Σῶμα τῆς Μιάς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἤμπορεῖ νά ἀνθοφορήσει καί νά καρποφορήσει, πού σημαίνει ὅτι δέν ἔχει ἀποστολή τήν σωτηρία καί τήν ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τά πάθη του καί τίς ἁμαρτίες του. Εὐρῆκε ὅμως ἄλλη ἀποστολή νά ἐπεκτείνεται σάν μιά ἐγκόσμια αὐτοκρατορία, ἡ ὁποία συνεργάζεται μέ τούς ἰσχυρούς τῆς γῆς. Ζητοῦν νά ἐγκαθιδρύσουν μία δική τους βασιλεία, μέ δικό τους καταστατικό χάρτη, δηλαδή, δική τους θρησκευτική διδασκαλία καί μέ δικά τους μέσα ἐξαπλώσεως καί κυριαρχίας τους ἐπάνω στήν γῆ. Ἀρνοῦνται ἐμπράκτως τόν Θεό, ἀφοῦ δέν τόν ἀποδέχονται σάν Λυτρωτή τοῦ κόσμου καί Ἰδρυτή τῆς δικῆς του Ἐκκλησίας, αὐτήν πού ἔφερε στόν κόσμο καί μέχρι σήμερον ὀνομάζεται Ὁρθόδοξος. Ἀλλά τί εἶδους θρησκεία ἐπιθυμοῦν νά ἐγκαταστήσουν στήν γῆ; Καί αὐτή ἡ θρησκεία τί σχέσις ἤμπορεῖ νά ἔχη μέ τήν ἀληθινή ἐξ ἀποκαλύψεως Θρησκεία τοῦ Ναζωραίου Ἰησοῦ; Καί ἐάν αὐτοί πού ἀκολουθοῦν τήν ἐκκλησία πού λέγεται παπική ἢ προτεσταντική, κατορθώνουν μέ δυναμικά ἀνθρώπινα μέσα, χρήμα, ἀξιώματα, ὅπλα, διπλωματίες νά ἐκβιάζουν συνειδήσεις, νά παραπλανοῦν τούς ἀφελεῖς, νά ἀποστομώνουν τούς ἀδαεῖς, νά ὑπόσχονται εὐημερία στούς πτωχοῦς καί ἀστέγους τῆς Ἀφρικής, πῶς θά σταθοῦν ἐνώπιον τοῦ Βήματος τοῦ Χριστοῦ, ὄντας μακριά ἀπό τήν Μία καί σώζουσα Ἁγία Ἐκκλησία του;

Σήμερα κύκλοι τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλά καί λατινόφρονες, οἱ λεγόμενοι οἰκουμενιστές, πιεζόμενοι ἀπό τά προγράμματα περί μιᾶς παγκοσμίου πολιτικῆς καί θρησκευτικῆς Ἀρχῆς καί ἐνός παγκοσμιοποιημένου κόσμου, ζητοῦν νά γίνῃ ἐνότητα ἢ ἐνοποιήσις τῶν Ἐκκλησιῶν. Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι, ἡ κάθε ἀποσπασμένη ἐκκλησία θά συνεχίσει νά διατηρῇ τίς ἰδιαιτερότητές της, τήν διδασκαλία, τά Μυστήρια, τόν Κλῆρο καί τίς παραδόσεις της καί θά «ἐνοποιηθῇ», δηλαδή θά ἐνωθῇ ἐξωτερικά μέ τήν ἐκκλησία τῆς Ρώμης, ἀναγνωρίζοντας μόνο τόν πάπα ὡς ἀρχηγό αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας. Αὐτό θά κάνουν καί οἱ ἄλλες ἐπί μέρους ἐκκλησίες, ὅποτε θά ὁμιλοῦμε περί μιᾶς παγκοσμίου χριστιανικῆς ἐκκλησίας μέ ἀρχηγό ὄχι τόν Χριστό, ἀλλά τόν πάπα τῆς Ρώμης. Ἀλλά αὐτό τό ἐπινόημα τῶν ἐκπροσώπων τοῦ παπισμοῦ δέν λέγεται ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά τοῦ πάπα. Ἀλλά εἶναι δυνατόν ἕνας ἄνθρωπος, ὁ πάπας πού εἶναι κι αὐτός ἁμαρτωλός, νά κυβερνᾷ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία του, ἡ ὁποία κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο, ἔχει Κεφαλήν της τόν Χριστό; Μία τέτοια παγκοσμιοποιημένη ἐκκλησία δέν θά ἔχη σκοπό τήν πνευματική σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά θά διευκολύνῃ τά καταχθόνια προγράμματα τοῦ πολιτικοῦ καί θρησκευτικοῦ πλανητάρχη καί τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, πού πολεμοῦν μέ λύσσα τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπό τῆς ἰδρύσεώς της μέχρι σήμερα.

Ὅταν ὁ Χριστός καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὁμιλοῦν γιά ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἐννοοῦν βέβαια τήν συνύπαρξις ἢ καί συγχώνευσις τῆς Μιάς καί Ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέ τά ἄλλα λεγόμενα χριστιανικά δόγματα, ἀλλά τήν

έπιστροφή τῶν πεπλανημένων ἐκκλησιῶν στήν πρώτη καί Ἀδιαίρετη Ἐκκλησία, στήν ὁποία ὡσάν πηγὴ ρεῖ τό ὕδωρ τό ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἐπιστρέφοντες στήν Πρώτη Ἐκκλησία, ἐπιστρέφουν στόν Χριστόν, στά Μυστήριά της, στήν Θεία Χάρι καί στό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖον τό ἔχασαν καί τήν θέσι του τήν ἐπῆραν τά πονηρά πνεύματα τοῦ σατανᾶ καί τῆς μαγείας, τόσον ἐδῶ ὅσον καί στήν Ἀφρική καί σ' ὅλο τόν κόσμο.

Εἶναι ἀδιανότητον λοιπόν νά ὑπάρξη ἐνότητα ἢ ἐνοποιήσις τῶν ἐκκλησιῶν, διότι θά καταστραφῇ τό γνήσιο καί αὐθεντικό οἰκοδόμημα τῆς Πρώτης καί Μιᾶς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί θά ματαιωθῇ πλέον ἡ σωτηρία ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Θά «στραπατσαρισθῇ» τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ καί ἡ προσέγγισις τοῦ ἀνθρώπου πρός Αὐτόν θά εἶναι ἀδύνατος μέσω τῶν Μυστηρίων, τῆς νοερᾶς προσευχῆς καί τῆς κοινωνίας τῶν ἀρετῶν καί χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅταν ὁμιλοῦμε γιά ἔνωσι τῶν Ἐκκλησιῶν σφάλουμε, διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐνωμένη μέ τόν Ἰδρυτῆ της, μέ τήν διδασκαλία της, τά Μυστήρια καί τό Ἅγιο Πνεῦμα πού σήμερα κυβερνᾶ χαρισματικῶς Αὐτήν. Εἶναι ἐνωμένη μέ τούς Ἁγίους Πατέρες, Διδασκάλους, Μάρτυρες, Ὅσιους καί τούς σημερινούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς πού ἀγωνίζονται ἀκόμη στήν ἐδῶ στρατευομένη Ἐκκλησία καί προσδοκοῦν νά ἀνέλθουν στήν ἐπουράνια. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό κάποια ἔνωσι μέ κάτι τό ὁποῖον προέρχεται ἀπ' αὐτόν τό κόσμον. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐνώνει τόν κόσμον στό Ὄνομα καί τήν Πίστι τοῦ Ἰδρυτοῦ της τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δέν ἐνώνεται μέ τόν κόσμον, διότι θά χάσῃ τόν προσανατολισμό καί τήν ἀποστολή της. Δέν χαρίζεται στόν κόσμον διότι θά εἰσέλθῃ μέσα στούς κόλπους της τό ρεῦμα τῆς ἐκκοσμικεύσεως, δηλαδή τό πνεῦμα τῆς πλάνης καί τοῦ διαβόλου καί θά θελήσῃ νά τήν ἀποπροσανατολίσῃ ἀπό τήν κυρία διακονία της. Ὁ ἄνθρωπος, ἐάν θέλῃ νά θεραπευθῇ ἀπό τίς πνευματικές του πληγές, ἐάν πιστεύει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προσωπικός του Σωτήρας καί Φίλος καί Ἀδελφός, ἄς σπεύσῃ νά Τόν ἀναζητήσῃ. Καί ὁ Κύριος θά ἔλθῃ ἡ ἡμέρα πού θά τοῦ ἀποκαλύψῃ τόν γλυκύτατο καί πάμφωτο Πρόσωπό του.

Οἱ «ἐκκλησίες» πού ἐπανεστάστησαν διά τῶν ἀρχηγῶν τους κατά τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Μιᾶς Ἁγίας Ἐκκλησίας Του ἔχασαν πλέον τό πλήρωμα τῆς ἀληθείας καί τίς προϋποθέσεις τῆς ἀληθινῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Πῶς ἔμποροῦν νά ὁμιλοῦν γιά σωτηρία ἐφ' ὅσον στεροῦνται τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Ἐάν στήν παπική ἐκκλησία ὑπάρχει συγκεκριμένο δόγμα περί τῆς κτιστῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τούς ἐρωτοῦμε πῶς ἔμπορεῖ ἕνα κτιστό πρᾶγμα νά ὀδηγήσῃ ἕνα ἄλλο στήν σωτηρία τῆς ψυχῆς; Ἐάν ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς εἶναι καθαρὰ ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιά νά καθαρισθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπό κάθε μολυσμό σωματικό καί ψυχικό, πῶς θά καθαρισθοῦν αὐτοί οἱ λεγόμενοι χριστιανοί ἄλλων ἐκκλησιῶν, ἀφοῦ δέν ἔχουν ζωντανή τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οὔτε στήν ἐκκλησία τους οὔτε καί στήν ζωή τους; Τί ἀπομένει λοιπόν σ' αὐτούς τούς «θαλασσοδαρμένους» καί λεγομένους χριστιανούς; Μόνο ἡ ἐπιστροφή τους στήν Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Τότε θά σφραγισθοῦν μέ τήν φωτιστική καί ἁγιαστική σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θά λάβουν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν τους, πληροφορία τῆς αἰωνίου ζωῆς, πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός καί τήν χαρά ὅτι ἐπὶ τέλους εὐρῆκαν τήν λύτρωσι.

Αὐτή τήν εὐχή δίνουμε ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος σ' ὅλους αὐτούς τούς χριστιανούς πού λέγουν ὅτι πιστεύουν στόν Χριστό, ἀλλά δέν ἀκολουθοῦν τήν Ἐκκλησία του καί δέν ἔχουν τό Ἅγιο Πνεῦμα στήν ζωή τους. Ἐάν λέγουν ὅτι πιστεύουν στόν Χριστό, οὐσιαστικά τόν ἀρνοῦνται, διότι ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ σάν Θεανθρώπου τελείωσε στόν γῆ μας μέ τήν Ἀνάληψί του. Ὅμως τό ἔργο του δέν τελείωσε. Τό συνέχισαν οἱ Ἀπόστολοι μέ ἄλλον πλέον Κυβερνήτη τοῦ σκάφους τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖον θά

παραμείνη στην Έκκλησία μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο καί συνεργάζεται μέ τά ἄλλα δύο Θεῖα Πρόσωπα.

Ἄς μή πλανῶνται λοιπόν, λέγοντες ὅτι πιστεύουν στόν Χριστό, διότι στήν μέλλουσα Κρίσι θά ἀκούσουν τόν σκληρό λόγο του, ὅτι «οὐκ οἶδα ὑμᾶς».

Ὅταν κάποιος ζητεῖ τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του δέν πολιτικολογεῖ καί δέν φιλολογεῖ. Δέν ζητεῖ νά ἐπιβάλλη τήν δική του ἀντίληψη ἢ κοσμοθεωρία, ἀλλά ζητεῖ κατά τρόπο τελωνικό νά ταπεινωθῆ. Ζητεῖ νά εὔρη τήν ἀλήθεια, πού κατέχει τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖον θά τόν ἀναπλάσῃ πνευματικά, θά τόν ἀνακουφίσῃ καί θά τοῦ θεραπεύσῃ τίς ἀνίατες πληγές του.

Ἐπειδή ἡ κοινωνία μέ τόν Χριστό εἶναι κοινωνία μέ τήν Έκκλησία του καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, ὅσοι ἔχουν καλή προαίρεσι καί πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει πλήρωμα ἀληθείας καί Χάριτος στήν Ὁρθόδοξη Έκκλησία, ἄς ἀποδεχθοῦν ἐγκαρδίως αὐτή τήν ἀλήθεια καί μέ τήν βάπτισί τους στήν Ἁγία Ὁρθόδοξη Έκκλησία, θά λάβουν καί τήν ἐμπειρία τοῦ θείου φωτός καί τά πλούσια καί ἀναφαίρετα χαρίσματα τοῦ Πνεύματος. Τότε δέν θά χειάζονται ἀποδείξεις οὔτε παραινέσεις, διότι τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐκάλυψε ἤδη ὅλα τά κενά τῆς ζωῆς τους. Ἀμήν.

ΟΙ ΠΛΑΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

1. ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

Βατικανό ὀνομάζεται τό πολιτικό καί ἐκκλησιαστικό κέντρο, τό ὁποῖον ἔχει ἀρχηγό τόν ἐκάστοτε πάπα καί εὑρίσκεται σέ μία μικρή ἐδαφική περιφέρεια 450 στρεμμάτων στό κεντρικό μέρος τῆς Ρώμης καί δεξιά τοῦ ποταμοῦ Τίβερη. Στήν ἀρχαιότητα ἡ περιοχή αὐτή ὠνομαζόταν *campus ἢ ager Vaticanus*. Ἐπειδή εἶναι κράτος, εἶναι ἡ μικρότερη σέ ἔκτασι Χώρα τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Ταυτόχρονα εἶναι καί ἡ πνευματική μητρόπολις ὀλόκληρης τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας. Ἐκτός αὐτῆς τῆς ἐκτάσεώς του, ἔχει καί ἄλλες μικρές περιοχές, συνολικά 700 στρεμμάτων σέ διάφορα σημεῖα τῆς πόλεως, ὅπου ὑπάρχουν κτίρια μέ ὑπηρεσίες τοῦ Βατικανοῦ.

Οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ρώμης ἀπό τόν 4^ο αἰῶνα ἔμεναν στόν λόφο τοῦ Λατερανοῦ, περιοχή τήν ὁποία εἶχε χαρίσει στήν ἐκκλησία ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος. Πολλοί πάπες διά μέσου τῶν αἰώνων ἔκτισαν διάφορα κτίρια καί σταδιακῶς συγκροτήθηκε ἀπό κτιριακῆς πλευρᾶς τό κράτος τοῦ Βατικανοῦ, τό ὁποῖον περιέχει πολλά κτίρια, ὅπως τόν μεγαλοπρεπῆ ναό τοῦ ἁγίου Πέτρου μέ τήν πλατεῖα, πού ἔχει τήν μορφή ἀνοικτῆς ἀγκάλης, τό παπικό ἀνάκτορο, τήν βιβλιοθήκη, τό Μουσεῖο, τό ἀστεροσκοπεῖο, τήν Πινακοθήκη, τόν ραδιοφωνικό καί τηλεοπτικό σταθμό, ὅπου μεταδίδονται 15άλεπτα μηνύματα σέ πολλές γλώσσες τοῦ κόσμου. Ἐπίσης ὑπάρχει τό τυπογραφεῖο μέ εἰδικό δημοσιογραφικό ὄργανο τήν ἐφημερίδα, πού λέγεται «Ρωμαῖος Παρατηρητής».

Ἡ ἐπιθυμία τῶν παπῶν γιά ἀνάληψη στόν κόσμο καί κοσμικῆς ἐξουσίας ξεκίνησε ἀπό τόν πάπα Γελάσιο τόν Α΄, ὁ ὁποῖος τό 494 ἔγραψε στόν βυζαντινό αὐτοκράτορα ὅτι δύο εἶναι οἱ ἐξουσίες στόν κόσμο: ἡ ἱερή αὐθεντία τῶν παπῶν καί ἡ βασιλική ἐξουσία. Μάλιστα οἱ πάπες ἐπεδίωξαν νά στηρίξουν καί ἀγιογραφικά τήν διπλῆ ἐξουσία τους στό χωρίο: «Κύριε, ἰδού μάχαιραι ὧδε δύο» (Λουκ.22,38).

Ἐνόμιζαν οἱ Μαθητές του ὅτι θά τόν ὑπερασπίσουν μέ τά μαχαίρια, ἀλλά ὁ Κύριος τούς εἶπε: «Εἶπαμε ἀρκετά. Δέν καταλάβετε τί σᾶς εἶπα. Ἄς μή συνεχίσωμεν». Θά μποροῦσε ὁ Κύριος νά καλέση μέχρι καί δώδεκα λεγεῶνες ἀγγέλων γιά νά νά τόν βοηθήσουν, δέν τό ἔκαμε ὅμως διότι ὁ σκοπός του ἦταν ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου, μέσω τῆς σταυρικής του θυσίας.

Οἱ πάπες παρερμηνεύοντας τό ἀνωτέρω χωρίο, ἐθεώρησαν ὅτι μποροῦν νά ἀσκοῦν καί κοσμική ἐξουσία στόν κόσμο. Ἔτσι, κατώρθωσαν τό 756 καί ἴδρυσαν τό πρῶτο παπικό κράτος. Ὁ πάπας Στέφανος ὁ Β΄ ἔστειψε βασιλέα τῶν Φράγκων τόν Πιπῖνο τόν Μικρό καί ἐκεῖνος σέ ἔνδειξι εὐχαριστίας τοῦ χάρισε ἐδαφικές ἐκτάσεις, ὅπου συγκροτήθηκε τό κρατίδιο τοῦ Βατικανοῦ.

Γιά τήν ἴδρυσι τοῦ παπικοῦ κράτους, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἔγιναν πολλοί ἀγῶνες. Οἱ ἀρχηγοί τῶν δυτικῶν κρατῶν ἄλλοτε εὐδοκοῦσαν καί ἄλλοτε ἠνέχοντο τήν παρουσία του ἀνάμεσά τους. Ἔτσι ἀπό πλευρᾶς ἐξουσίας εἶχαμε ἄλλοτε παποκαίσαρισμό, πού σημαίνει ὑποταγή στόν πάπα τῶν κρατικῶν ἡγετῶν καί ἄλλοτε καισαροπαπισμο μέ ὑποταγή τῶν παπῶν στούς ἡγέτες τῶν κρατῶν.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἀναμείξεως τῶν παπῶν στήν κοσμική ἐξουσία, ἔγιναν πολλά ἐγκλήματα μέ τήν «εὐλογία» ἢ τήν ἀνοχή τῶν παπῶν. Μετά τήν ἀπόσχισι τοῦ πατριαρχείου τῆς Ρώμης ἀπό τήν Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στίς 12 Ἰουλίου 1054 οἱ πάπες σέ συνεργασία μέ τούς ἀρχηγούς τῶν δυτικῶν κρατῶν ὠργάνωσαν τήν ἐκπόρθησι τῶν «σχισματικῶν» Ὁρθοδόξων. Ἔτσι πολλές στρατιές τῶν δυτικῶν κρατῶν μέ τήν εὐλογία τῶν παπῶν, μετέβησαν στήν Ἀνατολή κατά τό φαινόμενο νά ἐλευθερώσουν τούς Ἁγίους Τόπους ἀπό τούς μουσουλμάνους, στήν πραγματικότητα ὅμως νά λεηλατήσουν τούς ἀμύθητους θησαυρούς, τούς ὁποίους ἄλλους ἔκλεψαν καί ἄλλους μετέφεραν στίς πατρίδες τους. Μέ τήν Τετάρτη Σταυροφορία κατέλαβαν τό 1204 τήν Κωνσταντινούπολι. Τά ὅσα ἔκτροπα καί παράνομα ἔγιναν τότε ἀπό τούς μανιασμένους στρατιῶτες, πού ζητοῦσαν μόνο λάφυρα καί ἀκόλαστες πρᾶξεις ξεπερνοῦν σέ φρίκη καί περιγραφή κάθε ἄλλη ἐθνική δοκιμασία τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους.

Οἱ πάπες μετά τήν ἀπομάκρυνσί τους ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, συνέχισαν νά εἰσαγάγουν νέες διδασκαλίες, οἱ ὁποῖες διευκόλυναν τόν κοσμικό τρόπο τῆς ζωῆς τους καί τόν θρησκευτικοπολιτικό ἐπεκτατισμό τους. Ἀποτέλεσμα τῶν νέων κακοδοξιῶν τους ἦταν ἡ ἀντίδρασις παπικῶν θεολόγων, ὅπου τοῦ Μαρτίνου Λούθηρου, τοῦ Ἰωάννου Καλβίνου καί τοῦ Ἰωάννου Σβίγγλιου.

Οἱ θεολόγοι αὐτοί κατεδίκασαν τίς παπικές ἀξιώσεις καί παράφορες δογματικές τους ἀντιλήψεις καί ἐπανεστάστησαν. Ἐδημιούργησαν νέες θρησκευτικές Κοινότητες, πού λέγονται Προτεσταντικές ἢ Διαμαρτυρόμενες. Σήμερα οἱ Κοινότητες αὐτές ξεπερνοῦν σ' ὅλο τόν κόσμο τίς 23.000.

Γιά νά ἀντιληφθῇ ὁ ἀναγνώστης τίς φρικαλεότητες πού ἔγιναν κατά τήν σύγκρουσι τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν παρατάξεων θ' ἀναφέρουμε μόνο τήν φοβερή σφαγή πού ἔγινε τήν νύκτα τῆς ἐορτῆς τοῦ ἀγίου Βαρθολομαίου τήν 23-8-1572. Οἱ παπικοί τῆς Γαλλίας κατέσφαξαν τούς Διαμαρτυρομένους καί Καλβινιστές, διότι ἀντέδρασαν στίς αὐθαρεσίες τῶν παπῶν καί στίς θρησκευτικές καινοτομίες τους. Οἱ παπικοί ἐπεξέτειναν τό φονικό τους ἔργο, ἐκτός ἀπό τό Παρίσι, καί σέ ἄλλες πόλεις τῆς Γαλλίας. Ἄρπαζαν τίς ἔγκυες γυναῖκες, ἐξέσχιζαν τήν κοιλιά τους καί ἐξεσφενδόνιζαν τά ἔμβρυά τους στούς τοίχους καί στούς δρόμους τῶν πόλεων. Ὅλα αὐτά τά ἐγκλήματα ἔγιναν μέ τήν εὐλογία τοῦ πάπα Γρηγορίου τοῦ 13^{ου}, ὁ ὁποῖος διέταξε νά ψαλῆ δοξολογία στόν Θεό γιά τήν ἐξόντωση τῶν Διαμαρτυρομένων.

Στίς 11 Φεβρουαρίου 1929 συνήφθηκε συμφωνία τοῦ Βατικανοῦ, διά τοῦ πάπα Πίου τοῦ 11^{ου} μέ τήν ἰταλική κυβέρνησι γιά τήν ἐπίσημη ἀνακήρυξι του σέ κράτος ἐν

κράτει. Τό κρατίδιο αυτό περιέχει περί τούς 1000 πολίτες, οί όποίοι έχουν τό ειδικό προνόμιο νά μή ανακρίνωνται από τήν Ιταλική δικαιοσύνη. Σάν κράτος λειτουργεί μέ όλο τόν θεσμό τών κρατικῶν υπηρεσιῶν. Αυτό σημαίνει ότι έχει κεντρική κυβέρνηση μέ πρόεδρο τόν έκάστοτε πάπα, ύπουργούς, βουλευτές, στρατιωτική φρουρά, χρηματικές τράπεζες «του ἁγίου Πνεύματος» καί πρέσβεις σέ πάρα πολλά κράτη τῆς οίκουμένης.

Τό πολίτευμά του εἶναι μοναρχικό. Ὁ πάπας εἶναι ἀπόλυτος ἐκκλησιαστικός καί πολιτικός μονάρχης καί ἀσκεῖ αὐτή τήν ἐξουσία ὄχι μόνο στίς ἐπί μέρους νομοθετικές, δικαστικές καί ἐκτελεστικές του ἐνέργειες, ἀλλά καί στό πεδίο τῆς ἐξωτερικῆς του πολιτικῆς καί διεθνοῦς διπλωματίας.

Ἀπό τό 1929 τό Βατικανό εἶναι πλέον κράτος καί ἀνακατεύεται σ' ὅλα τά γεγονότα τοῦ κόσμου. Ὁ περίφημος ποιητής Δάντης ἀνέφερε γιά τόν Παπισμό: «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης κυλιέται εἰς βόρβορον, διότι τό διπλοῦν ἀξίωμα καί ἡ διπλή ἐξουσία συγχέονται νῦν ἐν αὐτῇ, μολύνοντα αὐτήν καί τούς ὑπ' αὐτήν» (Ἀπειλή γιά τήν Ὁρθοδοξία μας. Γ. Ψαλτάκη, σελ.148) .

Τό αἱματοκύλισμα τών Ὁρθοδόξων λαῶν τών Βαλκανίων στήν πρώτην ἐνωμένη Σερβία ἀποδεικνύει τήν ἔνοχη συμμετοχή τών παπῶν τῆς Ρώμης στά πολεμικά αὐτά γεγονότα.

Μέ ἐντολή τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρχιερέως Στέπινατς, ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ζάγκρεμπ τόν όποῖον ὁ πάπας Βοϊτίλα ἀνεκήρυξε «ἅγιο», ὠδηγήθηκαν στό μαρτύριο τεσσερεῖς ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι, 220 κληρικοί καί 800.000 χιλιάδες Σέρβοι, διότι δέν δέχθηκαν νά ἀρνηθοῦν τήν πίστι τους στόν Χριστό. Μέ ἐντολή ἐπίσης τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου στρατιῶτες τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Κροατίας Ἄντε Πάβελιτς ἔβγαλαν τά μάτια αὐτῶν τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων μαρτύρων τῆς Ὁρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Κατόπιν τά προσέφεραν, συνολικά 18 κιλά μάτια! μέσα σ' ἕνα καλάθι σάν δῶρο στόν πάπα. Στήν ἀρχή ἐκεῖνος τά θεώρησε γιά θαλασσινά στρεῖδια. Ὅταν τοῦ ἀνεκοίνωσαν τό περιεχόμενο, δοξολόγησε τόν Θεό καί εὐλόγησε τόν διοικητή Πάβελιτς. Ἐπίσης δέν εἶναι μικρότερο τό ἀμάρτημα τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας τῆς Κροατίας, ἡ όποία μέ τίς εὐλογίες τοῦ Βατικανοῦ καί μέ ἐπί κεφαλῆς τόν «ἀρχιεπίσκοπο τῆς Γενοκτονίας», Στέπινατς ὑπεχρέωσαν νά προσέλθουν στόν ρωμαιοκαθολικισμό 250.000 Σέρβοι τῆς Κροατίας.

Οἱ ἴδιοι διωγμοί, ἀλλά σέ μικρότερη κλίμακα συνέβησαν καί στήν Τσεχοσλοβακία καί στήν Οὐκρανία τῆς Ρωσίας, ὅπου εἶχε διοργανωθῆ ἡ Παπική ἐκκλησία.

Ὁ ἐπίσκοπος τῶν ἐγκλημάτων στήν Κροατία Στέπινατς ἐπευλόγησε τήν ἀπόφασιν γιά τήν ἐκκαθάρισιν τῆς Κροατίας ἀπό Ὁρθοδόξους Σέρβους. Στόν κλῆρο τῆς Κροατίας ἔκαμε τήν ἐξῆς προκήρυξι στίς 28 Ἀπριλίου 1941: «Κανείς λογικός ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά μᾶς κατηγορήσει γι' αὐτό, ἐπειδή ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τό ἔθνος μας ἔχει ἐνσταλαχθεῖ ἀπό τό δάκτυλο τοῦ Θεοῦ στήν ἴδια τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη καί αὐτή εἶναι ἐντολή τοῦ Θεοῦ» (σελ.157).

Ὁ Στέπινατς καταδικάσθηκε στίς 11 Ὀκτωβρίου 1946 ἐξ αἰτίας τοῦ «ἐγκλήματός του ἐναντίον τοῦ λαοῦ καί τοῦ κράτους» σέ 16 χρόνια καταναγκαστικά ἔργα καί ἀπώλεια τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων γιά πέντε χρόνια. Τό Βατικανό ἀπήντησε μετά ἀπό τρεῖς ἡμέρες, ὡς ἐξῆς: «Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀφώρισε ὅλους τούς ὑπευθύνους γιά τήν δίωξη καί καταδίκη τοῦ Ἀλόιζιγε Στέπινατς. Δέν ἔγινε ὅμως σαφές ποιούς συγκεκριμένα ἀφώρισε ὁ πάπας. Ἐζῆσε σέ ἀπομόνωσι ἐπί 15 χρόνια καί στίς 10 Φεβρουαρίου 1960 ἀπέθανε. Τόν ἔθαψαν στήν μητρόπολι τῶν Καθολικῶν τῆς Κροατίας.

Ὁ ἔμπιστος συνεργάτης τοῦ Πάβελιτς καί ὑπεύθυνος γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ προγράμματος γενοκτονίας τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Κροατίας, ἱερεὺς Ντιονίτζιε Γιούριτσεφ, ἰδοῦ τί εἶπε στους κατοίκους τοῦ χωριοῦ Στάζα, πρὸς τοὺς Σέρβους πού εἶχαν μεταφερθῆ ἐκεῖ μέ τήν βία: «Κανείς ἐκτός ἀπό τοὺς Κροάτες δέν μπορεῖ νά ζήσει σέ τούτη τῆ χώρα πιά, ἐπειδὴ ἡ χώρα αὐτὴ εἶναι ἡ Κροατία, καί ξέρομε τί νά κάνουμε μέ κείνους πού δέν θέλουν νά προσηλυτισθοῦν. Στίς περιοχές αὐτές ἔκανα ἐκκαθαρίσεις, ἀπό μικρά παιδιά μέχρι γέρους. Ἄν χρειασθῆ, θά κάνω τό ἴδιο καί ἐδῶ, ἐπειδὴ δέν θεωρεῖται ἔγκλημα νά σκοτώσεις ἕνα παιδί ἐφτά χρονῶν, ἄν ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στό κίνημα τῶν Οὔστασι (ὀργάνωσις γενοκτονίας τοῦ Πάβελιτς). Πρέπει ὅλοι μας σήμερα νά γίνουμε Κροάτες καί νά ἐπεκταθοῦμε. Καί ὅταν ἐπεκταθοῦμε καί ἰσχυροποιηθοῦμε, θά πάρουμε ἐδάφη καί ἀπό ἄλλους, ἄν χρειασθῆ. Μή σᾶς παραπλανᾷ τό γεγονός ὅτι φορῶ ἱερατικά ἄμφια ἐπειδὴ, ὅταν χρειασθῆ, παίρνω τουφέκι καί καθαρίζω ἀκόμα καί μωρά στήν κούνια, ὅ,τιδήποτε εἶναι ἐναντίον τοῦ κράτους καί τῆς ἐξουσίας τῶν Οὔστασι». (Ὁ ρόλος τοῦ Βατικανοῦ στήν διάλυσι τῆς Γιουγκοσλαβίας 1941-1991.σελ. 93).

Ὅποιος διαβάσει τήν Ἁγία Γραφή καί προπαντός τήν Καινή Διαθήκη, θά ἀντιληφθῆ ἀμέσως ὅτι τά καταχθόνια καί ἐγκληματικά αὐτά ἔργα τῆς Ἁγίας Ἐδρας δέν εὐλογοῦνται ἀπό τόν Χριστό τῆς ἀγάπης καί τῆς συγγνώμης. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε στους Μαθητές του ὅτι: «οἶδατε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καί οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καί ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος» (Ματθ.20,25). Αὐτοονομάζεται, λοιπόν, ὁ πάπας «δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ», ἀλλά στήν πράξι δέν ἀνταποκρίνεται αὐτὴ ἡ ταπεινώσις του!

Μία τέτοια λοιπόν ἐκκλησία, πού εὐλογεῖ τά ὄπλα καί «ἀγιοποιεῖ» τοὺς ἀρχηγούς τῆς γενοκτονίας χιλιάδων μαρτύρων τῆς «σχισματικῆς» Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νά εἶναι αὐτὴ ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ;

2. Η ΕΚΠΟΡΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ «ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΥΙΟΥ», ΤΟ «FILIOQUE»

Ἡ ἀρχαιότερη κακοδοξία πού ἐμφανίσθηκε στήν Δύσι ἦταν αὐτὴ, ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται καί «ἐκ τοῦ Υἱοῦ». Στήν πόλι Τολέδο τῆς Ἰσπανίας, τό 589 μ.Χ συγκροτήθηκε σύνοδος ἐπισκόπων, στήν ὁποία ἀποφασίσθηκε σάν δόγμα ἡ ἀνωτέρω διδασκαλία. Κατόπιν ἐπεκυρώθηκε ἀπό τήν 4^η τοπικὴ σύνοδο, πού συνῆλθε στήν ἴδια πόλι τό 633. Ποιοὶ λόγοι ἐξώθησαν τοὺς ἀρμοδίους ἐκείνους ἐπισκόπους νά προβοῦν στήν θέσπισι αὐτῆς τῆς ἐσφαλμένης διδασκαλίας; Τήν ἐποχὴ ἐκείνη στήν Ἰσπανία εἶχε διαδοθῆ πολὺ ἀπό τήν Ἀνατολή ὁ Ἀρειανισμός, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖτο τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ καί ἐδίδασκε ἐσφαλμένως ὅτι ὁ Χριστός εἶναι κτίσμα τοῦ Θεοῦ. Οἱ τότε ἐπίσκοποι, λοιπόν, γιά νά ἐξυψώσουν, ὅπως ἐνόμιζαν, τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, στό ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως «Καί εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό Κύριον, τό ζωοποιόν, τό ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον», ἐπρόσθεσαν τήν φράσι: «τό ἐκ τοῦ Πατρὸς καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορευόμενον». Στήν λατινικὴ καί «ἐκ τοῦ Υἱοῦ» ἀποδίδεται μέ τήν λέξι Filioque. Πρὶν ἀπ' αὐτούς ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος προσπαθώντας νά ἐρμηνεύσῃ ψυχολογικά τίς σχέσεις ἀγάπης καί ἐνότητος μεταξύ τῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶπεν ὅτι «ὁ Πατήρ καί ὁ Υἱός εἶναι ἀρχὴ τοῦ Πνεύματος, πλὴν ὅμως οὐχὶ δύο ἀρχαί». (Τρεμπέλα, Δογματικὴ, τόμ.Α σελ.280). Δέν τολμοῦσε νά υἱοθετήσῃ δύο Ἀρχές μέσα στήν Τριάδα. Πάντως ἡ συγκεχυμένη αὐτὴ διδασκαλία τοῦ Αὐγουστίνου δέν μπορεῖ νά τοποθετηθῆ πάνω ἀπὸ τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, οὔτε πάνω ἀπὸ μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Νά σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι ὁ Αὐγουστῖνος δέν ἦταν σύγχρονος τῶν δύο Οἰκουμενικῶν Συνόδων (Πρώτης, 325 καί Δευτέρας 381) καί τῶν

μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ 4^{ου} αἰῶνος, διότι ἡ μεταστροφή του στήν Χριστιανισμό ἐγένετο τό 386. Ἐπί πλέον, ἐπειδή ὁ ἴδιος δέν ἐγνώριζε τά ἑλληνικά, τοῦ ἦταν ἀδύνατον νά γνωρίζη τήν ἀκριβῆ διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἀνατολῆς.

Τό δόγμα αὐτό μέ τήν ἐμφάνισί του καταπολεμήθηκε ἀπό τούς Πάπες τῆς Ρώμης. Ὁ πάπας Δάμασος σέ σύνοδο πού συνεκάλεσε τό 379 ὤρισε ὅτι: «εἰ τις μή εἶπη τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐκ τοῦ Πατρός εἶναι ἀληθῶς καί κυρίως, ὡς καί τόν Υἱόν ἐκ τῆς θείας οὐσίας καί Θεόν ἐκ Θεοῦ Λόγον, ἀνάθεμα ἔστω»¹. (1 Θεοδωρήτου, Ἐκκλ. Ἱστορία 5,11). Ὁ πάπας Λέων ὁ 3^{ος} τό 816 ἀντέδρασε ἔντονα. Ἐγραψε τό Σύμβολο τῆς πίστεως σέ δύο ἀσημένιες πλάκες καί στίς δύο γλῶσσες ἑλληνικά καί λατινικά καί τίς ἐκρέμασε ἔξω ἀπό τόν ναό τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου τῆς Ρώμης, μέ τήν ἐξῆς στό τέλος ἐπεξήγησι: «Ἐγώ ὁ Λέων τοποθέτησα πλήρες καί ἀλάνθαστον τό σύμβολο τῆς Πίστεως ἀπό ἀγάπη γιά τήν προστασία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως». Κατά τόν ἴδιο τρόπο κατεδίκασε τήν διδασκαλία αὐτή καί ὁ πάπας Ἰωάννης ὁ 8^{ος}.

Τήν διάδοσι καί στερέωσι αὐτῆς τῆς κακοδοξίας τήν ἐνίσχυσαν καί κοσμικοὶ ἡγέτες, ὅπως π.χ. ὁ βασιλεύς Κάρολος ὁ Μέγας (Καρλομάγνος). Αὐτός, ἐνῶ ἦταν γερμανικῆς καταγωγῆς, ἴδρυσε αὐτοκρατορία στήν Δύσι. Καί γιά νά τύχη τῆς εὐμενείας καί εὐλογίας τοῦ πάπα γιά τήν ἀνάδειξί του σέ βασιλέα, τό 809 ἐκάλεσε σύνοδο ἐπισκόπων. Αὐτοί κατά τρόπο αὐθαίρετο ἐπρόσθεσαν στό Σύμβολο τῆς πίστεως τό Filioque, τό ὁποῖον εἶχε διαδοθῆ ἀπό ἐνωρίτερα στήν Ἰσπανία. Στήν Γαλλία μπῆκε ὀριστικά στό Σύμβολο τῆς Πίστεως τό 767, ἐνῶ στήν Ρώμη τό 1014.

Οἱ πάπες στήν συνέχεια ἠθέλησαν νά μεταδώσουν τήν κακοδοξία αὐτή καί στήν Ἀνατολή. Πατριάρχης τότε στήν Κωνσταντινούπολι ἦταν ὁ Μέγας Φώτιος, ὁποῖος συνεκάλεσε σύνοδο ἐπισκόπων τό 879, ἡ ὁποία κατεδίκασε τήν προθήκη τοῦ Filioque καί ἐπεκύρωσε τήν οἰκουμενικότητα τῆς 7^{ης} Συνόδου τοῦ 767, ἐναντίον τῆς εἰκονομαχίας. Στήν σύνοδο αὐτή τοῦ Μ.Φωτίου ἔστειλε ἐκπροσώπους καί ὁ πάπας Ἰωάννης ὁ 8^{ος}, οἱ ὁποῖοι ἀνεθεμάτισαν αὐτούς πού ἔκαναν αὐτή τήν προσθήκη στό Σύμβολο τῆς Πίστεως. ;

Παρότι ἡ Ἀνατολική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀρνήθηκε τήν ὁποιαδήποτε ἀνθρώπινη ἐπέμβασι στό κείμενο τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως, οἱ Πάπες προέβησαν σέ μιά ἄλλη τολμηρή καί ἀξιοκατάκριτη πρᾶξι. Ὁ πάπας τῆς Ρώμης Λέων ὁ 9^{ος} ἔστειλε ἀντιπροσωπεία στήν Ἀνατολή μέ ἀφοριστήριο ἔγγραφο γιά τήν καταδίκη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Στίς 16 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1054, ἡμέρα Κυριακή, στήν ὁποία, ἐν μέσῳ πολλῶν Χριστιανῶν, λειτουργοῦσε ὁ πατριάρχης Μιχαήλ Κηρουλάριος, μπῆκε μέσα ὁ καρδινάλιος Οὐμβέρτος μέ τήν συνοδεία του καί, χωρίς εὐλάβεια καί σεβασμό, ἄφησε τό ἀφοριστήριο ἔγγραφο στήν Ἁγία Τράπεζα καί ἀνεχώρησε. Αὐτοί πού ἐναυάγησαν στήν πίστι καί ἄλλαξαν τό ἄρθρο περί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στό Σύμβολο τῆς Πίστεως, ἦλθαν τώρα νά καταδικάσουν ὡς αἰρετική τήν ἀλάνθαστη καί ἀμώμητη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς, ἐπειδή δέν ὑπακούει στά αἰρετικά της φρονήματα. Μετά τήν Θεία Λειτουργία ὁ πατριάρχης συνεκάλεσε τήν Διαρκῆ ἱερά Σύνοδο καί μέ τήν σειρά του ἀνεθεμάτισε τούς κακόδοξους αἰρετικούς. Τήν ἀπόφασι αὐτή τήν ἀνεγνώρισαν καί τά ἄλλα πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα: Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καί Ἱεροσολύμων. Ἔτσι τό σχίσμα πού ξεκίνησε ἐπί τοῦ Καρλομάγνου, τό 809, διευρύνθηκε ἐπί πάπα Νικολάου τοῦ Α΄ (858-867) καί ὀριστικοποιήθηκε τό 1054.

Ἡ διδασκαλία ὅμως τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι σαφέστατη, ὅπως ἀναφέρεται στό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο (15,26) : «Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ».

Τό Μυστήριο τῆς Ἁγίας Τριάδος δέν ἡμποροῦμε νά τό κατανοήσουμε μέ τήν λογική μας. Ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος, πού ἤθελε νά διερευνήσῃ τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἔπεσε

έν αγνοία του στήν πλάνη νά ισχυρίζεται ὅτι ὑπάρχουν δύο Ἀρχές. Βέβαια ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία δέν υιοθέτησε αὐτές τίς ἀπόψεις του, οἱ ὁποῖες ἦταν καί προσωπικές του, ἀλλά ἔδογμάτισε ἀλανθάστως μέ τήν σύγκλησι Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Οἱ ὑποστατικές σχέσεις τῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος δέν ἔχουν καμμία σύγκρισι καί ὁμοιότητα μέ τίς ἀνθρώπινες συγγενικές σχέσεις. Πῶς δηλαδή ὁ Πατήρ εἶναι πάντοτε Πατήρ καί δέν εἶναι Υἱός καί πῶς ὁ Υἱός δέν γίνεται ποτέ Πατήρ καί πῶς ὁ Πατήρ γεννᾷ αἰδίως τόν Υἱό καί ἐκπορεύει αἰδίως τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἔξω καί πέρα ἀπό τήν πτωχή λογική μας. Τά ἀποδεχόμεθα χωρίς ἐξηγήσεις καί ἀνθρώπινους συλλογισμούς, διότι εἰς τά Θεῖα δέν χωρεῖ ὁ ἀνθρώπινος λόγος. Ἔτσι μᾶς τά ἀπεκάλυψε τό Δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, διότι μόνον ἐπ' αὐτῆς τῆς ὑπερφυοῦς διδασκαλίας, στηρίζεται καί τό οἰκοδόμημα τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας.

Διάφοροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας χρησιμοποιοῦν μέσα ἀπό τήν φύσι ἀτελῆ παραδείγματα γιά μιά σχετική κατανόησι τοῦ Τριαδολογικοῦ αὐτοῦ Μυστηρίου. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει ὅτι τά τρία Πρόσωπα ἀντιστοιχοῦν πρός τόν δίσκο τοῦ ἡλίου, τήν ἀκτίνα καί τό φῶς. Σάν τόν ἡλιακό δίσκο εἶναι ὁ Πατήρ, ὁ ὁποῖος στέλλει τήν δέσμη τῶν ἀκτίνων του στήν γῆ καί αὐτός εἶναι τρόπον τινά ὁ Υἱός, καί τό μεταφερόμενο στήν γῆ φῶς, μέσω τῶν ἀκτίνων εἶναι τό Ἅγιο Πνεῦμα. Τήν ἴδια ἐξεικόνισι μᾶς κάνει ὁ ἴδιος Πατήρ μέ τήν φωτιά. Ἡ φωτιά ἀντιστοιχεῖ μέ τόν Θεό Πατέρα, ἡ καυστικότητα τῆς φωτιᾶς εἶναι ὁ Υἱός καί ἡ φωτεινότης τῆς φωτιᾶς εἶναι τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ὅμως δέν ὑπάρχουν τρεῖς φωτιές, ἀλλά μία πού εἶναι ταυτόχρονα καί φωτιά καί καυστικότης καί ἡ φωτιστικότης της. Ὁ ἀείμνηστος Σωτήριος Κυριαζόπουλος στό σύγγραμμά του οἱ Αἰρετικοί μᾶς ἀναφέρει καί τήν εἰκόνα τοῦ κινηματογράφου γιά τήν σχετική κατανόησι τοῦ Τριαδικοῦ Μυστηρίου: Ἡ πηγὴ τοῦ κινηματογραφικοῦ προβολέως εἶναι ὁ Πατήρ, ἡ δέσμη τῆς ἀκτινοβολίας πού ἐκπέμπεται εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, ὁ Ὅποῖος γεννᾶται προαιωνίως ἐκ τοῦ Πατρός καί τό φῶς τῆς ἀκτινοβολίας μαζί μέ τίς μεταφερόμενες στήν ὀθόνη παραστάσεις καί εἰκόνες συμβολίζουν τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρός καί πέμπεται στόν κόσμον διὰ τοῦ Υἱοῦ. Τήν ἴδια εἰκόνα εὐρίσκουμε καί στήν πηγὴ, τό κανάλι καί τό νερό. Ὁ Πατήρ συμβολίζεται μέ τήν πηγὴ, τό αὐλάκι μέ τόν Υἱό καί τό νερό μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού πηγάζει ἀπό τόν Πατέρα καί διοχετεύεται μέσω τοῦ Υἱοῦ στόν κόσμον.

3. ΤΟ ΑΛΛΟΤΗΤΟ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Σύμφωνα μέ τήν ἀνέκαθεν διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα ἁμαρτωλοί καί στερούμεθα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «πάντες γὰρ ἥμαρτον καί ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ». (Ρωμ.3,23). Ἀκόμη καί ἡ Κυρία Θεοτόκος πού τόσο πολύ ὑμνεῖται καί δοξάζεται ὡς «τιμιωτέρα τῶν Χερουβείμ καί ἐνδοξοτέρα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ», προήρχετο ἀπό τό γενεαλογικό δένδρο τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας, εἶχε κι αὐτὴ ἐπάνω της τό προπατορικό ἁμάρτημα καί ἐπεκαλεῖτο τόν Υἱό της ὡς προσωπικό της Σωτήρα, σύμφωνα μέ τό Λουκᾶ (1,47) «καί ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτήρῳ μου». Ἄρα δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς, πού νά ἐπιζήσῃ ἀκόμη καί μίαν ἡμέραν καί νά μὴ περιπέσῃ σέ κάποιο πταῖσμα, κατὰ τόν λόγο τοῦ Κυρίου μας.

Ἡ Παπική Ἐκκλησία μέ κέντρο τό Πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης ἦταν ἡ πρώτη Ἐκκλησία ἀπὸ πλευρᾶς ἱεραρχίας καί τιμῆς (primus inter paris) ἀνάμεσα στά ὑπόλοιπα τέσσερα πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καί Ἱεροσολύμων. Ἀπὸ τῆς ἐμφανισέως του, οἱ διὰ μέσω τῶν αἰώνων ἐκπρόσωποί του πάπες, ἐπίστευσαν ὅτι ἠμποροῦν νά ἐλέγχουν καί νά παρεμβαίνουν στίς ἐσωτερικές ὑποθέσεις τῶν ἄλλων πατριαρχείων, ἀκόμη καί τῶν ἀρχηγῶν κρατῶν τῆς Δύσεως,

χωρίς όμως τοῦτο τό δικαίωμα νά ἔχει κατοχυρωθῆ ἀπό πλευρᾶς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως.

Αὐτή ἡ μανία τῶν παπῶν τῆς Δύσεως νά θέλουν νά ἀσκοῦν ἐξουσία καί στά ἄλλα πατριαρχεῖα ὠδήγησε τόν πάπα Πίο τόν 9^{ον} τό 1870 νά προβῆ στήν ἀνακήρυξι τοῦ ἀλαθήτου τοῦ ἐκάστοτε ποντίφηκα τῆς Ρώμης. Συνῆλθαν ἀπό ὄλο τόν κόσμο 714 παπικοί ἐπίσκοποι στήν Ρώμη νά ὑπογράψουν κατά τρόπο δουλικό τήν ἀπόφασι τοῦ πάπα. Ἀπ' αὐτούς οἱ 200 ἀπεχώρησαν καί μέ ἀγανάκτησι διεκήρυξαν ὅτι δέν ὑπάρχει τέτοιο δόγμα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἐδημιούργησαν δική τους σχισματική ἐκκλησία, ἡ ὁποία σήμερα στήν Εὐρώπη σέ πολλά κράτη. Ἡ «ἐκκλησία» αὐτή ὠνομάσθηκε Παλαιοκαθολική καί σέ ἐπίσημη διακήρυξί της, πού ἔκανε τό 1889 στήν Οὐτρέχτη τῆς Ὁλλανδίας ἐτόνισε τά ἑξῆς:

1. Μένει σταθερή στήν πίστι τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτή θεσπίσθηκε στά σύμβολα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς μιᾶς ἀδιαιρέτου Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς πρώτης χιλιετηρίδος.
2. Ἀπορρίπτει τά δόγμα τοῦ παπισμοῦ πού θεσπίσθηκε τό 1870, δηλαδή τοῦ ἀλαθήτου καί τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας τοῦ πάπα καί τοῦ πρωτείου ἔναντι τῶν ἄλλων ἐπισκόπων. Δέχεται βέβαια τόν πάπα σάν πρῶτο μεταξύ ἴσων, ὅπως αὐτό ἐδέχθησαν οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.
3. Ἀπορρίπτει τό δόγμα τοῦ 1854 τοῦ πάπα Πίου τοῦ 12^{ου} περί Ἀσπίλου Συλλήψεως τῆς Θεοτόκου, διότι δέν στηρίζεται στήν Ἁγία Γραφή καί στήν Ἰ. Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας.
4. Δέν παραδέχεται τίς ἀποφάσεις τῆς συνόδου στήν πόλι Τριδέντο τῆς Ἰσπανίας, παρά μόνο ὅσες συμφωνοῦν μέ τήν διδασκαλία τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας.
5. Δέχεται τήν μετάληψι τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μέ ἔνζυμον ἄρτον, ὅπως τελεῖται στήν Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τήν Ὁρθόδοξη.
6. Καί τέλος ἐλπίζει ὅτι μέ τήν προσήλωσί της στήν διδασκαλία τῆς ἀρχαίας καί ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας θά ἐπιτευχθῆ μία συννεόησις στίς διαφορές, οἱ ὁποῖες προκάλεσαν τόν χωρισμό.

Οἱ ὑπόλοιποι ἐπίσκοποι, μέ βάσι τήν παρερμηνεῖα τῶν χωρίων (Ματθ. 16,18) καί (Λουκ.22,32) διά σχολαστικῶν συλλογισμῶν, πού εἶναι ξένοι πρός τό γνήσιο χριστιανικό πνεῦμα, ἐδογματίσαν μέσα σέ σοβαρές ἀντιδράσεις τά ἑξῆς: «Διδάσκουμε καί σάν δόγμα πού ἀποκαλύφθηκε ἀπό τόν Θεό ὀρίζουμε. Ὁ Ρωμαῖος Ἐπίσκοπος ὅταν ὁμιλῆ (ἀποφαίνεται) ἀπό τήν καθέδρα του (ex cathedra), ὅταν ἐπιτελῆ τά καθήκοντά του σάν ποιμένας καί διδάσκαλος ὄλων τῶν χριστιανῶν, νά διατάζη, λόγω τῆς ὑπέρτατης αὐτοῦ ἀποστολικῆς αὐθεντίας, ἡ ὁποία πρέπει νά τηρῆται ἀπό σύμπασα τήν Ἐκκλησία, διδασκαλία τόσο ὡς πρός τήν πίστι, ὅσο καί πρός τά ἥθη. Αὐτή ἡ ἐξουσία (τοῦ πάπα) προέρχεται ἀπό τήν θεία δύναμι πού δόθηκε στόν μακάριο Πέτρο νά ἀπολαμβάνη κι αὐτός (πάπας) (τό δῶρο) τοῦ ἴδιου ἀλαθήτου, διά τοῦ ὁποίου ὁ Θεῖος Λυτρωτής εὐδόκησε νά καθοπλίσῃ τήν Ἐκκλησία του, ἡ ὁποία ὀφείλει νά ἀποφασίζῃ τά σχετικά μέ τήν πίστι καί τά ἔθιμα θέματα. Γι' αὐτό, οἱ ἀποφάσεις τοῦ Ρωμαίου Ποντίφικος εἶναι ἀπό μόνες τους καί ὄχι ἀπό συγκατάθεσι τῆς Ἐκκλησίας ἀλάθητοι»

Μέ τό δόγμα αὐτό ὁ πάπας ὑπερυψώθηκε πάνω ἀπό τόν ἐπισκοπικό βαθμό, σέ ἀνύπαρκτο μέχρι τότε ξεχωριστό βαθμό, τόν παπικό, πού εἶναι ἀνώτερος καί τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων. Ἀκόμη ὁ παπικός αὐτός βαθμός εἶναι ἀνώτερος καί ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία στηρίζεται στό θεμέλιο τοῦ παπισμοῦ, χωρίς τό ὁποῖον δέν μπορεῖ νά ὑπάρχη! Μέ ἄλλα λόγια ἡ Ἐκκλησία σάν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ

καταργήθηκε και ἐκκλησία ἔγινε ὁ ἴδιος ὁ πάπας. Ἀφοῦ ὁ πάπας ἔχει δικαίωμα νά διατάζη, χωρίς τήν γνώμη καί τήν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας (τοῦ συνόλου τῶν ἐπισκόπων) ἄρα εἶναι κάτι περισσότερο ἀπό ἄνθρωπος. Σφετερίζεται μία θεία ιδιότητα, τήν τοῦ ἀλαθήτου, ἡ ὁποία ἀνήκει μόνο στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι ὁ πάπας στήν σκέψι τῶν ἀπλοϊκῶν καθολικῶν χριστιανῶν θεοποιεῖται καί γίνεται σάν ἕνας ἐπίγειος θεός!

Ἐάν τό ἀλάθητο προέρχεται ἀπό τόν Πέτρο καί προσφέρεται στόν κάθε πάπα σάν θεία δωρεά, αὐτό σημαίνει ὅτι ὅλοι οἱ λεγόμενοι διάδοχοί του ἦταν ἀλάθητοι. Ἀλλά πού εἶναι τό ἀλάθητο τῶν παπῶν Ὀνωρίου τοῦ Α΄ καί Βιργιλίου, πού καταδικάσθηκαν ὡς αἰρετικοί ἀπό οἰκουμενικάς συνόδους καί ἀνεθεματίσθηκαν; Ποῦ ὑπάρχει τό ἀλάθητον μπροστά στό ἀναρίθμητο πλῆθος ἁμαρτιῶν τοῦ πάπα Ἰωάννου τοῦ 23^{ου} (1410-1415), τοῦ ὁποίου τήν μνήμη γιά νά ἐξαλείψῃ τό Βατικανό ἔδωσε τό ἴδιο ὄνομα σέ ἄλλο πάπα τοῦ 20^{ου} αἰῶνος; Ὁ πάπας Ἀδριανός ὁ 5^{ος}, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε χειροτονήθηκε οὔτε ἱερεῦς, ὁ ἀνύπαρκτος Δόμνος ὁ 2^{ος}, οἱ πάπες Ἰωάννης ὁ 11^{ος} (931), Λέων ὁ 5^{ος} (903), Σέργιος ὁ 3^{ος} (904-911) καί ἄλλοι πολλοί πού καθαιρέθηκαν εἶχαν κι αὐτοί τό ἀλάθητο;

Ἐάν σύμφωνα μέ τήν παπική αὐτή ἀπόφασι, δέν ὑπάρχει ἐκκλησία χωρίς τόν πάπα, πῶς ὑπάρχουν οἱ ἄλλες Ἐκκλησίες, πού ἰδρύθηκαν πρὶν ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης; Καί ὅταν ἀποθνήσκῃ ὁ πάπας, ποῖός ἔχει τό ἀλάθητο μέχρι τήν ἐκλογή νέου πάπα; Καί ἂν αὐτή ἡ χηρεία δέν κρατεῖ μία ἐβδομάδα, ἀλλά 40 χρόνια, ὅπως συνέβη μέ τόν Λέοντα τόν 1^{ον}, ποῖός κυβερνᾷ τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ; Ἔμεινε ἀκέφαλη γιά τόσα χρόνια ἡ Ἐκκλησία;

Οὔτε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, τόν ὁποῖον θεωροῦν ὡς πηγὴν καί φορέα του ἀλαθήτου τους, δέν διεκήρυξε τόν ἑαυτό του ἀλάθητο, τήν στιγμή πού ὁ ἴδιος, πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, διακατεχόταν ἀπό ἐγωϊστικό καί ἐπιπόλαιο πνεῦμα. (Βλέπε Ματθ.16,23. Μάρκ.14,29) Ἡ ἀπόφασις αὐτή κατέστησε τήν παπική ἐκκλησία ἕνα ἀνθρωποκεντρικό σύστημα διοικήσεως, διότι ἀρχηγός τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἀπό τότε δέν εἶναι ὁ Χριστός, ἀλλά ἕνας ἁμαρτωλός ἄνθρωπος, ὁ πάπας. Οὐσιαστικά διώχθηκε ὁ Χριστός στοὺς οὐρανοὺς καί τήν θέσι του στήν γῆ τήν πῆρε ὁ πάπας, ὁ ὁποῖος ἔχει διά νόμων ἀπεριόριστη ἐξουσία. Μάλιστα μέ τήν συνοδική ἀπόφασι τῆς Α΄ Βατικανείου συνόδου τοῦ 1870, δέν ὑπάρχει σωτηρία χωρίς τόν πάπα! Καί ὅποιος ἀρνεῖται τόν πάπα, ἀρνεῖται τήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί στήν ἄλλη ζωὴ θά ἔχη τήν θέσι τοῦ Ἰούδα. Ὁ πάπας γίνεται αὐθεντία στήν Ἐκκλησία. Πιστεύει ὅτι κληρονόμησε αὐτή τήν ἐξουσία ἀπό τόν Ἀπόστολο Πέτρο καί διαθέτει ὅλη τήν ἐξουσία πού ἔχει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Μιά τέτοια συνοδική ἀπόφασις στερεῖ μία γιά πάντα τήν δυνατότητα στόν χριστιανό τοῦ Παπισμοῦ νά ἀποκτήσῃ τήν σωτηρία του, διότι πιστεύει πλέον ὅτι ἡ ἐπίτευξις τῆς διέρχεται μέσω τοῦ πάπα, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται σάν δεύτερος σωτήρας (μᾶλλον σάν μοναδικός!). Ὅποτε αὐτή ἡ πλάνη ὅτι δηλαδή δέν ἀρκοῦσε ἡ ἐπί τοῦ Σταυροῦ θυσία τοῦ Χριστοῦ διά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου καί συμπληρώθηκε μέ τήν παρέμβασι ἑνός ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου σάν δεύτερου σωτήρος, διέστρεψε ὀλοκληρωτικά τήν διδασκαλία περί σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἐξουσιαστική συμμετοχὴ ἑνός ἀνθρώπου γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό ἐπί τῆς γῆς ἔργον τοῦ Θεοῦ Πνεύματος θεωρεῖται πλέον ἐλλειπές, δέν εἶναι ἱκανόν νά σώσῃ καί θεοποιήσῃ τόν ἄνθρωπο καί ὡς ἐκ τούτου καταδικάζεται ἐμπράκτως ἀπό τόν Παπισμό. Ἀλλά, δόξα στόν πάπα Πίο τόν 9^{ον} ὁ ὁποῖος ἀντελήφθη αὐτή τήν «ἀδυναμίαν» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί ἔσπευσε νά βοηθήσῃ, θέτοντας τόν ἑαυτόν του καί κατ' ἐπέκτασιν τόν θεσμό τοῦ παπικοῦ

συστήματος, συνεργόν τοῦ Πνεύματος γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου! Ἀλλά δέν ἐμάθαμε ἀκόμη ποιός θά κρίνη τούς πάπες καί ποιός θά τούς ὀδηγήσῃ στήν σωτηρία; Ἦ μήπως ἔπαυσαν νά εἶναι ἄνθρωποι καί θεοποιήθηκαν κατά τρόπο μαγικό; Ἀλλά μέ ποιό τρόπο θεοποιήθηκαν; Ποιός θά μᾶς πληροφορήσῃ;

Ἡ Παπική ἐκκλησία δέχεται θεωρητικά τόν Χριστό καί τήν Ἁγία Τριάδα, ἀλλά ἀρχηγός τους στήν γῆ δέν εἶναι πλέον ὁ Χριστός, ἀλλά ὁ κάθε πάπας. Αὐτός ἐξουσιάζει τά πάντα, ἐπίγεια, ἐπουράνια καί καταχθόνια. Γι' αὐτό καί ὁ μακαριστός καθηγητής τῆς θεολογίας κ. Κων. Μουρατίδης ἔλεγε: «Δέν εἶναι πλέον ὁ πάπας ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς, ἀλλά ὁ Χριστός εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ πάπα στούς οὐρανούς». Αὐτός λοιπόν πιστεύει ὅτι εἶναι ὑπερεπίσκοπος κι ἔχει τό δικαίωμα νά ἐπεμβαίνει στίς διάφορες τοπικές ἐκκλησίες καί νά ρυθμίζῃ ἐξουσιαστικά τά ζητήματά τους. Εἶναι ὑπέρτατη αὐθεντία στήν Ἐκκλησία. Ὅσα διδάσκει ὁ πάπας δέν χρειάζεται νά τά ἐπικυρώσῃ καμμία σύνοδος! Οἱ παπικοί θεολόγοι λέγουν ὅτι ὁ πάπας μπορεῖ νά «σταθῇ» καί μόνος του, ἐνῶ ἡ Σύνοδος δέν μπορεῖ νά «σταθῇ» χωρίς τόν πάπα καί εἶναι ἄκυρη. Ἀλλά, ἐάν οἱ ἀποφάσεις τῶν συνόδων τους, χωρίς τήν συναίνεσι τοῦ πάπα, εἶναι ἄκυρες, γιατί τίς συγκαλοῦν; Ἐφ' ὅσον ἀρκεῖ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ πάπας, γιά τήν διακυβέρνησι τῆς ἐκκλησίας τους, γιατί μέχρι σήμερα ἔχουν συγκαλέσει περί τίς 20 συνόδους;

Ἐφ' ὅσον κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς εἶναι ἕνας ἄνθρωπος, ἔπαυσε πλέον αὐτή ἡ Ἐκκλησία νά εἶναι ἀλάθητη, ἀθάνατη, σωστική Κιβωτός καί Ἁγία! Οἱ χριστιανοί της λατρεύουν τόν πάπα σάν ἐπίγειο θεό! Παρότι ἀντιλαμβάνονται ὅτι κάτι δέν πάει καλά στήν ἐκκλησία τους, ὅμως δέν τολμοῦν ν' ἀντιδράσουν, διότι τούς περιμένει τό «ἀνάθεμα».

Ἐπιθυμοῦμε ὅμως νά ρωτήσουμε ἕνα καλοπροαίρετο χριστιανό παπικό: Ἀπό πότε ἔγινε ἀλάθητος ὁ πάπας; Ἀπό τό 1870 ἢ ἦταν καί παλαιότερα; Ἐάν τό ἀλάθητό τους, ὅπως λέγουν οἱ θεολόγοι τους, προέρχεται ἀπό τόν Ἀπόστολο Πέτρο, τί θά ποῦμε γιά τούς πρό τοῦ 1870 πάπες πού μερικοί ἦταν διαβόητοι γιά τόν διεφθαρμένο καί ἀμαρτωλό τους βίο καί ἄλλοι καθηρέθηκαν ἀπό συνόδους σάν αἰρετικοί; Ἀλλά πῶς κληρονόμησαν οἱ πάπες τό πρωτεῖο ἀπό τόν Ἀπόστολο Πέτρο, ἐφ' ὅσον, ὡς ἄνθρωπος ἀμαρτωλός καί ὁ Πέτρος, πρό τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἦταν ἀφώτιστος καί ἐπιρρεπής στό κακό; Ὁ Κύριος κάποτε τόν ὠνόμασε «σατανᾶν» (Ματθ.16,21-23). Δέχονται αὐτόν τόν χαρακτηρισμό τοῦ Χριστοῦ οἱ Παπικοί γιά τόν «διάδοχον» τοῦ Πέτρου πάπα, ἀφοῦ ὑποστηρίζουν ὅτι ἐκληρονόμησε ὅλα ὅσα εἶχε ὁ Πέτρος;

Ἡ μεγαλύτερη ἀσέβειά τους εἶναι νά πιστεύουν ὅτι τό δόγμα αὐτό τοῦ ἀλαθήτου εἶναι «θεία ἀποκάλυψις» καί «δῶρον Θεοῦ» στόν ἄνθρωπο γιά τήν σωτηρία του! Σύμφωνα λοιπόν μέ τό δόγμα αὐτό οἱ χριστιανοί καθολικοί πού ἔζησαν πρῖν 1870 περίπου χρόνια εἶναι ὅλοι κολασμένοι, ἐφ' ὅσον δέν ὑπῆρχε αὐτό τό «δῶρο τοῦ Θεοῦ» στήν ἐκκλησία τους καί ὅτι σωτηρία παρέχεται πλέον μόνο σ' αὐτούς πού ἔζησαν μετά τό 1870 καί δέχονται μέ σιωπή καί ἄπειρη εὐλάβεια καί σεβασμό τοῦτο τό δόγμα!

Ὅταν ὁ καθηγητής τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Τυβίγγης Γερμανίας κ. Hans Kung τό 1980 ἀμφισβήτησε στίς πανεπιστημιακές του παραδόσεις τό «ἀλάθητο» τοῦ πάπα, κινήθηκε ἔξαφνα καί ταχύτατα ἡ «σκοτεινή μηχανή» τοῦ Βατικανοῦ γιά τήν φίμωσι καί τήν ἐξόντωσί του! Ἰδού τότε ἡ ἔκακτη δήλωσι τοῦ πάπα Ἰωάννου-Παύλου τοῦ Β': «Ἄν ἕνα ἄτομο ἀπομακρύνεται ἀπό τό δόγμα τοῦ ἀλαθήτου, πού εἶναι δῶρο τοῦ Χριστοῦ, ἀπομακρύνεται ἀπό τήν αὐθεντική πίστι». Ὁ πάπας λοιπόν ὑπερασπίζεται τό ἀλάθητό του μέχρι θανάτου τῶν ὑπηκόων του! Διότι, κατά τήν γνώμη του, ἀλάθητο σημαίνει: «αὐθεντική πίστι».

Γιά μᾶς τούς Ὁρθοδόξους τό ἀλάθητο δέν τό κατέχει ἕνας ἐπίσκοπος, οὔτε κι αὐτός ὁ πατριάρχης, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία στό σύνολό της, ἡ ὁποία, ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι «στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας». Ἀνώτατη αὐθεντία στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι οἱ Οἰκουμενικές σύνοδοι, τῶν ὁποίων ἡ οἰκουμενικότητα τῶν ἀποφάσεων ἀναγνωρίζεται ἀπό ὅλη τήν συνείδησι τῆς Ἐκκλησίας.

Τό δόγμα τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα εἶναι ἡ αἵρεσις τῶν αἱρέσεων, μία ἄνευ προηγουμένου ἀνταρσία τοῦ ἀνθρώπου κατά τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Εἶναι ἡ πλέον...φρικτή ἐξορία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν γῆ. Εἶναι νέα προδοσία τοῦ Χριστοῦ, νέα σταύρωσις τοῦ Κυρίου...» (π. Ἰουστίνου Πόποβιτς «Ἄνθρωπος καί θεάνθρωπος σελ.127,159).

Ἔτσι στήν παπική ἐκκλησία διαπιστώνουμε μέ πολύ πόνο σήμερα ὅτι μέ τό δόγμα αὐτό προηγήθηκε ἤδη, πρὶν ἀπό τούς Ἑβραίους ἡ ἐγκατάστασις ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Χριστοῦ τοῦ δικοῦ τους «μεσσία», τοῦ πάπα.

Στήν πρόσφατη συνάντησί του ὁ πάπας Βενέδικτος μέ τόν ὀρθόδοξο πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλο (Μάϊος 2009) ἐξέφραζε τόν «πόνο» του γιά «τό ὄνειδος τῆς διαιρέσεως» τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Νομίζομεν σφάλλει οἰκτρά ὁ ποντίφηκας τῆς Ρώμης νά βλασφημεῖ καί νά ὀμιλεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι διαιρημένη. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας οὔτε οἱ πῦλες τοῦ Ἄδου δέν θά ἠμπορέσουν νά τήν γκρεμίσουν (πρβλ. Ματθ.16,18) εἶναι ἡ ἀκαινοτόμητη ἀρχαία Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ὁρθόδοξη Ἀποστολική Ἐκκλησία ἡ ὁποία συνεχίζει τήν σωτήρια διακονία της μέσα στόν κόσμο. Εἶναι ἀρρήκτως ἐνωμένη μέ τόν Ἰδρυτή της καί Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστό, μέ τήν ἀκραιφνή διδασκαλία της, τά ἱερά της Μυστήρια, τόν Ἱερό Κλῆρο καί τόν φιλόχριστο λαό της. Γιατί λοιπόν ὁ πάπας ἀνησυχεῖ γιά τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ; Μήπως θέλει νά «σώση» κι Αὐτήν, ὅπως «ἔσωσε» τήν δική του ἐκκλησία τῆς Ρώμης; Ἀλλά ὑπάρχουν κι ἄλλες λεγόμενες ἐκκλησίες πού ἀπεκόπησαν ἀπό τόν κεντρικό κορμό τῆς Μιᾶς ἐνιαίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅπως ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀρμενίων, τῶν Κοπτῶν, τῶν Παλαιοκαθολικῶν καί ἄλλες. Πῶς δέν ἀνησυχοῦν καί οἱ δικοί τους ἀρχηγοί γιά τήν Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων μας, πού τήν στολίζουν μέ τήν διδασκαλία τους καί τά ἄφθαρτα Λείψανά τους;

Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι δέν ζητοῦμε ἔνωσι τῶν Ἐκκλησιῶν, μέ τόν τρόπο πού διατείνονται οἱ παπικοί καί οἱ ἡμέτεροι οἰκουμενιστές, διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας δέν εἶναι διαιρημένη καί διχασμένη. Ἐνα ἀπό τά πρεσβυγενῆ πατριαρχεῖα ἀπώλεσε τήν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἀπεσκίρτησε. Ἐάν ποθεῖ νά ἐπιστρέψη, ποιός θά τό ἐμποδίση; Ἄρκεῖ νά ἐπιστρέψη στήν Ἐκκλησία τῶν 10 πρώτων αἰώνων, ὅταν καί τό πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης κρατοῦσε ἀδιαλώβητα τά δόγματα καί τίς παραδόσεις τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας καί ἦταν ξένο ἀπό κάθε ἀνθρώπινες ἐγνωστικές ἐπεμβάσεις. Κι ἄλλες ἐκκλησίες ἀπομακρύνθηκαν διά μέσου τῶν αἰώνων, ἀλλά δέν ὑπάρχει σ' αὐτές τουλάχιστον τό σατανικό ἐφεύρημα τοῦ ἀλαθήτου τῶν ἀρχηγῶν τους! Καί δέν ἔρχονται κατά τρόπο πονηρό καί ὑπερήφανο νά ὑβρίσουν τήν Ἐκκλησία μας καί νά μᾶς θεωροῦν κιόλας καίπλανεμένους!

Λυπούμεθα διότι ὁ διάβολος κατώρθωσε καί ἐγκρέμισε ἀπό τήν ἀποστολική του χάρι καί ἀποστολή τό πρῶτο πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης. Μέ τήν πτώσι αὐτή τῆς ἀναθέσεως τῆς ἀρχηγίας τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης σ' ἕνα ἄνθρωπο, ἐπηκολούθησαν στήν συνέχεια κι ἄλλες θεολογικές πλάνες, τόσο στήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὅσο καί στά Μυστήριά της.

4.ΤΟ ΠΑΠΙΚΟ ΠΡΩΤΕΙΟ

Ἀφ' ὅτου, μετά τούς διωγμούς, συγκροτήθηκαν τά πρῶτα, τά λεγόμενα πέντε πρεσβυγενῆ πατριαρχεῖα, Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καί Ἱεροσολύμων, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ συνέχισε τήν ἐν τῷ κόσμῳ διακονία της κατά τρόπο δημοκρατικό. Οἱ ἐκάστοτε ἐκκλησιαστικοί ἡγέτες ἦταν μεταξύ τους Ἀδελφοί ἐν Χριστῷ καί καθένας διοικοῦσε τήν ἐκκλησιαστική του περιφέρεια μέ ἀπόλυτη ἐξουσία καί ἐλευθερία, πιστός στήν Ἁγία Γραφή καί στίς μέχρι τότε Ἀποστολικές καί Πατερικές διατάξεις.

Γιά λόγους τιμῆς τήν πρώτη θέσι κατέλαβε τό πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης, διότι ἡ Ρώμη σάν πρωτεύουσα τῆς τότε ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἦταν τό κέντρο ὅλων τῶν πολιτικῶν καί διοικητικῶν ἐξουσιῶν. Ἔτσι ἦταν ὑποχρεωτικό νά ἔχη ἐκεῖ τήν ἔδρα του τό πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης. Αὐτό δέν ἐσήμαινε ὅτι ὁ πατριάρχης τῆς Ρώμης εἶχε τό ἐξουσιαστικό δικαίωμα νά ἐπεμβαίη καί στά ἄλλα Πατριαρχεῖα γιά τίς ὁποιοσδήποτε ὑποθέσεις τους. Κάθε πατριάρχης εἶχε τό ἀποκλειστικό δικαίωμα νά διευθετῇ τά προβλήματα τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας του καί μόνο γιά τά μεγάλα δογματικά θέματα, πού ἀνεφύοντο διαφορές καί ἀντιρρήσεις, ὤφειλε διά ἐπιστολῆς του νά ἐνημερώσῃ τά ἄλλα Πατριαρχεῖα γιά τά περαιτέρω.

Ἀλλά ἀπό τούς πρῶτους αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ διαπιστώθηκε μία μανιώδης δίψα τῶν ρωμαίων παπῶν μέ τάσεις κυριαρχικές καί κατακτητικές πρός τά ἄλλα πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ κάθε πάπας θεωροῦσε τόν ἑαυτό του ἀνώτερο ἀπό τούς ἄλλους ἐπισκόπους καί κυβερνήτη πάντων.

Αὐτή ἡ φιλαρχία τῶν παπῶν, πού καλλιεργεῖτο εὐκαίρως ἀκαίρως ἐπί 1500 περίπου χρόνια, ἔσκασε σάν βόμβα στήν Ἀβατικάνεια Σύνοδο τοῦ 1870. Τότε, ἐπί πάπα Πίου τοῦ 9^{ου}, προτάθηκε μέ τήν ἀπαίτησι νά καθιερωθῇ σάν δόγμα τῆς ἐκκλησίας τους. Καί τό Πρωτεῖο λοιπόν τοῦ πάπα σήμερα εἶναι ἐπισήμως δόγμα τῆς ἐκκλησίας τους. Ὅλοι σήμερα οἱ Παπικοί, ἀνεξαρτήτως σέ ποιά Χώρα ζοῦν, εἶναι ὑποχρεωμένοι, ὄχι μόνο νά τό ἀνέχωνται, ἀλλά καί νά τό πιστεύουν σάν βασική ἀλήθεια πίστεως, χωρίς τήν ὁποία δέν ὑπάρχει σωτηρία. Ἔτσι τόσο πολύ σήμερα ἔχει διαστραφῆ ἡ ἐκκλησία τους μέ τήν ἀπόφασιν αὐτή, ὥστε ὄχι μόνο οἱ λαϊκοί, ἀλλά καί οἱ κληρικοί ὅλων τῶν βαθμῶν, ἐμφανιζόμενοι ἐνώπιον τοῦ πάπα, γονυπετοῦν ἐνώπιόν του καί τοῦ ἀσπάζονται τόν πόδα!

Τό δόγμα αὐτό δέν ἀποφασίσθηκε τότε καί ἀτόνισε σήμερα, διότι ἰδού τί διεκήρυξε ἐπίσημα ὁ πρῶην πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄ Βοϊτίλα στό μήνυμα του, τό 1988, γιά τήν παγκόσμια ἡμέρα τῆς εἰρήνης: «Ὡς ποιμένας τῆς παγκόσμιας Ἐκκλησίας, δέν θά ἀνταποκρινόμουν στό καθῆκόν μου, ἐάν δέν ὑψῶνα τήν φωνήν μου...». Αὐτό σημαίνει ὅτι εἶναι ὁ μοναδικός ἐκπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς καί ὁρατή κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας Του.

Οἱ θεολόγοι τοῦ Παπισμοῦ, γιά νά μή ἐπαναστατήσουν οἱ ὀπαδοί τους, ἐπεχείρησαν νά στηρίξουν καί ἀγιογραφικά τό «πρωτεῖο» τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Καί λέγουν ὅτι: Ἐφ' ὅσον ὁ Πέτρος ἵδρυσε τήν ἐκκλησία τους, ἔπεται καί ὁ διάδοχός του νά ἔχη ὅλες τίς ἐξουσίες ἐκείνου. Δηλαδή ὁ Πέτρος, γιά παράδειγμα ἔλαβε ἐξουσία ἀπό τόν Χριστό νά ἀνοίγῃ καί νά κλείνῃ τόν οὐρανό, ἄρα αὐτό τό χάρισμα πρέπει καί νά ἔχη καί ὁ διάδοχός του!

Ἀλλά ποιός μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ Πέτρος ἐπῆγε στήν Ρώμη; Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέγει στό Ρωμ.15,20 τά ἐξῆς: «Οὕτω δέ φιλοτιμούμενον εὐαγγελίζεσθαι οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστός, ἵνα μή ἐπ' ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶ» δηλαδή: «Ἔτσι μέ ἐβοήθησεν ὁ Κύριος νά θεωρῶ μεγάλην μου τιμήν καί μετά ζήλου νά ἀγωνίζωμαι, διά νά κηρύττω τό Εὐαγγέλιον ὅχι ἐκεῖ ὅπου ἔχει κηρυχθῆ ὁ Χριστός, διά νά μή κτίζω ἐπάνω εἰς ξένον θεμέλιον» (Μεταφ. Ἰωάννου Κολιτσάρα, Ζωή. Ἔκδοσις 24, σελ.583). Δέν ἐπήγαινε νά κηρύξῃ ὁ Παῦλος ἐκεῖ ὅπου εἶχε μεταβῆ ἄλλος Ἀπόστολος. Ὅταν

ἐπήγε ὁ Παῦλος στήν Ρώμη, εὐρήκε Χριστιανούς, σύμφωνα μέ τό Πράξ.11-16). Αὐτοί ἦταν τεχνίτες καί ἔμποροι πού γνώρισαν τήν πίστι στήν Ἀνατολή καί ἦλθαν στήν Ρώμη γιά τίς ἐμπορικές τους ἐπιχειρήσεις. Μαζί τους μετέφεραν καί τόν πολύτιμο μαργαρίτη, τήν χριστιανική πίστι τους. Ἡ παράδοσις μᾶς λέγει ὅτι ὁ Πέτρος ἐμαρτύρησε στήν Ρώμη, σύμφωνα μέ τόν λόγο, πού τοῦ εἶπε ὁ Κύριος, μετά τήν Ἀνάστασί του (Ἰωάν.21,18-19).

Τό ἀξίωμα τῶν Ἀποστόλων ἦταν ἕκτακτο καί ξεχωριστό ἀξίωμα στήν ἀρχέγονη Ἐκκλησία. Οἱ Ἀπόστολοι ἦταν οἰκουμενικοί διδάσκαλοι καί ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας καί δέν ἐργάζοντο, ὅπως οἱ σημερινοί ἐπίσκοποι γιά κάποια μικρή συγκεκριμένη ἐκκλησιαστική περιφέρεια. Κανείς ἐπίσκοπος δέν ἦταν Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ καί κανείς Ἀπόστολος δέν ἦταν ἐπίσκοπος. Πῶς λοιπόν ὁ πάπας θεωρεῖ τόν ἑαυτό του διάδοχο τοῦ Πέτρου, ἀφοῦ ὁ ἴδιος δέν εἶχε τό ἀξίωμα τοῦ Ἀποστόλου, ἀλλά τοῦ ἐπισκόπου μιᾶς πόλεως, τῆς Ρώμης; Ὁ Πέτρος δέν ἦταν ποτέ ἐπίσκοπος Ρώμης. Γιατί ἡ Ρώμη θεωρεῖ τόν Πέτρο πρῶτο ἐπίσκοπό της, ἀφοῦ ὁ Πέτρος, πρίν μεταβῆ (ἄν μεταβῆ) στήν Ρώμη, εἶχε διδάξει καί ἄλλοῦ; Στά Ἱεροσόλυμα τήν ἡμέρα καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὠμίλησε στά πλήθη καί ἐπίστευσαν 3000 ἄτομα. Ἐπίσης ὁ Πέτρος φέρεται καί ὡς ἰδρυτής τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας. Θά ἤμποροῦσε καί ἡ Ἀντιόχεια δικαιοματικά νά ἀξιῶση τήν ἰδρυσίν της ἀπό τόν Ἀπόστολο Πέτρο. Γιατί λοιπόν δέν ἐγείρουν τέτοιες ἐγώϊστικές ἀξιῶσις καί οἱ ἐπίσκοποι αὐτῶν τῶν ἀρχαίων Ἐκκλησιῶν;

Ἵποστηρίζουν οἱ Παπικοί ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος κατεῖχε τά πρωτεῖα ἀνάμεσα στούς ἄλλους Ἀποστόλους. Ἀλλά δέν τόν ξεχώρισε ὁ Κύριος. Ἀπλῶς ὠμιλοῦσε ὁ Πέτρος ἐξ ὀνόματος τῶν ἄλλων Μαθητῶν, λόγω μεγαλύτερης ἡλικίας καί τοῦ αὐθορμήτου χαρακτήρος του. Ὁ Κύριος εἶπε κάποτε στόν Πέτρο σατανᾶ, (Ματθ.16,21-23), ἀλλά δέχονται αὐτή τήν ὕβρι γιά τόν «διάδοχο» τοῦ Πέτρου οἱ παπικοί; Μερικές φορές ἐπῆρε μαζί του ὁ Κύριος καί τόν Πέτρο, ὅπως στήν μεταμόρφωσί του στό ὄρος Θαβώρ, στήν ἀνάστασι τῆς κόρης τοῦ Ἱαείρου κλπ, ἀλλά ποτέ δέν ἦταν ὁ μόνος του. Ὁ Κύριος ὡς μέγας καί ἀλάνθαστος παιδαγωγός, θά ἐσκανδάλιζε τούς ἄλλους Μαθητές, ἐάν ξεχώριζε μόνο ἕνα Μαθητή ἀπό τούς ἄλλους καί τόν ἔπαιρνε πάντα μαζί του.

Ἐνα ἀκόμη μεγάλο λάθος κάνουν οἱ παπικοί θεολόγοι μέ τήν ἐξηγήσι τοῦ χωρίου τοῦ (Ματθ.16,18). «κἀγὼ δέ σοι λέγω ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καί ἐπὶ ταύτη τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». Ἐδῶ οἱ παπικοί λέγουν ὅτι ὁ Χριστός ἐθεμελίωσε τήν Ἐκκλησία του στήν «πέτρα» καί ὅτι αὐτή ἡ «πέτρα» εἶναι ὁ Πέτρος. Ἀλλά, ἀλλοίμονον, ἐάν ὁ Χριστός ἐστερέωνε τήν Ἐκκλησία του ἐπάνω σ' ἕνα ἄνθρωπο, ἔστω καί νά ἦταν μέγας ἅγιος καί θαυματουργός! Δέν θά ἤμποροῦσε ἕνας ἄνθρωπος νά γίνῃ σωτῆρ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἀλλά κι αὐτόν τόν ἄνθρωπο ποιός θά τόν ὠδηγοῦσε στήν σωτηρία; Ἡ μήπως δέν ἔχει κι αὐτός ἀνάγκη τῆς ψυχικῆς του σωτηρίας;

Ὅταν ὁ Χριστός ἐρώτησε τούς Μαθητές του: «τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου;» καί ἐκεῖνοι τοῦ ἔδωσαν διάφορες ἀπαντήσεις, ὁ Πέτρος στάθηκε ἀνάμεσά τους καί εἶπε: «σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος». (στίχ.16). Τότε ὁ Χριστός τοῦ εἶπε ὅτι: «μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς». (στίχ.17) . Ἄρα ὁ Χριστός ἐστερέωσε τήν Ἐκκλησία του ὄχι ἐπάνω σέ ἄνθρωπο, ἀλλά στήν «πέτρα» τῆς ὁμολογίας τοῦ Πέτρου, δηλαδή στόν Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει στήν (Α΄ Κορ. 3,11) ὅτι τό οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας ἔχει γιά θεμέλιο λίθο τόν Χριστό. Ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι ἐγίναν τά θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἀκρογωνιαῖος λίθος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός (βλ. Ἐφεσ.2,20).

Οι Παπικοί επιμένουν και λέγουν ότι ο Χριστός του υποσχέθηκε ότι θα του δώσει τα κλειδιά της Βασιλείας των ουρανών για να δένη και να λύνη τις ψυχές των ανθρώπων επί της γης και εν τω ουρανῶ. (Βλ.Ματθ.16,19). Ναί, ὅπως και ἄλλοι εἶπαμε, τοῦ υποσχέθηκε, ἀλλά ἔδωσε αὐτό τό χάρισμα σέ ὅλους τούς Μαθητές του, μετά τήν Ἀνάστασί του, ὅταν τούς ἐχορήγησε τό Μυστήριον τῆς Μετανοίας καί Ἐξομολογήσεως.

Ἐπίσης γνωρίζουμε ἀπό τήν Γραφή (Μάρκ.14,66-72) ὅτι ὁ Πέτρος, λόγω τῆς αὐτοπεποιθήσεώς του, ἀρνήθηκε τόν Διδάσκαλο, στίς πιό ἐπώδυνες στιγμές τῆς ἐπιγείου ζωῆς του. Βέβαια μέ τήν βοήθεια τοῦ Χριστοῦ μετενόησε καί ἔκλαιε γιά τήν πτώσι του αὐτή σ' ὅλη τήν ζωή του. Πῶς λοιπόν τώρα οἱ Παπικοί μάχονται γιά τό «πρωτεῖο» τοῦ πάπα, ἀφοῦ ὁ λεγόμενος κατ' αὐτούς ἰδρυτής τοῦ «πρωτείου» του ἦταν ἄνθρωπος ἁμαρτωλός καί ἔκλαιε στήν ζωή του γιά τά παθήματά του, τουλάχιστον πρό τῆς Πεντηκοστῆς;

Ἐπειδή ὁ Χριστός ἐμφανίσθηκε, μετά τήν ἀνάστασί του, ἰδιαιτέρως καί στόν Πέτρο, οἱ Παπικοί λέγουν ὅτι τόν ἐτίμησε ξεχωριστά ἀπό τούς ἄλλους καί τοῦ ἔδωσε τό προβάδισμα. Ἀλλά δέν εἶναι τά πράγματα ἔτσι ἀκριβῶς. Θά πρέπει οἱ Παπικοί νά εἰσχωρήσουν στήν ψυχολογία τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ἀντιληφθοῦν τίς ἐνέργειές του. Ὁ Κύριος ἐγνώριζε τόν Πέτρο μία τριετία. Ἐγνώριζε τόν συναισθηματισμό του καί τόν αὐθόρμητο χαρακτήρα του. Ἐκινδύνευε ὁ Πέτρος νά πέση σέ μελαγχολία, λόγω τῆς πτώσεώς του. Ὅμως ὁ Χριστός, ἤλθε ἰδιαιτέρως κοντά του γιά νά τόν ἐγείρη ψυχολογικά, νά τόν βοηθήση νά ξεπεράση τό φάσμα τῆς ἀπελπισίας καί μειονεκτικότητος πού αἰσθανόταν ἀπέναντι στούς ἄλλους Μαθητές. Γι' αὐτό καί εἶπε στίς Μυροφόρες γυναῖκες νά εἰδοποιήσουν ἰδιαιτέρως καί τόν Πέτρο γιά τήν Ἀνάστασί του. Ἀλλά ἐκεῖ πού φαίνεται περίτρανα ἡ τέλεια ποιμαντική τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅταν τόν ἐκάλεσε καί τόν ἐρώτησε τρεῖς ἰσάριθμες φορές, ἐάν τόν ἀγαπᾷ. Καί ἀφοῦ ὁ Πέτρος ἀπήντησε θετικά ὅτι ἀγαπᾷ τόν Ἰησοῦ, ΕΚΕΙΝΟΣ τόν ἀπεκατέστησε στό ἀποστολικό του ἀξίωμα καί στήν τιμητική θέσι πού εἶχε καί παλαιότερα ἀνάμεσα στούς ἄλλους Μαθητές. (Βλ.Ἰωάν.21, 15-17).

Ὁ Πάπας στήν Ρώμη, λόγω τοῦ «πρωτείου» του εἶναι ὑπεράνω συνόδων καί «θείω δικαίω», ὅπως λέγει ἡμπορεῖ νά καταργῇ ἀκόμη καί συνοδικές ἀποφάσεις. Στήν Ἀποστολική Σύνοδο τῶν Ἱεροσολύμων, περίπου τό 51 μ. Χ. πρόεδρος αὐτῆς δέν ἦταν, ὅπως θά ἐπερίμεναν οἱ παπικοί, ὁ Πέτρος, ἀλλά ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος. Ἀλλά καί οἱ ἀποφάσεις πού ἐλήφθησαν δέν εἶχαν τήν σφραγίδα μόνο τοῦ Προέδρου ἢ ἐνός μόνον Ἀποστόλου, ἀλλά τήν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τήν ἔγκρισι ὄλων τῶν Ἀποστόλων (Βλέπε Πραξ. 15,1-29).

Ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπέστρεφε ἀπό ἱεραποστολικές του περιοδεῖες στά Ἱεροσόλυμα, ἐπήγαινε γιά νά ἀνακοινώση τά θαυμάσια τοῦ Θεοῦ ἐνώπιον τῶν Ἀποστόλων. Καί τότε ἐθεωροῦντο στῦλοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνον ὁ Πέτρος, ἀλλά καί οἱ Ἰάκωβος καί Ἰωάννης. (Πρβλ.Γαλ.2,1-9). Καί πῶς τώρα ὁ πάπας θέλει μόνος του νά κυβερνᾷ τήν Ἐκκλησία καί νά ἐγκρίνη ἢ νά ἀπορρίπτει πρόσωπα καί πράγματα;

Στό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο διαβάζουμε (19,28) ὅτι: «ὅταν καθίση ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καί ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ». Ὅταν λοιπόν δοξασθῇ στούς οὐρανοὺς ὁ Χριστός, θά ἐτοιμασθοῦν καί ἄλλοι δώδεκα θρόνοι γιά τούς 12 Ἀποστόλους του. Δέν ἀναφέρει ὁ Χριστός ἐδῶ, ὅτι ὁ θρόνος τοῦ Πέτρου θά εἶναι ὑπερυψωμένος καί πιό ἐντυπωσιακός, ὅπως εἶναι σήμερα ὁ θρόνος τοῦ «διαδόχου» του πάπα!

Ὅταν δύο ἀπό τούς μαθητές του, παρακινούμενοι ἀπό τήν μητέρα τους, ἐζήτησαν δόξα πλησίον τοῦ Χριστοῦ, διότι παρεξήγησαν τά λόγια πού τούς ἔλεγε γιά

τό επικείμενο Πάθος του, τότε ο Χριστός τούς είπε: «οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος»(Ματθ. 20,26-27). Τούς εἶπε ὅτι δέν πρέπει νά ζητοῦν κοσμικές τιμές, διακρίσεις καί πρωτοκαθεδρίες. Βέβαια ὁ πάπας αὐτοονομάζεται «δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ» (Servus servorum Dei), ἀλλά στήν πρᾶξι ἐπιδιώκει νά εἶναι ὁ βασιλεύς τῶν βασιλευόντων καί νά λατρεύεται σάν δεύτερος θεός ἐπί τῆς γῆς!

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἀρνεῖται νά ἀποδώσῃ στόν πάπα, σάν πρῶτο πατριάρχη τῆς Ρώμης, τήν τιμή καί τήν προτεραιότητα πού εἶχε ἐπί 10 αἰῶνες καί πρό τῆς πτώσεώς του ἀπό τήν Μία καί Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ὅμως τό «πρωτεῖο» ἐξουσίας, τό ὁποῖον διεκδικεῖ ὁ πάπας ἀντί τῆς ὁποιαδήποτε θυσίας, εἶναι ἀντιευαγγελικό, ἐσφορικό καί ἀντίθετο μέ τό πνεῦμα, τήν διδασκαλία καί τήν ὑποδειγματική ζωή τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἰησοῦ Χριστοῦ.

5. ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ

Κάθε πρᾶξις τοῦ ἀνθρώπου, καλή ἢ κακή, εἶναι καρπός τῆς ἐλευθερίας του καί εὐθύνεται μόνο ὁ ἴδιος γιά τήν ζωή του. Γιά νά ἐπιτελέσῃ ὁ ἄνθρωπος τό ἀγαθό, καί ἰδιαίτερα τό πνευματικό ἀγαθό, πού ἔχει σχέσι μέ τήν ἀπόκτησι τῶν ἀρετῶν τοῦ Χριστοῦ καί τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του, θά πρέπει νά πιστεύῃ στόν Ἰησοῦ Χριστό καί ν' ἀκολουθῇ τήν ἀληθινή Ἐκκλησία του, πού εἶναι σήμερα μόνο ἡ Ὁρθόδοξη.

Βέβαια στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας δέν σώζεται κανείς ἀπό τό πλῆθος τῶν ἔργων καί ἀρετῶν του, ἀλλά ἀπό τήν Χάρι τοῦ Χριστοῦ. Νά, τί μᾶς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Τί ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες;»(Α΄ Κορ.4,7). Μᾶς ἐρωτᾷ: «Ἔχεις κάτι πού δέν σοῦ τό ἐχάρισε ὁ Χριστός; Ὅσα ἔργα καί νά ἐπιτελέσουμε, ὅσες ἀρετές καί ν' ἀποκτήσουμε, οὐσιαστικά εἶναι δῶρα τοῦ Κυρίου μας, διότι, κατά τόν ἴδιο Ἀπόστολο, θά σωθοῦμε δωρεάν «τῇ γάρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι».

Ὁ Χριστός μᾶς λέγει ὅτι καί ἂν ἀκόμη ἐφαρμόσουμε ὅλες τίς εὐαγγελικές ἀρετές, πού ὁ ἴδιος μᾶς ἐδίδαξε, νά πιστεύουμε ὅτι εἴμεθα ἄχρηστοι δοῦλοι, διότι αὐτό πού ἐπιβαλλόταν νά κάνουμε τό ἐκάναμε. Ἰδού ἀκριβῶς τί μᾶς λέγει: «ὅταν ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν, ὅτι ὁ ὠφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν». (Λουκ.17,10). Καί, βέβαια κανείς δέν ἠμπορεῖ νά καυχηθῇ ὅτι ἐφήρμοσε στήν τελειότητα τόν εὐαγγελικό νόμο τοῦ Χριστοῦ. Ὅποτε δέν μπορεῖ νά ἀπαιτήσῃ μισθό ἀπό τόν Χριστό, ἐπειδή ἐκοπίασε νά ἐφαρμόσῃ τίς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου Του.

Μόνος του ὁ ἄνθρωπος δέν ἠμπορεῖ νά κάνῃ βῆμα πρός τόν δρόμο τῆς ἀρετῆς καί τοῦ ἁγιασμοῦ, διότι μᾶς λέγει ὁ Χριστός: «Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». (Ἰωάν. 15,5). Μᾶς τονίζει ἐδῶ ὅτι χωρίς τήν ἰδική του ζωτική δύναμι καί Χάρι δέν ἠμποροῦμε οὔτε νά μετανοήσουμε, οὔτε νά σωθοῦμε. Ἡ σωτηρία μας λοιπόν εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ καί δέν ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικά ἀπό τά ἔργα μας, ἀλλά ἀπό τό ἔλεος καί τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας. Ἐπίσης, δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά συμπληρώσῃ ὁ Χριστιανός ἕνα ἀριθμό καλῶν ἔργων καί στήν συνέχεια νά ἀπαιτήσῃ ἀπό τόν Χριστό κατά τρόπο «πεισματικό» τήν σωτηρία του. Ἐπίσης δέν μπορεῖ νά πιστεύῃ ὅτι ἔκανε περισσότερα ἀπό ὅσα χρειάζονται ἔργα γιά τήν σωτηρία του καί τά περισσεύματα ἠμπορεῖ νά τά χάρισῃ σέ κάποιον ἄλλο νά σωθῇ, διότι «ἀποδώσει ἐκάστῳ κατά τήν πρᾶξιν αὐτοῦ»(Ματθ.16,27).

Ἐνῶ στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι τόσο σαφής καί διάφανη ἡ διδασκαλία περί σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, στήν Παπική μετά τό σχίσμα, ἔχει ἐπέλθῃ μεγάλη ἀλλοίωσις. Τί πιστεύουν λοιπόν οἱ Παπικοί στήν ἐκκλησία τους;

Ἡ Παπική ἐκκλησία διετύπωσε τήν παράδοξη διδασκαλία ὅτι τά ἔργα τῶν Ἁγίων καί τῆς Θεοτόκου ἦταν ὑπέρ ἄρκετά γιά τήν σωτηρία τους. Τά περισσεύματα αὐτά τῶν ἀγαθῶν ἔργων τους τά ἐπῆρε ὁ πάπας νά τά διαχειρισθῆ, κατά τό θέλημά του. Π.χ. Ἐάν κάποιος χριστιανός του, δέν ἐπρόλαβε νά φέρῃ εἰς πέρας τίς ποινές πού τοῦ ἐπεβλήθηκαν στήν ἐξομολόγησι καί ἀπέθανε, οἱ συγγενεῖς του θά δώσουν χρήματα στόν πάπα ν' ἀγοράσουν ὅσα ἔργα αὐτός εἶχε ἀνάγκη γιά νά μπῆ στόν παράδεισο. Ἐνας πού ἔζησε σαρκική ζωή ἢ ἐφόνευσε καί ξαφνικά ἀπέθανε, ὑπάρχει σύμφωνα μ' αὐτή τήν ὑλιστική παπική διδασκαλία ἐλπίδα νά σωθῆ. Θά ἀγοράσουν οἱ συγγενεῖς του ἀπό τόν πάπα, τίς ἀρετές καί τά ἔργα πού δέν πρόλαβε στήν ζωή του νά ἀποκτήσῃ κι ἔτσι θά πάῃ κι αὐτός στόν παράδεισο.

Ἡ σωτηρία κατά τήν Παπική ἐκκλησία εἶναι ἄθροισμα καλῶν ἔργων. Ἐάν χρειάζονται π.χ. 100 ἔργα κι ἕνας ἔκανε 80, δέν μπορεῖ νά σωθῆ. Ἄν ἕνας ἄλλος ἔκανε 130 ἔργα, θά κρατήσῃ τά 100 πού τοῦ χρειάζονται γιά τήν δική του σωτηρία, καί τά ὑπόλοιπα 30 θά τά πάρῃ ὁ πάπας νά τά πωλήσῃ στούς συγγενεῖς ἄλλων πεθαμένων. Οἱ πάπες διακηρύττουν ὅτι τά περισσεύματα τῶν ἁγίων τους, πού λέγονται καί ἀξιμισθίες, εἶναι ἄπειρα καί μποροῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού ἔφυγαν ἀπροετοίμαστοι ἀπ' αὐτόν τόν κόσμον, νά σωθοῦν μέ αὐτά! Ὅλα αὐτά τά ἔργα εἶναι συγκεντρωμένα στά ταμεῖα τοῦ Βατικανοῦ καί μόνο ἡ ἐκκλησία τους μπορεῖ νά τά διαχειρίζεται, μέσω τοῦ πάπα, ὅπως συμφέρει σ' ἐκεῖνον.

Ἡ διδασκαλία αὐτή εἶναι ἕνα σατανικό ἐφεύρημα, μέ τό ὅποιον ἐξευτελίζεται ἡ ἔννοια καί ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἄνθρωποι παύουν πλέον νά ἀγωνίζονται γιά τήν σωτηρία τους. Δέν ἀνησυχοῦν γιά τήν μέλλουσα κρίσι, διότι, μετά τόν θάνατό τους, οἱ συγγενεῖς τους, θά ὑπάγουν στόν πάπα καί θ' ἀγοράσουν τά ἔργα πού στεροῦνται γιά νά εἰσαχθοῦν ἐκεῖνοι στόν παράδεισο. Δέν ἔχει κανένα ἔρεισμα στήν Ἁγία Γραφή. Ἐκμηδενίζει τήν ἐξιλαστήρια ἐπί τοῦ Σταυροῦ Θυσία τοῦ Χριστοῦ καί καθιστᾷ τόν πάπα ἕνα εἶδος τραπεζίτου, ὁ ὁποῖος ἐμπορεῖται τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν πώλησι στούς ἐνδιαφερομένους ψεύτικων καί ἀνυπάρκτων ἀγαθῶν ἔργων.

Αὐτή ἡ μέθοδος σωτηρίας καλύπτει τούς πεθαμένους, οἱ ὁποῖοι δέν κατώρθωσαν νά συμπληρώσουν τόν ἀριθμό τῶν ἀγαθῶν γιά τήν σωτηρία τους ἔργων. Γιά τούς ζωντανούς, ἀπό τόν Μεσσαίωνα ἄρχισαν νά ἐκδίδονται τά συγχωροχάρτια, οἱ ἀφέσεις, γιά τά ὁποῖα θά διαβάσῃ σχετικά ὁ ἀναγνώστης πιό κάτω στό κεφάλαιο περί ἐξομολογήσεως τῶν παπικῶν χριστιανῶν.

6. «ΤΟ ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟ ΠΥΡ»

Οἱ ψυχές πού ἔφυγαν ἀπροετοίμαστες γιά τήν ἄλλη ζωή, σύμφωνα μέ τήν πρωτοφανῆ καί νομικιστική ἀντίληψι τοῦ Παπισμοῦ, δέν πηγαίνουν οὔτε στόν παράδεισο, οὔτε στήν κόλασι. Διέρχονται μέσα ἀπό ἕνα πῦρ. Κατά τήν παπική διδασκαλία τό Καθαρτήριο πῦρ εἶναι ἕνα εἶδος κολάσεως. Οἱ τιμωρίες εἶναι δύο: Ἡ στέρσις τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ καί ἡ τιμωρία τῶν αἰσθήσεων, μέ μόνη τήν διαφορά ὅτι τό πῦρ αὐτό ἔχει τέλος, ἐνῶ ἡ κόλασις εἶναι ἀτελεύτητη.

Λέγουν οἱ Παπικοί: Ὅταν ἐξομολογεῖται κάποιος χριστιανός τους, ἀπαλλάσσεται ἀπό τίς ποινές τῶν βασάνων τῆς κολάσεως καί ἀπό τήν ἐνοχή τῆς ἁμαρτίας, ἀλλά δέν ἀπαλλάσσεται ἀπό τίς πρόσκαιρες ποινές. Τί εἶναι οἱ πρόσκαιρες ποινές; Πιστεύουν ὅτι ὁ Θεός, λόγω τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ χριστιανοῦ, εἶναι ἐξοργισμένος καί θά πρέπει τώρα ὁ χριστιανός νά ἐφαρμόσῃ μία σειρά ἐπιτιμιῶν πού τοῦ ἐπέβαλλε ὁ Πνευματικός του, ὥστε νά ἐξευμενίσῃ τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ. Δέν πιστεύουν ὅτι ἄρκεῖ γιά τήν ἐξιλέωσι τοῦ ἀνθρώπου ἡ Θυσία τοῦ Χριστοῦ στόν Γολγοθᾶ. Μέ τήν ἐκτέλεσι τῶν ἐπιτιμιῶν, πιστεύουν, ὅτι θά ἱκανοποιήσουν τήν θεία δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ἐάν

κάποιος πεθάνη, χωρίς νά ἐκτελέση τόν κανόνα τῶν ἐπιτιμιῶν, πηγαίνει στό Καθατήριο Πῦρ. Αὐτό εἶναι μία προσωρινή κόλασις, ὅπου ἡ ψυχὴ σταδιακὰ καθαρίζεται καί ἐξαγνίζεται. Κι αὐτό τό ἔργο γίνεται, πρὶν ἀπό τήν τελική Κρίσι. Ἔτσι, σύμφωνα μέ τήν γελοία αὐτή διδασκαλία, δέν θά εὐρεθῆ κανεὶς παπικός χριστιανός στήν κόλασι, διότι ὅλοι, πρὶν τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, θά ἔχουν μεταπηδήσει μέ τά «ταχυδακτυλουργικά» μέσα τοῦ πάπα στόν παράδεισο.

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ἀκόμη πολύ ἐνδιαφέρον! Σύμφωνα μέ τήν παπική διδασκαλία, ἡ ἐκκλησία τους μπορεῖ νά ἐπιταχύνῃ τήν ἔξοδο μιᾶς ψυχῆς ἀπό τό Καθατήριο Πῦρ καί νά τήν ἀπαλλάξῃ ἀπό τίς ποινές της. Πῶς γίνεται αὐτό; Λέγει ἡ διδασκαλία τους: Ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἱκανοποίησε ὑπέρμετρα τόν Θεό Πατέρα, ὅποτε ὑπάρχει ἄφθονο περίσσευμα ἐξιλαστικῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ μας. Τό περίσσευμα αὐτό τό παίρνει ὁ πάπας καί τό προσφέρει σέ κάθε ψυχὴ πού τό χρειάζεται, ἀρκεῖ οἱ συγγενεῖς τους νά πληρώσουν στά ταμεῖα τοῦ Βατικανοῦ γιά λογαριασμό τῶν προσφιλῶν νεκρῶν τους!!! Τότε ὁ πάπας τούς χορηγεῖ τά πιστοποιητικά ἀφέσεως, τά λεγόμενα συγχωροχάρτια μέ τά ὁποῖα οἱ νεκροὶ τους μπαίνουν ἀπό τό «πῦρ» στόν παράδεισο.

Οἱ παπικοὶ θεολόγοι προσπάθησαν νά στηρίξουν ἀγιογραφικά τήν παράξενη αὐτή διδασκαλία καί παρερμήνευσαν τόν χωρίο τοῦ Ματθαίου (12,32): «καὶ ὃς ἂν εἶπῃ λόγον κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· ὃς δ' ἂν εἶπῃ κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι». Λέγουν, ὅτι ἀπ' αὐτό τό χωρίο εἶναι δυνατόν νά συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες καί στόν μέλλοντα αἰῶνα. Ἀλλά ἡ ἐρμηνεία δέν εἶναι αὐτή. Λέγοντας αὐτό τόν λόγο ὁ Χριστός ἐννοεῖ ὅτι **οὐδέποτε** θά συγχωρηθῇ ἡ βλασφημία αὐτὴ κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλά θά τιμωρηθῇ καί σ' αὐτὴ καί στήν ἄλλη ζωὴ.

Ἐπίσης οἱ παπικοὶ θεολόγοι ἐπικαλοῦνται καί τό παρόν χωρίο γιά νά στηρίξουν αὐτὴ τήν διδασκαλία τους: «εἴ τις τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός». (Α΄ Κορ. 3,15). Τό πῦρ, γιά τό ὁποῖον κάνει λόγον ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, δέν εἶναι πῦρ πού ἐνεργεῖ κατὰ τήν διάρκειαν παραμονῆς τῶν ψυχῶν στήν «μέσην κατάστασιν», ὅπως λέγεται τό χρονικόν διάστημα πού μεσολαβεῖ ἀπὸ τήν ὥραν τοῦ θανάτου μας μέχρι τήν Δευτέραν Παρουσίαν. Μέ τό πῦρ αὐτό «θά δοκιμασθοῦν τά ἔργα πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀνθρώπων κατὰ τήν ἐσχάτην ἡμέραν τῆς κρίσεως» (ΘΗΕ 8,1017-1018). Εἶναι δηλαδή κάτι ἐντελῶς διαφορετικόν ἀπὸ τήν κακοδοξίαν τοῦ Παπισμοῦ, ἡ ὁποία στήν οὐσίαν της προσβάλλει καί ὑποτιμᾷ τήν λυτρωτικὴν θυσίαν τοῦ Θεοανθρώπου. Ὡσάν νά μή ἦτο δηλαδή ἀρκετὴ ἡ θυσία του, τά λύτρα πού κατέβαλεν Ἐκεῖνος γιά τήν σωτηρίαν μας, καί πρέπει νά πληρώσωμεν καί ἐμεῖς! (Ἀπειλή γιά τήν Ὁρθοδοξίαν μας, Γ. Ψαλτάκη, Ἀδελφ. Σωτήρ. 2007, σελ.173).

Ἐφ' ὅσον ὁ πάπας, διατυμπανίζεται καί λέγεται ὅτι εἶναι φιλόανθρωπος καί ἀγαθός, γιατί δέν συγχωρεῖ μέ μιᾶς ὅλες τίς ἁμαρτίες τῶν ἀποθανόντων ν' ἀπαλλαγοῦν κι αὐτοὶ ὀριστικά ἀπὸ τά βάσανα τοῦ καθαρτηρίου πυρός; Γιατί βγάζει μόνο αὐτούς πού θά πληρώσουν οἱ συγγενεῖς τους στά ταμεῖα του γενναῖα ποσά, καί ἀφήνει νά καίγωνται οἱ πτωχότεροι χριστιανοὶ του στίς φωτιές τῆς προσωρινῆς κολάσεως; Εἶναι αὐτό ἀγάπη ἀπὸ μέρους του;

7. Η ΑΣΠΙΑΟΣ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ Κυρία Θεοτόκος ἀξιώθηκε ἀπὸ τόν Φιλόανθρωπο Θεό μας νά γίνῃ ἡ Χώρα τοῦ Ἀχωρήτου καί ἡ γέφυρα πού ἤνωσε τά ἐπίγεια μέ τά οὐράνια διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως στήν πανάχραντη κοιλία της τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ τιμὴ λοιπόν πού τῆς ἀποδίδουν οἱ Χριστιανοί, πλὴν τῶν Προτεσταντῶν, εἶναι μεγάλη καί

δικαιολογημένη. Πρέπει όμως να γνωρίζουμε και να πιστεύουμε άκραδάντως ότι η Θεοτόκος Μαρία ήταν μία απλή γυναίκα, όπως όλες οι γυναίκες του κόσμου, διότι γεννήθηκε κι αυτή από σαρκικούς γονείς, τον Ίωακείμ και την Άννα. Μεταδόθηκε και σ' αυτήν τό προπατορικό άμάρτημα τών Πρωτοπλάστων, από τό όποϊον άπηλλάγη τήν ήμέρα του εύαγγελισμοϋ της από τόν Άρχάγγελο Γαβριήλ, ότι θά γεννήση τόν Υϊόν του Θεοϋ και Σωτήρα του κόσμου. Η Κυρία Θεοτόκος δέν βαπτίσθηκε για ν' άπαλλαγη άπ' αυτή τήν παλαιά ένοχή, αλλά, μέ τόν χαιρετισμό του Άρχαγγέλου και τήν συγκατάθεσί της να δεχθῆ να γίνη Μητέρα του Θεοϋ, άμέσως γέμισε και χαριτώθηκε από τό Άγιο Πνεϋμα.

Οι τιμές τών Παπικών προς τήν Θεομήτορα ξεπέρασαν τά όρια και έφθασαν σε άξιοκατάκριτες πλάνες. Έτσι, ο πάπας Πίος ο 9^{ος}, (είναι ο ίδιος που έθέσπισε και τά άλλα δύο «δόγματα» του Παπισμοϋ, τό «πρωτεϊο» και τό «άλάθητο» του πάπα) στις 8 Δεκεμβρίου του 1854 έδογμάτισε για τήν άσπιλη «Σύλληψι» τής Παρθένου. Ίδου ή άπόφασις, όπως είναι γραμμένη στο βιβλίο του δογματολόγου Χ. Ανδρούτσου, Συμβολική, σελ.201.202): «Χάριτι του Παντοδυναμου Θεοϋ επί τῆ προόψει τών άξιομισθίων του Σωτήρος, ή Θεοτόκος διατηρήθηκε καθαρά παντός έκ του προπατορικοϋ άμαρτήματος ρύπου, τήν δέ τοιαύτην διδασκαλία, οϋσαν παρά του Θεοϋ άποκεκαλυμμένην, οφείλουσι να πιστεύωσι σταθερώς και άκραδάντως πάντες οι πιστοί». Είναι βέβαια αλήθεια ότι υπῆρξαν μεγάλες αντιδράσεις.

Έδω οι Παπικοί λέγουν ότι είναι δόγμα που άποκαλύφθηκε από τόν Θεό, αλλά δέν μάς σημειώνουν οϋτε ένα χωρίο. Αλλά στην Αγία Γραφή εύρίσκομε άλλα χωρία που μάς λέγουν ότι όλοι οι άνθρωποι που γεννήθηκαν από τόν Άδάμ και τήν Εϋα είναι θνητοί και σε όλους μπῆκε ο θάνατος, σαν καρπός τής πτώσεως τών Πρωτοπλάστων. Έτσι, όλοι οι άπόγονοι του Άδάμ είναι άμαρτωλοί και όλοι ήμάρτησαν. Η δικαίωσις του ανθρώπινου γένους προῆλθεν από τόν Ίησοϋ Χριστό, ο όποϊος δέν προερχόταν από τό γένος του Άδάμ, έφ' όσον γεννήθηκε άσπόρως από τά άχραντα αίματα τής Παρθένου Μαρίας. Ίδου τό σπουδαίο αυτό χωρίο: «Δια τοϋτο ώσπερ δι' ένός ανθρώπου ή άμαρτία εις τόν κόσμον εισῆλθε και δια τής άμαρτίας ο θάνατος, και οϋτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διῆλθεν, έφ' ω πάντες ήμαρτον»(Ρωμ.5,12).

Έφ' όσον ή Θεοτόκος είχε γονείς, που προήρχοντο από τό γενεαλογικό δένδρο του Άδάμ και τής Εϋας, πώς έδογμάτισαν οι Παπικοί για τήν άσπιλη σύλληψι της; Ακόμη ή ίδια ή Θεοτόκος είχε έπίγνωσι τής προελεύσεώς της και στην περιφημη 9^η Ώδή αναφέρεται ότι όμολογεϊ τόν Χριστό ως Χριστό, ως Σωτήρα της. Ίδου τό χωρίο: «Μεγαλύνει ή ψυχή μου τόν Κύριον και ήγαλλίασε τὸ πνεϋμά μου επί τῷ Θεῷ τῷ σωτήρι μου».(Λουκ.1,46-47).

Κι εμεϊς οι Όρθόδοξοι τήν καλοϋμε: «Άσπιλη, άμόλυντη, Άχραντη, Αγνή, Πανάμωμη, αλλά αυτοί οι χαρακτηρισμοί δέν αναφέρονται στον προπατορικό ρυπο, αλλά στην έλλειψι ιδικων της άμαρτημάτων, και μάλιστα μετά τήν επέλευσι του Αγίου Πνεϋματος στην ζωή της. Δηλαδή, μετά τόν Ευαγγελισμό της ή Θεοτόκος δέν έπετέλεσε καμμία άμαρτία, γι' αυτό και ονομάζεται Παναγία. Τό Άγιο Πνεϋμα τήν άγίασε και τής χάρισε τό δώρο να ζῆ κατά τρόπον άναμάρτητον.

Ο πάπας Πίος ο 12^{ος} «μαριολόγησε» παραδόξως τήν 1^η Νοεμβρίου 1950 ότι ή Θεοτόκος είναι Συλλυτρώτρια του ανθρώπινου γένους. Ένω, όπως έγράψαμε παραπάνω, ή ίδια ή Θεοτόκος όμολογεϊ τόν Υϊό της και δικό της Σωτήρα. Ταυτόχρονα εισήγαγε και μία άλλη καινούργια διδασκαλία για τήν Άνάληψι τής Θεοτόκου στους ουρανούς. Μά άποροϋμε εμεϊς οι Όρθόδοξοι, πώς αποφασίζονται, χωρίς κάποια άγιογραφική κατοχύροσι τέτοιες καινούργιες διδασκαλίες στην παπική έκκλησία; Τί είναι τέλος πάντων ή έκκλησία τους ποδοσφαιρικό γήπεδο, όπου μπορούν να «κλωτσοϋν» τήν μπάλλα τής διδασκαλίας πάντες, χωρίς κάποιο ιστορικό πλαίσιο; Δέν

γνωρίζουν οι παπικοί ότι υπάρχει ο τάφος της Θεοτόκου στον Κήπο της Γεθσημανή στα Ίεροσόλυμα, πράγμα που σημαίνει ότι έκοιμήθη ή Θεοτόκος και όχι ότι ανέληφθη, όπως ο Χριστός.

Ο ίδιος πάπας Πίος ο 12^{ος} τό ίδιο έτος σέ μία έγκυκλιό του ώνόμασε τήν Θεοτόκο «σεβαστή σύντροφο του Σωτήρος», έκφρασις ή όποία είναι άγνωστη στην παράδοσι της Έκκλησίας μας και μάς βάζει σέ άπορία ποιά ή έννοια αυτής;

Ένώ ο πάπας Ίωάννης Παύλος ο Β΄ Βοϊτύλα ώμίλησε σέ έγκυκλιό του τά τελευταία χρόνια περί θεοποιήσεως της Θεοτόκου.

Οι υπερβολές αυτές που γράφονται κάθε φορά από διαφόρους πάπες είναι να δημιουργήσουν έντύπωσι στα ποιμνιά τους. Καρπός αυτών των διδασκαλιών είναι τό σύστημα θεολογήσεως του προσώπου της Παρθένου, που ονομάζεται «Μαριολογία».

Στήν Όρθόδοξη Έκκλησία μας κάθε υπερβολή είναι εκ του πειρασμού. Σύμφωνα μέ τήν Ίερά Παράδοσί μας τό άχραντο Σώμα της Θεομήτορος δέν διαλύθηκε, μετά τήν ταφή του. Μετέστη τό σώμα της, λίγες ήμέρες μετά τήν ταφή της στους ούρανούς. Άλλά αυτή ή μετάστασις της δέν είναι όμοια μέ τήν δόξα της Αναλήψεως του Χριστού στους ούρανούς. Η μετάστασις της αυτή δέν αναγνωρίσθηκε σαν δόγμα από τίς Οικουμενικές συνόδους, αλλά αποτελεί ένα άποκεκρυμμένο Μυστήριο στην ζωή της Θεοτόκου, τό όποιον ή Έκκλησία μας αποδέχεται.

Η Θεοτόκος έζησε μία ζωή έσχάτης ταπεινώσεως και πολλών δοκιμασιών. Οι Όρθόδοξοι Χριστιανοί τήν τιμούν ως «τιμιωτέρα των Χερουβείμ και ένδοξοτέραν άσυγκρίτως των Σεραφείμ, χωρίς να τήν θεοποιούν, όπως κάνουν οι Παπικοί. Η λατρεία ανήκει στον Θεόν, που είναι Δημιουργός και Σωτήρας του κόσμου. Χαίρεται ή Θεοτόκος μ' αυτούς που αποδίδουν λατρευτική προσκύνησι στον Υιόν της και τιμητική για τό πρόσωπό της.

8.ΤΟ ΑΓΙΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Ο τρόπος που καθιερώθηκε στην Έκκλησία για τήν τέλεσι του μυστηρίου του Βαπτίσματος ήταν μέ τριττή κατάδυσι και ανάδυσι. Ο Κύριός μας πρώτος βαπτίσθηκε στον Ίορδάνη ποταμό και βυθίσθηκε μέσα στο νερό. «και ευθύς ανέβη από του ύδατος»(Ματθ.3,16). Από τον 14^{ον} όμως αιώνα γενικεύθηκε στην Δυτική έκκλησία ο ραντισμός, τον όποιον στην αρχή επέτρεπαν για τους κλινικά άσθενείς, κατ' οικονομίαν.

Ο Όρθοδοξος ιερέυς δέν λέγει: «Σέ βαπτίζω έγώ..», όπως κάνουν οι ρωμαιοκαθολικοί, αλλά λέγει: «Βαπτίζεται ο δοϋλος του Θεού...». Ο Άπόστολος Παύλος συμβολίζει τό Βάπτισμα μέ τήν ταφή του παλαιού ανθρώπου (βύθισμα στο νερό) και τήν ανάστασι-ανάδυσι του «νέου» ανθρώπου. Η Παπική έκκλησία δέχεται ότι μπορεί να τελέση τό μυστήριο κι ένας Ίουδαίος ή Μουσουλμάνος, αλλά μία τέτοια αντίληψις καταργεί τελείως τήν ιερότητα και τον σκοπό του μυστηρίου. Ταυτόχρονα καταργείται τό μυστήριο της ιερωσύνης σέ «είδική» και «γενική».

Τό ρήμα ραντίζω προφανώς δέν σημαίνει βαπτίζω, δηλαδή βυθίζω μέσα στο νερό, αλλά περιχέω. Άλλά αυτό δέν είναι βάπτισμα. Είναι μόνο ραντισμα. Γιατί όμως επί 14 αιώνες τελοϋσαν τό βάπτισμα μέσα στο νερό και κατόπιν τήν έξαιρεσι τήν έκαναν κανόνα και τήν εφαρμόζουν πλέον όριστικά στην έκκλησία τους; Υποθέτουμε ότι ζητούν τήν άνεσί τους. Η άς μάς άπαντήσουν οι ίδιοι. Όσοι λοιπόν ραντίζονται δέν βαπτίζονται, ούτε παίρνουν κάποια Χάρι για τήν σωτηρία τους. Όσοι Παπικοί λοιπόν θέλουν να σωθούν δέν θα άναβαπτισθούν, αλλά θα βαπτισθούν στην Όρθόδοξη Έκκλησία μας, δεδομένου ότι ή έκκλησία τους δέν τελεί βάπτισμα, αλλά ραντισμα.

Από τούς πρώτους χρόνους επέκτασες τῆς Ἐκκλησίας μας, μετά τό Βάπτισμα καθιερώθηκε νά τελῆται καί τό Ἱερό Χρῖσμα, μέ τό ὁποῖο ὁ βαπτιζόμενος χρίεται μέ τό Ἅγιο Μῦρο», διά τοῦ ὁποῖου συμπληρώνεται ἡ Χάρις τοῦ Βαπτίσματος. Αὐτό μαρτυρεῖ ὁ Τερτυλλιανός σέ σχετικό σύγγραμμά του, τά μέσα τοῦ 2^{ου} αἰῶνος. Στήν Δύσι ὅμως μετά τήν ἀπομάκρυνσι τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἀπό τήν Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ξεχώρισαν τό Χρῖσμα ἀπό τό Βάπτισμα. Ἔτσι τό Χρῖσμα σ' αὐτούς τό τελεῖ ὁ Ἐπίσκοπος στά βαπτισμένα παιδιά, πού ἔχουν πλέον ἡλικία 7-12 ἐτῶν. Ἔτσι τό παιδί δέν μπορεῖ νά κοινωνῆ, εὐθύς μετά τό βάπτισμά του, παρά μετά τό Χρῖσμα. Σέ περίπτωσι λοιπόν πού θά πεθάνη, θά φύγη ἀπό τήν ζωῆ ἀκοινωνήτο.

Εἰσήγαγαν αὐτή τήν καινοτομία, διότι ἐνόμισαν ὅτι τό παιδί θά καταλάβη καλλίτερα σέ μεγαλύτερη ἡλικία τήν ἐπίσκεψι τῆς Χάριτος. Ἀλλά ἡ θεία Χάρις εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ καί δέν ἐξαρτᾶται ἄμεσα ἀπό τήν θέλησι τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλωστε, ὅταν βαπτίσθηκε νήπιο τό παιδί αὐτό, κατάλαβε ὅτι πῆρε τήν Χάρι τοῦ βαπτίσματος; Ἀλλά καί οἱ μεγαλύτεροι στήν ἡλικία πού βαπτίζονται, ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀντίληψι τους, ἡ Χάρις πού θά δοθῆ σάν δωρεά ἀπό τόν Θεό;

Προκειμένου ἡ Παπική ἐκκλησία νά «ὀδηγήσῃ», ὅπως διατείνεται ὅλους τούς ἀνθρώπους στόν Χριστό καί στόν παράδεισο, δέχεται ἀνθρώπους ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες ἐκκλησίες, χωρίς νά τούς ἀναβαπτίζει. Δηλαδή ἀναγνωρίζει ἔμμεσα τό βάπτισμα κάθε ἄλλης ἐκκλησίας καί αὐτό μόνο πού τήν ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ πρωτείου καί τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα.

Παρακάτω ἀναφέρουμε ἀύθεντικές μαρτυρίες ἐνηλίκων, κυρίως Ἀφρικανῶν νεοβαπτιστῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς περιγράφουν τήν αἰσθάνθηκαν μετά τήν βάπτισί τους στήν Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ **Εἶδα μέ τά μάτια μου ἕνα περιστέρι**

Ἀνάμεσα στούς κληρικούς καί ἐργάτες τῆς Ἱεραποστολῆς Κολουέζι τοῦ νοτίου Κογκό ἐργάζεται καί ὁ π. Λάζαρος. Διακρίνεται γιά τήν πολλή του ὑπακοή, τήν ταπείνωσι καί τήν ἐργατικότητα. Κάποια ἡμέρα τόν πλησίασα καί τόν ἐρώτησα:

-Πάτερ Λάζαρε, πῶς ἐγινες ὀρθόδοξος;

-Ἐγώ, πάτερ, μέχρι τό 1983 ἦμουν ἀβάπτιστος. Ἄκουσα γιά τήν προτεστάντικη κοινότητα τῶν Μεθιδιστῶν καί ἀρχικά πῆγα σ' αὐτούς. Παρηκολούθησα τά μαθήματά τους καί στήν πρότασί τους νά βαπτισθῶ, ἡ ψυχῆ μου ἀντιδροῦσε. Μετά ἐπῆγα στούς Πεντηκοστιανούς, ἀλλά καί ἀπό ἐκεῖ ἔφυγα γιά τόν ἴδιο λόγο. Κάποια ἡμέρα περνώντας ἔξω ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κολουέζι, ὁ λογισμός μου μέ παρεκίνησε νά μπῶ μέσα. Αἰσθάνθηκα χαρά καί ἐσωτερική γαλήνη. Μιά φωνή μέσα μου μέ πληροφοροῦσε ὅτι «αὐτή εἶναι ἡ Ἐκκλησία, πού ζητεῖς». Ἀνεζήτησα τόν ἱερέα. Τότε ἦταν ὁ μακαριστός π. Κοσμάς Γρηγοριάτης. Κοντά του παρηκολούθησα κατηχητικά μαθήματα καί μαζί μέ τήν οἰκογένειά μου βαπτισθήκαμε.

Ὅταν βγῆκα ἀπό τό βαπτιστήρι εἶδα μέ τά μάτια μου ἕνα περιστέρι νέ πετᾶ ἐπάνω ἀπό τά κεφάλια ὄλων τῶν νεοφωτίστων. Τό εἶδαν καί ἄλλοι ἀδελφοί. Ὁ π. Κοσμάς μᾶς ἐξήγησε ὅτι τό περιστέρι συμβολίζει τήν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως συνέβη καί στήν Βάπτισι τοῦ Χριστοῦ μας στόν ἰορδάνη ποταμό.

Ἔνας μικρός Ἄγγελος;

Ἡ πόλις Λουένα ἀπέχει 300 χιλιόμετρα μακριά ἀπό τό Κολουέζι. Ἀπό τότε πού τοποθετήθηκε στήν ἐκεῖ ἐνορία τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἱερέυς, ὁ π. Ἰωακείμ, ὑπάρχει μία συνεχῆς πρόοδος στήν θρησκευτική ζωὴ τῶν Χριστιανῶν μας.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐνορία εἶχε πάει τελευταία φορά τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2002 ὁ προϊστάμενος π. Μελέτιος, προκειμένου νά διευθετήσῃ πολλές δουλειές: Νά ἐνημερωθῆ γιὰ τὴν πρόσφατη λειτουργία τοῦ ἐκεῖ ὀρθοδόξου γυμνασίου, νά ἰδῆ πῶς πᾶνε οἱ ἐπισκευαστικές ἐργασίες τῆς νοσηλευτικῆς σχολῆς καί νά συνομιλήσῃ μέ τούς Κατηχουμένους γιὰ τὴν βάπτισί τους.

Ἀφήνουμε τίς πατροπαράδοτες ὑποδοχές, μέ λουλούδια, χορούς καί τραγούδια. Τό πλήθος τῶν πιστῶν συνώδευσε τόν π. Μελέτιο στήν καινούργια ἐκκλησία. Μετά τόν Ἑσπερινό, τούς χαιρέτισε πατρικά ὁ π. Μελέτιος καί τούς ὠμίλησε γιὰ τό πρόγραμμά του. Πρὸς τό τέλος τῆς ὁμιλίας του, ἕνας μικρὸς μόλις περίπου 5 ἐτῶν πλησίασε τόν π. Μελέτιο πού στεκόταν στήν Ὠραία Πύλη. Τοῦ ἔπιασε τό μικρὸ δάκτυλο τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ καί τοῦ ἔκαμε τίς ἐξῆς περιέργες ἐρωτήσεις:

-Ἕλθες πάτερ, γιὰ νά μᾶς φέρεις τόν Χριστό στήν ζωὴ μας;

-Ὁ π. Μελέτιος ἀπαντοῦσε μηχανικά, χωρὶς νά δίνει πολλή σημασία στὸν μικρὸν ἄγγελο. Ναί παιδί μου, γι' αὐτό ἦλθα.

-Σήμερα θά μᾶς ἐξομολογήσετε καί αὔριο θά βαπτισθοῦμε;

-Ναί παιδί μου, ἔτσι θά κάνουμε.

-Καί μετὰ τὴν Βάπτισι θά πάρουμε τόν Χριστό μέσα μας μέ τὴν Θεία Κοινωνία;

-Ναί παιδί μου, ἔτσι εἶναι ἡ τάξις τῆς Ἐκκλησίας μας...

-Καί, ἀφοῦ θά βαπτισθοῦμε, πρέπει νά προσέξουμε νά μὴ κάνουμε πάλι ἁμαρτίες;

-Ἀσφαλῶς, παιδί μου πρέπει νά προσέξουμε...

-Καλά, πάτερ, σᾶς εὐχαριστοῦμε πού μᾶς ἦλθατε. Σᾶς περιμέναμε...

Ὁ π. Μελέτιος, ὅπως ὁ ἴδιος μοῦ διηγήθηκε συγκινημένος τό περιστατικό αὐτό, ἀπόρησε μ'αὐτές τίς ἐρωτήσεις τοῦ μικροῦ. Ὑπέθεσε ὅτι ὁ μικρὸς ἄκουσε σχετικὴ διδασκαλία ἀπὸ τὸν ἱερέα καί τούς κατηχητές γι' αὐτό καί ἔκανε αὐτές τίς ἐρωτήσεις.

Ὁ μικρὸς ἐπέστρεψε κοντὰ στὰ ἄλλα τὰ παιδάκια. Ὁ π. Μελέτιος εἰδοποίησε τό ἐκκλησιαστικὸ συμβούλιο καί τούς κατηχητές καί τούς ἐνημέρωσε γιὰ τό αὔριανό πρόγραμμα. Παράλληλα τούς ἐζήτησε νά τοῦ φέρουν μπροστά του τό παιδάκι αὐτό. Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν ἀμέσως ὅτι πρώτη φορά βλέπουν αὐτό τό παιδί. Δέν ὑπάρχει μέσα στὰ παιδιά τῆς ἐνορίας τους. Ἐψαξαν, μὰ δέν τό βρῆκαν πουθενά. Ρώτησαν καί τὰλλα τὰ παιδάκια, τὴν ὥρα πού μπῆκε ἀνάμεσά τους, ἀλλὰ εἶπαν ὅτι δέν τό εἶδαν πού ἐπῆγε. Ὁ π. Μελέτιος ἀκόμη περισσότερο συγκινήθηκε καί ἀναρωτήθηκε: Μήπως ὁ Κύριος ἔστειλε τόν Ἄγγελό Του γιὰ νά ἐνισχύσει τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας Του;

Οἱ μαρτυρίες πού θ' ἀκολουθήσουν προέρχονται ἀπὸ μιά ὁμάδα, περίπου 12 νεαρῶν ἀγοριῶν, πού πέρυσι τελείωσαν τὴν γεωργικὴ σχολὴ τῆς Ὀρθοδόξου ἱεραποστολῆς τοῦ Κολουέζι. Ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Κλιμακίου ἀρχιμ. π. Μελέτιος, προκειμένου νά τούς διευκολύνει στήν ἀπό κοινοῦ μελέτη γιὰ τὴν προετοιμασία τους στίς ἐξετάσεις τῆς ἴδιας πανεπιστημιακῆς σχολῆς τοῦ Λουμπουμπάσι, τούς παρεχώρησε ἕνα κτίριο μέσα στὸν χῶρο τῆς ἱεραποστολῆς. Ἐκεῖ ἔμειναν ἕνα χρόνον διαβάζοντας ὅλοι μαζί. Συχνὰ ἤρχοντο στίς Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἐζήτησαν νά μάθουν περισσότερα γιὰ τὴν ὀρθόδοξη Πίστι καί λατρεία μας. Τούς ἐδόθησαν πολλά βιβλία στὰ γαλλικά σάν δανεικά. Τὰ μελετοῦσαν, τὰ ἐπέστρεφαν καί στήν συνέχεια ἔπαιρναν ἄλλα. Ἐτσι καταρτίσθηκαν καί ἐζήτησαν νά βαπτισθοῦν.

Ὁ π. Μελέτιος προγραμμάτισε νά γίνουν Βαπτίσεις στό Κολουέζι στίς 13 Ἰουλίου, ἡμέρα Σάββατο, τοῦ 2002. Ἀνάμεσα στοὺς βαπτιζομένους τοῦ Κολουέζι, πού

έφετος είχαν φθάσει τούς 96, ήταν και τά 12 αυτά παιδιά, προερχόμενα από διάφορες θρησκείες.

Τούς ζητήθηκε νά γράψουν ό,τι έμπειρίες και εύλογίες έζησαν τίς ήμέρες εκείνες τής Βαπτίσεώς τους. Μερικοί άπ'αυτούς μάς έδωσαν αυτόγραφες τίς μαρτυρίες τους. Άς τίς διαβάσουμε στήν συνέχεια:

Όνομάζομαι Chisola kapenda

Πρίν άκολουθήσω τήν Όρθόδοξη Έκκλησία είχα άλλη αντίληψη γι'Αυτήν, δηλαδή γιά τήν λατρεία της, γιά τήν προσευχή και γιά τήν διδασκαλία της. Είχα αρχίσει νά πιστεύω ότι προσκυνεί τά είδωλα, όπως τήν κατηγοροϋν πολλοί προτεστάντες, έπειδή έχει Εικόνες τών Αγίων πού ό κόσμος τίς προσκυνεί. Άλλά, όταν άκολουθήσα τήν κατήχησι και τελικά βαπτίσθηκα, αισθάνθηκα ότι τό σωμα μου και ό νοϋς μου έγιναν πολύ έλαφρά, ένω πριν είχαν μία βαρύτητα. Όταν βγήκα από τό Βαπτιστήριο, έννοιωσα άνείπωτη χαρά. Έλαβα τό όνομα Άρίστος. Κατόπιν έπαυσα πλέον νά δέχομαι και νά πιστεύω, όσα έλεγα πριν βαπτισθώ γιά τήν Όρθόδοξη Έκκλησία. Άντίθετα έπιθυμοϋσα νά προσθέσω μέσα στον νοϋ και τήν καρδιά μου περισσότερη όρθόδοξη διδασκαλία. Έτσι, κατάλαβα έμπειρικά ότι αυτή είναι ή Έκκλησία τών Άποστόλων. Δέν κρύβει τίποτε στους Πιστούς της από τήν διδασκαλία της. Θέλει νά ένώσει τούς ανθρώπους σέ μία πίστι στην Άγία Τριάδα.

Όνομάζομαι Senuo Ukaita

Πρίν βαπτισθώ, είχα άμφιβολίες γιά τήν Όρθόδοξη Έκκλησία. Οί άνθρωποι, έκτός τής Έκκλησίας, λέγουν ότι μέσα σ'αυτή τήν Έκκλησία δέν υπάρχει Θεός. Έγώ όμως από προσωπική μου έμπειρία πού έζησα, είδα ότι υπάρχει Θεός. Όταν ό π. Μελέτιος μου διάβασε τήν συγχωρητική εύχή, όταν έξωμολογήθηκα, μέσα μου αισθάνθηκα χαρά. Τήν ίδια και πολύ μεγαλύτερη χαρά αισθάνθηκα, όταν βαπτίσθηκα. Δέν έβλεπα μπροστά μου ανθρώπους, μετά τήν βάπτισί μου, διότι ή ψυχή μου είχε γεμίσει από χαρά. Έλαβα τό όνομα Ευστράτιος. Γιά όλες αυτές τίς εύλογίες εύχαριστώ και δοξολογώ τον Θεό μας Ίησοϋ Χριστό.

Όνομάζομαι Yav Kasongo.

Πρίν εισέλθω στην άληθινή Έκκλησία του Χριστού μας, ήμουν μουσουλμάνος. Έκει στον Ίσλαμισμό μάς έδίδασκαν ότι ό Ίησοϋς Χριστός δέν είναι Υιός του Θεού, ούτε Σωτήρ τών ανθρώπων. Άλλά κοντά στην Όρθόδοξη Έκκλησία διδάχθηκα ότι είπε ό Χριστός: "Αυτός πού είδε έμένα, είδε τον Πατέρα μου". Έτσι, άπεφάσισα νά μπώ στην άληθινή Έκκλησία του Χριστού μας. Στην περίοδο πού άκουγα τά μαθήματα τής κατηχήσεως, αισθάνθηκα ψυχική έλευθερία, διότι άρχισα νά ζώ τήν ζωή πού γιά πάντα είχα χάσει.

Πρίν βαπτισθώ έφοβόμουν και έντρεπόμουν, λόγω τών πολλών ανθρώπων πού έστέκοντο γύρω από τό Βαπτιστήριο. Όταν ήλθε ή σειρά μου γιά νά μπώ στο νερό, έφυγαν ό φόβος και ή ντροπή. Βγαίνοντας έξω από τό άγιασμένο νερό, αισθάνθηκα μεγάλη χαρά και έλαφρότητα στο σωμα μου και στην ψυχή μου. Αισθανόμουν ότι είχα ένα μεγάλο φορτίο, τό όποιο κάπου τό έναπέθεσα και έκτοτε έλευθερώθηκα. Έλαβα τό όνομα Δημήτριος.

Άπό τότε πού βαπτίσθηκα ζώ μία ζωή, πού έπιθυμώ νά κατευθύνεται από τον Θεό. Κάθε κακός λογισμός πού μέ έννοχλεί δέν ήμπορώ νά συγκατατεθώ πλέον και νά κάνω άμαρτία ένώπιον του Θεού, διότι νοιώθω παντού και πάντοτε τήν παρουσία Του.

Όνομάζομαι Yav Muzinga.

Ἡ ἡμέρα πού βαπτίσθηκα, 13 Ἰουλίου 2002, ἦταν ἡ ἐπόμενη ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ὅπου ἐδώσαμε ἐξετάσεις γιά νά εἰσαχθοῦμε στό πανεπιστήμιο τῆς γεωπονικῆς σχολῆς. Ἡ ἡμέρα πού βαπτίσθηκα θά παραμείνει ἡ πιό σημαντική καί θαυμαστή ἡμέρα τῆς ζωῆς μου. Ἐπῆρα τό ὄνομα Ἡλίας. Ὅταν βγῆκα ἔξω ἀπό τό νερό τοῦ βαπτίσματος, αἰσθάνθηκα μεγάλη χαρά στήν καρδιά μου καί σ' ὅλη τήν ὑπαρξί μου. Αἰσθάνθηκα ὅτι ἔγινε ἐκείνη τήν ἡμέρα μιά ριζική ἀλλαγὴ μέσα μου. Ἐκείνη τήν ἡμέρα αὐθόρμητα ἀνέβαινε ἡ προσευχή μου στόν Θεό μας, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἦθελα νά Τόν εὐχαριστήσω, ἄν ἦταν δυνατόν νά Τόν ἀγκαλιάσω, νά κλάψω μπροστά Του, διότι μοῦ ἔβγαλε μέσα ἀπό τήν καρδιά μου ὅλα τά βάσανα, τίς στενοχώριες καί τίς ἀμαρτίες μου.

Εὐχαριστῶ τόν Κύριό μου, διότι μέ ἔφερε δωρεάν στόν δρόμο τῆς σωτηρίας. Τόν δοξολογῶ, διότι μέ ἀξίωσε νά βαδίζω τήν ὁδὸ τῶν Ἁγίων Του. Ἄς εἶναι πάντοτε δοξασμένο τό Ὄνομά Του. Ἀμήν.

Ὄνομάζομαι Rafael Ilunga

Πρὶν βαπτισθῶ, δέν εἶχα εἰρήνη μέσα στήν ψυχή μου. Γιατί; Εἶχα ἀκόμη ἀμφιβολίες γιά τήν μία Πίστι τοῦ Χριστοῦ. Παρηκολούθησα τά μαθήματα κατηχήσεως, ἐδιάβασα καί βιβλία, ἀλλά ἀκολουθοῦσα τούς ἄλλους φίλους μου, συγκατηχουμένους μου, χωρίς νά τούς λέγω τίς ἐπιφυλάξεις μου. Ἐκκλησίες ὑπάρχουν πολλές γύρω μου καί πῶς νά ξέρω ὅτι αὐτή ἡ Ὁρθόδοξη εἶναι ἡ μόνη καί ἀληθινή;

Οἱ φίλοι μου μέ βοήθησαν νά διώξω τίς ψυχικές μου ἀντιρρήσεις καί ἀπεφάσισα νά βαπτισθῶ. Ἔλαβα τό ὄνομα Μιχαήλ. Ὅταν βγῆκα ἀπό τό Βαπτιστήριο, αἰσθάνθηκα μεγάλη χαρά μέσα μου καί πολλή ἀγάπη. Ἐπίστευσα ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού μπῆκε μέσα μου καί μέ καθάρισε ἀπό κάθε ἀμαρτία, θά μέ ὁδηγήσει καί στήν σωτηρία. Ἔζησα τήν ἀληθινή ζωή καί τήν ἀληθινή Ἐκκλησία μετά τό Βάπτισμά μου. Βρῆκα τόν Χριστό στήν καρδιά μου, Ὁ Ὅποιος μοῦ ἔφερε τήν ζωή τῆς ἐλευθερίας καί τήν εἰρήνης.

Μετά τήν Βάπτισί μου, δέν ἔβλεπα ἄνθρωπο μπροστά μου ἀπό τήν ἄφθονη Χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος πού μέ εἶχε περιλούσει. Αὐτή ἡ κατάστασις κράτησε ἕξι ἡμέρες.

Ὅταν κοινώνησα τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, αἰσθάνθηκα τήν δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα μου. Αἰσθάνθηκα ὅτι ἐνδύθηκα τόν Χριστό, ὅπως λέγει ὁ ὕμνος: "Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε".

Πιστεύω πλέον στόν ἕνα Θεό, στήν Μία Ἐκκλησία, στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν καί στήν αἰώνιο ζωή. Ἀμήν.

Ὄνομάζομαι Kilolo Kiyambakulu

Ἀκολουθοῦσα μέχρι τώρα τήν Λουθηρανική "ἐκκλησία" μαζί μέ τούς γονεῖς μου. Ὅμως ἐπιθυμοῦσα νά προσεύχωμαι, χωρίς ν'ἀκολουθῶ καμμία ἐκκλησία. Ἡ καρδιά μου στράφηκε στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅταν μπῆκα στό οἰκοτροφεῖο τῶν ἀποφοίτων τῆς σχολῆς τῆς Ἱεραποστολῆς. Ἐδιάβασα βιβλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πού μᾶς ἔδινε συνεχῶς ὁ π. Δ. Τέλος ἀπεφάσισα νά βαπτισθῶ ὀρθόδοξος Χριστιανός μαζί μέ τ'ἄλλα 12 παιδιά, συμμαθητές μου.

Μετά τό Βάπτισμα αὐτό πού ἔζησα, δέν τό ἔχω ζήσει ποτέ στήν ζωή μου. Αἰσθάνθηκα μεγάλη χαρά. Κάθε στενοχώρια ἔφυγε ἀπό τήν καρδιά μου. Αἰσθάνομαι τώρα ὅτι εἶμαι ἀληθινά ἐλεύθερος. Τώρα μπῆκα ἀληθινά στήν οἰκογένεια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας. Ζητῶ τώρα τήν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ νά μένει πάντα μαζί μου καί νά μέ φυλάγει ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου, γιά νά δουλέψω γιά τόν Χριστό, ὁ Ὅποιος εἶναι ὁ Σωτήρας μας.

Τώρα θά ὁμολογήσω σ'ὄλους τούς νέους, γνωστούς καί φίλους μου, πού εἶναι ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία μας, τί μεγαλεῖα αἰσθάνθηκα γιά νά μποῦν κι αὐτοί μέσα στήν οἰκογένεια τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ἔλαβα τό ὄνομα Δημήτριος.

Τί αἰσθάνθηκε ὁ Χριστιανός μας Ἰωάννης Sabushimike μετά τό βάπτισμά του.

Ἐγραψε σέ χαρτί τά παρακάτω λόγια στήν γλῶσσα σουαχίλι καί μοῦ τό ἔδωσε. Τό παραδίδω στούς ἀναγνῶστες μου μεταφρασμένο:

«Ἡ ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μου, ἡ 23 Δεκεμβρίου 2005 εἶναι γιά μένα μία ἡμέρα, τήν ὁποία δέν θά ξεχάσω ποτέ στήν ζωή μου. Ἀπό τότε ἠμπόρεσα νά γνωρίσω τήν ἀληθινή αἴσθησι στήν πνευματική ζωή. Λέγω αὐτό διότι ἄλλαξα στήν συμπεριφορά μου. Αἰσθάνομαι ὑπερήφανος γι' αὐτά τά δῶρα καί τά χαρίσματα πού μοῦ ἔδωσε ὁ Φιλάνθρωπος Θεός. Εἶναι ἡ πρώτη φορά στήν ζωή μου πού ἔζησα αὐτές τίς ἐμπειρίες, ἰδιαίτερα τήν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μου.

Ἡ μαρτυρία μου συνίσταται σέ τρία μεγάλα μέρη:

1. Αἰσθάνθηκα ἀλλαγὴ μέσα στήν καρδιά μου.
2. Ἄλλαξε ριζικά ἡ ἐξωτερική συμπεριφορά μου καί
3. Ἄλλαξε ὅλη ἡ ζωή μου.

Ἡ καρδιά μου ἀπό τότε πού βαπτίσθηκα εἶναι πλέον σταθερή. Αἰσθάνομαι εἰρηνικός, ἐνῶ πρὶν, ὅταν ἤμουν Καθολικός δέν εἶχα αὐτή τήν εἰρήνη στήν καρδιά μου.

Ὅσον ἀφορᾷ τήν συμπεριφορά μου ἄλλαξα πολύ. Πρὶν ἤμουν ἀντικοινωνικός, δέν ἤθελα νά μιλάω μέ κανέναν, δέν αἰσθανόμουν ἄνετα. Ἦμουν ἐριστικός καί ἀπότομος.

Στήν πνευματική μου ζωή νοιώθω μιά βαθειά εἰρήνη στήν καρδιά. Προσεύχομαι πολύ ἄνετα καί γρήγορα λέγοντας τήν εὐχή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἔχω πολλή χαρά μέσα μου.

Εὐχαριστῶ τόν Χριστό καί τούς Πατέρες πού μέ βοήθησαν νά γνωρίσω καί νά εἰσελθῶ στήν ἀληθινή καί ἀρχαία Ἐκκλησία Του, ἀπό τήν ὁποία ἐλπίζω νά σωθῶ.

Τώρα ἔχω τήν δύναμι νά βαδίζω στήν ἀγιότητα

Ἐνα ἀπόγευμα ἦλθε στήν ἐκκλησία μας ἕνα σεμνό καί ντροπαλό παιδί. Μετά τόν Ἑσπερινό μιλήσαμε μαζί. Αὐτός ὁ νέος τελικά βαπτίσθηκε μαζί μέ τόν ἀνωτέρω Ἰωάννη. Τίς ἐμπειρίες του τίς ἔγραψε ὁ ἴδιος στό χαρτί καί ἤδη τώρα σᾶς τίς παρουσιάζω μεταφρασμένες:

«Ἀγαπητοί Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί,

Μέ μεγάλη χαρά σᾶς γράφω σήμερα γιά νά σᾶς γνωστοποιήσω τήν χαρά πού ἔζησα τήν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μου. Εἶμαι Μπουρουντέζος. Πρὶν ἤμουν Καθολικός. Οἱ γονεῖς μου καί τ' ἀδέλφια μου παραμένουν ἀκόμη Καθολικοί.

Μία ἡμέρα περπατοῦσα στήν πόλι, ἔξω ἀπό τήν ὁδὸ πού εἶναι ἡ ἐκκλησία Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς Κοινότητος τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν. Ἄκουσα νά κτυπᾷ ἡ καμπάνα καί νόμισα ὅτι καλοῦσε καί μένα νά μπῶ μέσα σ'αὐτή τήν ἐκκλησία. Πράγματι, τό Ἅγιο Πνεῦμα μέ ὠδήγησε στό ἐσωτερικό τοῦ ναοῦ ὅπου προσευχήθηκα μαζί μέ ἄλλους Χριστιανούς. Μετά ζήτησα ἀπό τόν π. Δ. νά μοῦ ἐξηγήσει τίς διαφορές μέ τήν καθολική «ἐκκλησία». Μιλήσαμε μαζί. Μοῦ ἔδωσε καί βιβλία καί κατάλαβα ὅτι

έδω βρήκα τήν ἀληθινή θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή εἶναι καί ἡ αἰτία πού μέ ὤθησε νά βαπτισθῶ.

Μετά τήν βάπτισι, ἐκείνη ἡ ἡμέρα καθώς καί οἱ ἄλλες, λιγώτερο βέβαια, ἦταν ἡ εὐτυχέστερη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου. Τό Ἅγιο Πνεῦμα κατέβηκε ἐπάνω μου. Εἶχα πολλές δυνάμεις νά μιλάω μέ τούς ἄλλους Χριστιανούς. Μπήκε ἡ ἀκράδαντη πίστις στήν καρδιά μου ὅτι εὐρίσκομαι μέσα στήν ἀληθινή ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ.

Πρὶν, παρότι κατοικοῦσα σέ ἀπόστασι 500 μέτρων ἀπό τήν πρώτην ἐκκλησία μου, κι ὅμως δέν πήγαινα στήν λειτουργία τους. Καί τώρα περπατάω 6 χιλιόμετρα κάθε πρωί γιά νά φθάσω στήν Ὁρθόδοξη ἐκκλησία.

Τώρα ἔχω μέσα μου πολλές δυνάμεις γιά νά τιμήσω τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μου καί νά ἐκτελέσω τά ἔργα Του.

Ἀληθινά σᾶς λέγω, Ἀδελφοί, ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι πλέον μαζί μου. Σᾶς προσκαλῶ, χωρίς δισταγμό, ἐλάτε κι ἐσεῖς σ' αὐτό τόν δρόμο. Θά ζήσετε τίς ἴδιες ἐμπειρίες καί θά λάβετε τό ἴδιο Ἅγιο Πνεῦμα στήν ζωή σας. Ὅ,τι ἔργο κάνω, προχωρεῖ πρός τά ἔμπρός διότι τό βοηθεῖ καί τό κατευθύνει τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἡ ζωή πού κάνω τώρα, δέν εἶναι ἀπ' αὐτή τήν γῆ. Ἦδη τώρα εἶμαι μέσα στήν δόξα τοῦ Θεοῦ καί στήν Βασιλεία Του ἐξ αἰτίας τῆς βαπτίσεώς μου.

Τελειῶνω λέγοντας ὅτι τώρα ἔχω τήν δύναμι νά βαδίζω πάντοτε στήν ἀγιότητα κάθε ἡμέρα τῆς ζωῆς μου.

Ὁ ἀδελφός σας Θωμᾶς Manirampa.

Ἐμπειρίες τοῦ ζεύγους Ἀθανασίου καί Μαρίας

Στίς 23 Δεκεμβρίου 2005 βαπτίσθηκε καί μία οἰκογένεια μέ τέσσερα παιδιά. Ἦσαν πρώτην Καθολικοί. Ὄνομάσθηκε τό ἀνδρόγυνο Ἀθανάσιος καί Μαρία.

Ὁ Ἀθανάσιος Kemgurukiye ἔγραψε τίς ἐμπειρίες καί ἐντυπώσεις του ἀπό τήν εἴσοδό του διά τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία:

«Ἐγώ πρὶν μῶ στήν Ὁρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία δέν ἤξερα τίποτε γιά τήν διδασκαλία της καί τήν ὑπαρξί της. Ἄρχισα νά διαβάζω βιβλία ἀπ' αὐτά πού μοῦ ἔδωσε ὁ π. Δ. Σιγά-σιγά ἄρχισα νά καταλαβαίνω τίς διαφορές πού ἔχει αὐτή ἡ Ἐκκλησία μέ τίς ἄλλες «ἐκκλησίες» καί ὅτι μόνο Αὐτή εἶναι ἡ ἀληθινή ἀπό τήν ἐποχή τῶν Ἀποστόλων μέχρι σήμερα.

Μόνος μου μαζί μέ τήν σύζυγό μου Μαρία ἀποφασίσαμε ν' ἀκολουθήσουμε οἰκογενειακῶς αὐτή τήν Ἐκκλησία, οὕτως ὥστε, ὅταν ἔλθει ὁ Χριστός στήν Δεύτερη Παρουσία του νά μή μᾶς εὔρη στό σκοτάδι, ἀλλά μέσα στήν Ἁγία Ἐκκλησία Του, ἡ ὁποία κρατεῖ τίς διδασκαλίες τῶν Ἀποστόλων καί τίς Παραδόσεις τῶν Ἁγίων, χωρίς νά ἔχει προσθέσει ἢ ἀφαιρέσει κάτι.

Οἱ ἐμπειρίες μου πού ἔζησα ἀπό τό ἅγιο Βάπτισμά μου, τό Ἅγιο Χρῖσμα καί τήν Θεία Κοινωνία, μπορῶ νά τίς καταγράψω στήν συνέχεια:

-Ὅταν μπήκα μέσα στό νερό ὀλόκληρος, αἰσθάνθηκα μεγάλη χαρά. Τό σῶμα μου κολύμβησε μέσα στήν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅταν ἐξῆλθα ἀπό τό νερό, ἔνοιωσα ὅτι ὅλες οἱ ἁμαρτίες μου ἔπεσαν σάν λέπια ἀπό τό σῶμα μου. Τώρα αἰσθάνομαι μία ἐσωτερική χαρά καί ἐλευθερία.

Ὅταν ὁ ἱερεὺς μέ ἔχρισε μέ τό Ἅγιο Μῦρο, αἰσθάνθηκα ὅτι ὑποδέχθηκα μέσα μου τό Ἅγιο Πνεῦμα. Τά μάτια μου ἔλαμψαν ἀπό ἕνα ἐξαίσιον πνευματικό φῶς.

Ὅταν ἔλαβα γιά πρώτη φορά τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, αἰσθάνθηκα μία ἀνεξηγήτη καί ἰσχυρά πνευματική δύναμι νά μπαίνει μέσα στό σῶμα μου. Ὅλο τό βάρος πού αἰσθανόμουν στό παρελθόν, λόγω τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἔφυγε ἀπό πάνω μου. Αἰσθάνθηκα μεγάλη χαρά μέσα στήν καρδιά μου, πέραν ἀπό κάθε περιγραφή. Ἐφυγε ἀπό μέσα μου κάθε φοβία καί ἀγωνία. Ἀπό τότε κάνω παντοῦ καί πάντοτε τόν Σταυρό

μου, χωρίς ντροπή και φόβο και καλῶς κι ἄλλους ἀνθρώπους νά ἔλθουν και νά γνωρίσουν τά μεγαλεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀδελφοί μου, ὅσα σᾶς γράφω εἶναι ἀληθινές προσωπικές μου μαρτυρίες. Σάν Κατηχούμενος ἐντρεπόμεν νά κάνω τόν Σταυρό μου μπροστά σέ ἀνθρώπους ἄλλων θρησκειῶν, ἐνῶ μετά τήν βάπτισί μου δέν αἰσθάνομαι οὔτε ντροπή, οὔτε φόβο, ἀλλά μόνο χαρά και εὐλογία.

Ἡ καρδιά μου γέμισε ἀπό μία βαθειά εἰρήνη. Τώρα αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ὑποχρέωσι μέ τήν ζωή και τό παράδειγμά μου νά ὁδηγήσω κι ἄλλους ἀνθρώπους στόν Χριστό, γιά νά μή χαθοῦν στήν αἰώνια κόλασι.

Ἀδελφοί μου, ἐλάτε μαζί μου σ' αὐτή τήν ἀγία πορεία και ζωή. Διαβᾶστε τά ὀρθόδοξα βιβλία και πιστεύετε ἀληθινά ὅτι μέσα σ' αὐτά θά βρῆτε τόν Χριστό και τήν σωτηρία σας. Θά βρῆτε στήν καρδιά σας τήν χαρά, τήν ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως σας, διότι κι ἐγώ βρῆκα τόν ἴδιο θησαυρό μέσα μου, τήν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ σύζυγός του Μαρία Hakizimana ὡς ἐξῆς μοῦ περιέγραψε τίς δικές της ἐμπειρίες, μετά τό βάπτισμά της:

Ὅταν ἐγώ ἄρχισα νά μπαίνω στό νερό, εἶχα μέσα μου ἀμφιβολία γι' αὐτό πού ἀποφάσισα νά κάνω. Μετά ὅμως μέ περιέλουσε ἕνα γλυκό πνευματικό φῶς πού φώτισε ὅλη τήν ψυχή και τό σῶμα μου. Ἀπό τότε ἔζησα και κατάλαβα ὅτι αὐτή ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀληθινή. Τά μαθήματα πού ἄκουσα πρίν και μετά τό Βάπτισμά μου μέ βοηθοῦν νά καταλάβω ὅτι βαδίζω πλέον σωστά στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ και ὅτι ἀγιάζομαι στό Ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μετά τήν βάπτισί μου αἰσθάνθηκα μία μεγάλη ἀλλαγὴ μέσα μου. Χάρηκα πολύ και μέχρι τώρα νοιώθω ἕνα φῶς νά μέ σκεπάζει πάντοτε. Ἰδιαίτερα ὅταν προσεύχωμαι στό σπίτι μου, νοιώθω αὐτό τό φῶς νά γεμίζει τόν νοῦ και τήν καρδιά μου.

Πῶς ὁ Φίλιππος ἔγινε ὀρθόδοξος Χριστιανός

Ὁ Φίλιππος προέρχεται ἀπό τήν καινούργια ἐνορία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ χωριοῦ Karolowe-Gare. Ἰδού τί μᾶς διηγήθηκε ὁ ἴδιος γιά τόν ἐρχομό του στήν Ὁρθοδοξία:

«Πρίν πιστεύσω και μῶς στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀκολουθοῦσα τήν προτεσταντική κοινότητα, πού λέγεται: «Νεοαποστολική ἐκκλησία».

Μία νύκτα, στίς 25 Ἰουνίου 2002, εἶδα ἕνα περίεργο και θαυμαστό ὄνειρο πρώτη φορά στήν ζωή μου. Εἶδα ὅτι ἦλθε κοντά μου ἕνας Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ και μέ πῆρε μαζί του. Ἐφθάσαμε σ' ἕνα μέρος, ὅπου ὑπῆρχε πηγή τοῦ νεροῦ. Ἐτρεχε πολύ νερό ἀπό τήν πηγή. Ἐγώ και ὁ Ἄγγελος στεκόμασταν στόν ἀέρα πάνω ἀπό τό νερό. Ὁ Ἄγγελος μέ φώναξε και μέ ρώτησε:

-Φίλιππε, τί σκέπτεσαι?

Τοῦ ἀπήντησα: Θαυμάζω πόσο νερό βγαίνει ἀπ' αὐτή τήν πηγή.

Αὐτός μοῦ εἶπε: Αὐτή εἶναι ἡ Πηγή Ὑδατος τοῦ ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.

-Τόν ρώτησε πάλι ὁ Ἄγγελος: Ἐκεῖ δεξιά ἀπό τήν πηγή τοῦ νεροῦ τί βλέπεις?

-Βλέπω, τοῦ εἶπα, πολλά δένδρα μάγκους νά εἶναι κατάφορτα ἀπό καρπούς.

Βλέπω ὅτι ὑπάρχουν πέντε εἶδη καρπῶν:

Τό πρῶτο εἶδος εἶναι τά πολύ ἄγουρα φροῦτα.

Τό δεύτερο εἶδος εἶναι αὐτά πού ἔχουν ὠριμάσει λίγο.

Τό τρίτο εἶδος αὐτά πού ὠρίμασαν περισσότερο.

Τό τέταρτο εἶδος εἶναι αὐτά πού σχεδόν ἔχουν ὠριμάσει και

τό πέμπτο είδος είναι αυτά που έχουν ώριμάσει πολύ και είναι έτοιμα για τροφή από τούς ανθρώπους.

Ο Άγγελος μου είπε: Καταλαβαίνεις τήν σημασία τών πέντε ειδών φρούτων από πλευράς ώριμότητας που μου περιέγραψες?

Του άπρήτησα ότι δέν γνωρίζω. Τότε Έκείνος μου είπε:

-Τό δένδρο συμβολίζει τήν Έκκλησία του Χριστού. Τά άγουρα φρούτα συμβολίζουν τούς νέους Χριστιανούς που λαμβάνουν τώρα τό Άγιο Βάπτισμα. Τό δεύτερο είδος τών φρούτων είναι οι Πιστοί που προσπαθούν νά ώριμάσουν στήν πνευματική ζωή, άλλ' έχουν ακόμη πολλές δυσκολίες. Τό τρίτο είδος είναι οι Χριστιανοί εκείνοι που πηγαίνουν στήν έκκλησία και άραιά συμμετέχουν και στά Άγια Μυστήρια. Τό τέταρτο είδος τών φρούτων συμβολίζει τούς Χριστιανούς εκείνους που αγωνίζονται νά σωθούν, διότι έχουν πιστεύσει άληθινά και συμμετέχουν στήν λατρεία του Θεού μέ πόθο και βαθιά συναίσθησι τής άμαρτωλότητός τους. Και τό πέμπτο είδος τών καρπών συμβολίζει τούς Χριστιανούς εκείνους που άγαπούν τόν Θεό, πάνω από όλο τόν κόσμο, και για τό όνομά Του κάνουν μεγάλες θυσίες στήν ζωή τους.

Μετά ο Άγγελος μου είπε: Φίλιππε, βλέπε πρός τά δεξιά τής πηγής.

Έκύτταξα κι αντίκρυσά τόν ήλιο νά λάμπει. Έκεί είδα κι ένα παλάτι, φτιαγμένο από τζάμια από τά όποια ξεχυνόταν έξω ένα λαμπρό και έκτυφλωτικό φώς. Ταυτόχρονα άκουσα από τό παλάτι εκείνο μία φωνή που μου έλεγε: «Φίλιππε, δέν ήλθε ακόμη ο καιρός σου...».

Ο Άγγελος κατόπιν μου είπε: Πάμε τώρα...». Αρχίσαμε νά γυρίζουμε πίσω. Έγώ τότε ξύπνησα και άπορούσα που εύρισκόμουν...

Τήν έπομένη ήμέρα έπήγα στόν πάστορα τή προτεσταντικής «έκκλησίας μου», τό όνομά του Λάζαρος και του είπα τό όνειρο αυτό. Τότε κι εκείνος μου είπε ένα δικό του, παράξενο όνειρο. Είναι τό παρακάτω:

«Είδα ότι ήμουν στήν άγορά ανάμεσα σέ τρεις Εύρωπαίους. Ο ένας ήταν δεξιά μου, ο δεύτερος άριστερά μου και ο τρίτος μέ άκολουθούσε από πίσω. Είχαν στά χέρια τους ένα βιβλίο. Τό άνοιξαν και μου διάβασαν ιστορίες από τήν Άγία Γραφή. Μετά, πρίν φύγουν, μου έδωσαν τό βιβλίο στά χέρια μου και μου είπαν ότι θά ξανάρθουν.

Μετά από τό όνειρο-όραμα αυτό έπήγα στήν γειτονική ένορία του χωριού Κατάγκα, όπου είναι ιερέύς ο π. Άκύλας. Του έξιστόρησα τό όραμά μου και εκείνος μέ δίδαξε τήν Χριστιανική Πίστι. Έκεί κατηχήθηκα και μετά από 6 μήνες βαπτίσθηκα. Ο π. Άκύλας μου άφησε τό όνομα που είχα και πρίν νά βαπτισθώ.

Ο Προϊστάμενος του Κλιμακίου Κολουέζι π. Μελέτιος, χωρίς νά γνωρίζει τίποτε από τό όραμα αυτό, έδωσε τήν εύλογία του νά κτισθή ναός στό χωριό μου πρός τιμήν τής Ζωοδόχου Πηγής!

Έχω έπίσης νά προσθέσω ότι κι άλλες φορές μάς έχει βοηθήσει ο Θεός μέ μικρά θαύματα στήν οικογένειά μου.

Μία ήμέρα ή γυναίκα μου έκανε συνεχώς έμετό. Έγώ τής έδωσα και ήπια Άγιασμό και σταμάτησε ο άκατάσχετος έμετός.

Μιά άλλη ήμέρα τό παιδί μου ήταν άρρωστο. Δέν είχα χρήματα νά τό πάω στόν γιατρό. Ο παπά Άκύλας μου έδωσε Άγιασμό από τόν όποϊον ήπια τό παιδί και θεραπεύθηκε, χωρίς φάρμακα!

9. Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Μετάνοια ή Έξομολόγησις είναι τό Μυστήριο διά του οποίου συγχωροϋνται οι άμαρτίες τών Χριστιανών που διαπράχθηκαν μετά τό Βάπτισμά τους. Δέν ήμπορεί κανείς νά λάβη τήν Θεία Κοινωνία στήν Όρθόδοξη Έκκλησία, εάν πρῶτα δέν έχει

εὐλογία ἀπό τόν ἱερέα ἐξομολόγο του. Ἄλλωστε ἡ φράσις πού ἐκφωνεῖ στήν Λειτουργία ὁ ἱερεύς: «Πρόσχωμεν τά Ἅγια τοῖς ἀγίοις», σημαίνει ὅτι τά Ἅγια Δῶρα προσφέρονται στούς ἀγίους, σ' αὐτούς δηλαδή, πού ἔχουν ἐξομολογηθῆ καί καθαρισθῆ μέ τά δάκρυα τῆς μετανοίας τους. Ἐπειδή ὅλοι μας ὡς ἄνθρωποι, ἔχουμε μολύνει τό ἅγιο Βάπτισμά μας, τό ὁποῖον ἐλάβαμε σέ νηπιακή ἡλικία, ὁ Χριστός μας ὡς φιλόανθρωπος Πατήρ καί Σωτήρας μας, μάς ἐχάρισε τό Μυστήριό αὐτό. Μέ τήν ἐξομολόγησί μας ἐν μετανοία καί συντριβῇ ὁ Κύριος συγχωρεῖ ὅλες τίς ἁμαρτίες μας, ἀρκεῖ νά τίς ἐξομολογηθοῦμε εἰλικρινά. Ταυτόχρονα μάς παρέχει ὡς δωρεά τήν θεία Χάρι, τήν δύναμί του γιά νά στερεωθοῦμε στόν πνευματικό μας ἀγῶνα καί μάς ἐπαναφέρει στήν κατάστασι πού εἴμασταν πρίν πέσουμε στίς ἁμαρτίες πού ἐξωμολογηθήκαμε. Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος λέγει ὅτι ὁ Χριστός, ὄχι ἀπλῶς μάς συγχωρεῖ τίς ἐξομολογηθεῖσες ἁμαρτίες μας, ἀλλά τίς θεωρεῖ ὡς μηδέποτε διαπραχθεῖσες!

Τό Μυστήριό αὐτό μάς τό ἔδωσε ὁ Κύριος μέσω τῶν Ἀποστόλων στούς ὁποίους, μετά τήν Ἀνάστασί του, εἶπε τά ἐξῆς: «λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἄν τινων ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται. (Ἰωάν. 20,22-23).

Γιά τήν χορήγησι τοῦ Μυστηρίου αὐτοῦ ἔχουμε καί τίς ἐξῆς ἀκόμη δύο ἐξαγγελίες τοῦ Κυρίου μας. Στήν πρώτη εἶπε στόν Πέτρο: «καί δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καί ὃ ἐάν δήσης ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καί ὃ ἐάν λύσης ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. (Ματθ. 16,19) . Ἐδῶ, σύμφωνα καί μέ τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, δέν δίνεται εἰδική ἐξουσία στόν Πέτρο, ὅπως λέγουν οἱ Παπικοί, διότι λέγει ὁ Χριστός: «δώσω σοι», δηλαδή θά σοῦ δώσω. Δέν σοῦ δίνω τώρα.

Δεύτερη ἐξαγγελία γιά τήν προσφορά τοῦ Μυστηρίου αὐτοῦ στούς Ἀποστόλους ἔχουμε στά λόγια τοῦ Κυρίου, πού εἶπε στούς μαθητές του: «Ἄμην λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐάν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καί ὅσα ἐάν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ. (Ματθ.18,18). Αὐτό τό χωρίο ἀνατρέπει τήν ἀξίωσι τῶν Παπικῶν, πού λέγουν ὅτι ὁ Χριστός μόνο στόν Ἀπόστολο Πέτρο ἔδωσε τά κλειδιά τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, δηλαδή τήν ἐξουσία τοῦ δεσμεῖν καί λύειν.

Στήν πρώτη Ἐκκλησία οἱ Χριστιανοί ἐξωμολογοῦντο δημοσίως. Γιά τήν ἀποφυγή ὁμως σκανδάλων καί τήν πρόκλησι ἁμαρτιῶν, καθιερώθηκε ἡ ἐξομολόγησις τοῦ μετανοοῦντος ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ πατρός. Αὐτή ἡ τάξις ἐπικρατοῦσε καί στήν Δύσι, ἡ ὁποία ἀπό τόν 13^{ον} αἰῶνα καταργήθηκε, λόγω τοῦ γενικοῦ κοσμικοῦ πνεύματος πού μπῆκε στήν ἐκκλησία τῆς Ρώμης, μετά τήν ἀπομύθευσι τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀπό τόν θεολόγο τους «ἅγιο» Θωμᾶ Ἀκινᾶτο.

Τήν ἴδια ἐποχή μπῆκε στήν ἐκκλησία τους καί ἄλλη καινοτομία. Ὁ ὀρθόδοξος ἱερεύς λέγει: «Αὐτός ὁ Θεός, συγχωρῆσαι σοι δι' ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ πάντα, καί ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καί ἐν τῷ μέλλοντι...», ἐνῶ ὁ παπικός λέγει: «Ἐγώ ἀπολύω σε ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν σου ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Στήν Ὄρθόδοξη Ἐκκλησία, ὁ ἱερεύς δανερίζει τό στόμα καί τό χέρι του καί εὐλογεῖ τόν ἐξομολογηθέντα, ἀλλά ὁ Χριστός συγχωρεῖ καί εὐλογεῖ μέ τό χέρι τοῦ ἱερέως τόν Χριστιανό.

Ἡ ἐξομολόγησις τῶν καθολικῶν χριστιανῶν γίνεται μόνο μέσα σέ φορητά κουβούκλια, μεταξύ τῶν ὁποίων ὑπάρχει ξύλινο χώρισμα μέ τρύπες. Δέν μπορεῖ νά βλέπη ὁ ἕνας τόν ἄλλον καί δέν ὑπάρχει κοινωνία προσώπων, ὅπως ὑπῆρχε στήν ἐκκλησία τους παλαιότερα ἐπί 13 περίπου αἰῶνες. Ἔτσι οὔτε ὁ ἱερεύς-ἐξομολόγος ἐνεργεῖ μέ τήν στοργή τοῦ ἀγαθοῦ ποιμένος τήν διακονία του, ἀφοῦ δέν συνδέεται ψυχικά καί πνευματικά μέ τόν ἐξομολογού-μενο, οὔτε καί ὁ Χριστιανός νοιώθει ὅτι

κάποιος τόν αγαπά και φροντίζει για την σωτηρία του, αφού δεν γνωρίζει ούτε τον πνευματικό του, ο οποίος υποτίθεται θα φροντίσει για την σωτηρία του.

Στην Παπική εκκλησία, τα έπιτίμια θεωρούνται αναπόσπαστα εργαλεία του έξομολόγου ιερέως. Υπάρχει μία δικανική, θα έλεγαμε, έπιβολή τους, χωρίς τα όποια δεν έξευμενίζεται ο Θεός, ο οποίος, κατά την διδασκαλία τους, είναι όργισμένος από τις άμαρτίες του άμαρτωλου πιστου. Έδω δεν φαίνεται σαν αναγκαία ή μετάνοια του πιστου, αφού ή άφεςις των άμαρτιών του, θα καθορισθί από τα έπιτίμια που θα λάβη από τον έξομολόγο του. Αλλά μάς λέγει ο Χριστός ότι: «έλεον θέλω και ου θυσίαν» και στην παραβολή του Τελώνου και Φαρισαίου δικαιώθηκε αυτός που κτυπούσε τα στήθη και όχι ο δικαιωμένος από τον έαυτό του.

Σήμερα στην Εύρώπη υπάρχουν παντού, έξω από τις εκκλησίες των Καθολικών και σέ άλλα κεντρικά σημεία οι «έξομολόγοι». Δεν είναι άνθρωποι, αλλά ήλεκτρονικά μηχανήματα, όπου μπορεί ο καθένας να έξομολογηθί στο μηχανήμα ως έξής: Έάν έλέγχεται ψυχικά π.χ από τό άμάρτημα της κλοπής, μέ τό κουμπί εύρίσκει την όθόνη για τό άμάρτημα αυτό. Εκεί υπάρχουν διάφορες διατάξεις για τό άμάρτημα και έπιτίμια μέ τα όποια θα λάβη ο παπικός χριστιανός την «άφεςι». Συνήθως έπιτίμιά τους είναι να λέγουν δεκάδες ή και έκατοντάδες φορές κάποιον ύμνο της Θεοτόκου, να διαβάζουν προσευχές κλπ. Από τό μηχανήμα λοιπόν, παίρνουν την άφεςι και μετά στην εκκλησία παίρνουν την όστια είτε μέ την τσιμπίδα, είτε μέ τό χέρι του ιερέως.

Από την εποχή του Μεσσαίωνος εισήχθησαν και οι γραπτές άφεςις, τα λεγόμενα συγχωροχάρτια, τα όποια αγοράζουν οι πιστοί, άσχετως των προσωπικών τους διαθέσεων για μετάνοια και συντριβή καρδίας για τα πταίσματά τους. Έπειδή αυτή ή μέθοδος των άφεσεων έπεσώρευσε άφθονα χρήματα στα γραφεία του Βατικανου, ή ισχύς τους έπεξετάθηκε και για την άφεςι των άμαρτιών των νεκρών τους, άρκει να πληρώσουν και γι' αυτούς χρήματα. Για τον σκοπό αυτό έπινοήθηκε τό «Καθαρτήριο Πύρ». Ακόμη παρέχονται συγχωροχάρτια και γι' αυτούς που θέλουν να έξαγοράσουν τις άμαρτίες τους που θα κάνουν στό μέλλον! Αυτά ισχύουν για μήνες ή για χρόνια ή ακόμη και για όλόκληρη την ζωή τους! Δηλαδή μπορεί κάποιος να αγοράσει έκ των προτέρων τις άμαρτίες του που θα κάνει σέ όλόκληρη την ζωή του.

Ακόμη υπάρχουν περιόδοι που παρέχονται όμαδικές άφεςις σέ όλους τους χριστιανούς της Δύσεως, είτε σέ ώρισμένες μόνο Χώρες και περιοχές κατ'έκλογήν του πάπα. Έτσι τέτοιες άφεςις παρέχονται στην νέα έκλογή πάπα, στην ανακήρυξη νέων άγιών τους, στις παπικές έορτές, στα Ίωβηλαία έτη. Ακόμη υπάρχουν προνομιούχες...έκκλησίες, παρεκκλήσια, εικόνες ή άγιες Τράπεζες, που αν προστά τους προσευχηθί κάποιος, λαμβάνει συγχωροχάρτιο για ώρισμένες ήμέρες. Έπίσης συγχωρητική δύναμι λαμβάνουν σταυροί, μετάλλια και άλλα αντικείμενα άρκει να εύλογηθούν από τον πάπα!!! Μόνον ο πάπας έχει άπεριόριστο δικαίωμα παροχής άφεσεων για άμαρτίες που θα γίνουν στό μέλλον και για όποιοδήποτε λόγο. Οι καρδινάλιοι δικαιούνται να παρέχουν άφεςις για 200 ήμέρες, οι άρχιεπίσκοποι στην έπαρχία τους για 100 ήμέρες και οι έπίσκοποι για 50 ήμέρες. Έπίσης οι ιερείς έχουν την παπική εύλογία να λύνουν από τις άμαρτίες τους τους μελλοθανάτους. Μόνο λοιπόν ο πάπας και δι' αυτού όλη ή Δυτική εκκλησία είναι διαχειριστής των άγαθών πράξεων και άρετών που περίσσευσαν από τους Άγίους, μέ τις όποιες ο πάπας μπορεί να βοηθήσει άλλους, ζώντες και άποθανόντες, να σωθούν και να συγχωρηθούν!

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Δέν δέχεται ο Χριστός την θυσία από ανεξομολόγητους κληρικούς
Από τό βιβλίο του μακαριστου Γέροντος Παΐσιου: «Μέ πόνο και άγάπη για τον σύγχρονο άνθρωπο», διαβάζουμε την έξής ιστορία: «Κάποτε στην σπηλιά του Άγιου

Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ἀσκήτεψε ἕνας Γέροντας μέ δύο ὑποτακτικούς. Ὁ ἕνας ἦταν ἱερεύς καί ὁ ἄλλος ἱεροδιάκονος. Ὁ παπᾶς ὅμως ἐζήλευε θανάσιμα τόν διάκο γιά τήν ἐξυπνάδα καί τά χαρίσματά του. Ὁ διάκονος πάλι δέν βοήθησε μέ τήν ταπείνωσί του γιά νά ξεπερασθῇ ἡ δυσκολία, διότι κι αὐτός εἶχε πολύν ἐγωισμό. Τό κακό δυστυχῶς μεγάλωνε κάθε ἡμέρα καί περισσότερο, διότι δέν ὑπῆρχε ἡ καθαρῆ ἐξομολόγησις καί ἡ σωστή ἐξαγόρευσις τῶν λογισμῶν.

Ἐνα πρωῖνό τούς ἔστειλε ὁ Γέροντάς τους νά λειτουργήσουν σέ ἕνα ἐξωκκλήσι. Ἡ προετοιμασία τους ἦταν τυπική καί ὄχι οὐσιαστική. Οὔτε ἐξομολόγησις, οὔτε συγγνώμη, οὔτε συντριβή. Ἔτσι ἀθεόφοβα προχώρησαν στό φοβερό θυσιαστήριο γιά τήν θεία Λειτουργία. Μόλις ὅμως ὁ ἱερεύς ἄρχισε νά προσκομίζη τόν Ἄρτον μέ τήν ἁγία Λόγχη, ἀκούσθηκε ξαφνικά ἕνας μέγας κρότος καί εἶδε κατάπληκτος τό ἅγιο Δισκάριο νά φεύγη ἀπό τήν κόγχη τῆς Προσκομιδῆς καί νά ἐξαφανίζεται. Τρόμος καί φόβος τούς κατέλαβε. Ἐπόμενο ἦταν νά μή μποροῦν πλέον νά λειτουργήσουν, ὅπως καί δέν λειτούργησαν.

Ἐσύ ὅμως μετανόησε...

Ἀπό τό βιβλίον τοῦ π.Στεφάνου Ἀναγνωστόπουλου: «Γνώσις καί βίωμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως», βρήκαμε τό ἐξῆς περιστατικό σχετικό μέ τήν μετάνοια καί τήν ἐξομολόγησις περιστατικό. Μετέβη σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ὅπου νοσηλευόταν ἕνας ἱερεύς, γιά νά τόν ἐξομολογήσῃ. Τόν προσκάλεσε ἐπειγόντως ὁ ἀσθενής γέροντας, διότι τήν προηγούμενη βραδυά εἶδε ἕνα θαυμαστό καί τρομακτικό ὄραμα. Ἐμφανίσθηκε κοντά του ἕνας ὀλόφωτος νέος καί τοῦ ἔλεγε δείχνοντάς του τόν οὐρανό:

-Ἐτοιμάσου γιά νά εἰσέλθῃς στό Θυσιαστήριο τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ἱεουργοῦν οἱ ἅγιοι ἐκ τῶν ἐπισκόπων καί ἱερέων, οἱ ὁποῖοι ἐδόξασαν τόν Τριαδικό Θεό στήν γῆ μέ τήν ζωή καί τήν ἱερατική διακονία τους....ἀλλά ἐσύ ὅμως μετανόησε!

Ἴδου ὁ Θρόνος τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ὅπου θά κριθῆς μέ στοργή ἀλλά καί μέ δικαιοσύνη ἀπό τόν Κύριο!...Ἐσύ ὅμως μετανόησε!

Ἴδου ἡ Ἄνω Ἱερουσαλήμ, πού εἶναι ἡ κατοικία χιλιάδων καί μυριάδων Ἁγίων, πού ἀπο-λαμβάνουν τήν θεά τῆς δόξης τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ! Ἐσύ ὅμως μετανόησε μέ εἰλικρίνεια καί συντριβή!

-Ἴδου ἐδῶ εἶναι ἡ Βασιλεία Του, ὅπου κάθετα ὁ Κύριος τῆς Δόξης καί τόν ἔχουν περικυκλώσει οἱ Δυνάμεις ὄλων τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων ψάλλοντας τό «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ». Ἐσύ ὅμως μετανόησε.

Κύτταξε δεξιά σου καί θά ἴδῃς χιλιάδες ψυχές πού ἐσώθησαν, διότι ἐσύ τούς μνομόνευες κατά τήν διακονία τῶν 50 χρόνων σου. Ὅλοι αὐτοί τώρα προσεύχονται γιά σένα. Ἐσύ ὅμως μετανόησε!

Βλέπε καί τό βαθύ σκοτάδι πού εἶναι ἀριστερά σου καί ἀκοῦς τίς φωνές τρόμου καί ἀπελπισίας...Ἐσύ ὅμως μετανόησε.

Γι

ἄυτό, πάτερ, σ' ἐκάλεσα, εἶπε ὁ εὐλαβέστατος αὐτός ἱερεύς, γιά νά κάνω μία καθαρῆ καί εἰλικρινῆ ἐξομολόγησις ἀπό τήν παιδική μου ἡλικία μέχρι σήμερα.

Αὐτός πού δέν ἐξομολογήθηκε στήν ζωή του, οἱ δαίμονες θά τόν ὀδηγήσουν στήν κόλασι

Κάποτε, μᾶς διηγείται ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος, ζοῦσε ἕνας ἄνθρωπος πού λεγόταν Χρυσάωριος. Ἦταν ἀπό τούς πιό σπουδαίους τοῦ κόσμου. Ὅσο ὅμως ηὔξανε τά πλούτη του, χρήματα καί σπίτια, τόσο ἐπλούτιζε στά πάθη τῆς σαρκός, τῆς φυλαργυρίας, τῆς δόξης καί τῆς ὑπερηφανείας. Ἦλθε ὁ καιρός νά πέση μέ θανατηφόρο ἀσθένεια στό κρεβάτι τοῦ θανάτου. Μέ μάτια ὀρθάνοικτα ἔβλεπε νά παραστέκουν μπροστά του φοβερά καί σκοτεινόμορφα πνεύματα καί νά τόν τραβοῦν γιά τίς πύλες τοῦ Ἄδου. Αὐτός ἄρχισε νά τρέμη, νά κιτρινίζη καί νά περιλούεται ἀπό ἰδρώτα. Ἐφώναζε ἀπεγνωσμένα νά τοῦ δοθῆ λίγος χρόνος γιά νά μετανοήσῃ. Κατόπιν ἐφώναξε καί τό παιδί του λέγοντας: «Μάξιμε, παιδί μου, τρέξε. Ποτέ δέν σοῦ ἔκανα κακό καί σῶσε με, μέ τήν δύναμι τῆς προσευχῆς καί τῆς πίστεώς σου».

Ἦλθε λοιπόν, κοντά του ὁ Μάξιμος, καθώς καί ὅλοι οἱ συγγενεῖς του, ἀλλά δέν ἤμποροῦσαν νά ἰδοῦν τά πονηρά πνεύματα πού ἀπειλοῦσαν νά τόν κολάσουν. Ἀντιλαμβάνοντο ὅμως τήν παρουσία τους ἀπό τόν τρόμο, τήν ὠχρότητα καί τόν ἰδρώτα τοῦ ἐτοιμοθανάτου, καθώς καί ἀπό τό στριφογύρισμα τοῦ σώματός του στό κρεβάτι. Ἄλλοτε ἔστρεφε ἀριστερά πρός τόν τοῖχο γιά νά μή τούς βλέπη, ἀλλά ἤρχοντο ἐνώπιόν του, ἄλλοτε δεξιά καί πάλι μπροστά του. Ἀφοῦ ἀπελπίσθηκε, μή μπορώντας νά γλυτώσῃ, ἄρχισε νά κραυγάζῃ: «Δώστε μου διορία μέχρι τό πρῶί, μόνο μέχρι τό πρῶί...Καί μ' αὐτές τίς παρακλητικές φωνές ἔφυγε ἀπό τό σῶμα ἢ ψυχῆ του.

Σῶμα νεκροῦ ἀναστήθηκε μέσα στό Ἀνατομεῖο ἰατρικῆς σχολῆς

Ὅταν τά πρῶτα χρόνια τῆς μοναχικῆς μου ζωῆς στό μοναστήρι μου ἦμουν ἐπί 10 περίπου χρόνια ἀρχοντάρης τῆς Μονῆς μας, τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου, κάποια χρονιά, νομίζω, τό 1983, ἦλθε ἕνας σεβάσμιος Γέροντας ἀπό τήν Ἀμφιλοχία. Τώρα θά ἔχει κοιμηθῆ. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Ἐπειδή μοῦ ἄρεσε νά ἐρωτῶ τούς Γεροντάδες γιά πνευματικά καί μοναχικά θέματα, πλησίασα κι αὐτόν τόν Γέροντα καί τόν ἐρώτησα:

-Ἐχετε νά μοῦ πῆτε κάποια διδακτική ἱστορία, Γέροντα, γιά τήν ζωή σας ἢ κάτι πού ἀκούσατε, τό ὁποῖον θά ὠφελήσῃ κι ἐμένα. Ἀμέσως ὁ Γέροντας μοῦ διηγήθηκε τήν παρακάτω ἱστορία:

-Ἐπέστρεφα κάποτε ἀπό τό Ἅγιον Ὅρος καί εἶχα φθάσει στήν Θεσσαλονίκη, περπατώντας κοντά στήν φιλοσοφική σχολή. Ξαφνικά μέ πλησίασαν δύο νέοι καί μέ παρεκάλεσαν νά τούς ἀκολουθήσω. Ἐπήγαμε στό ἀνατομεῖο τῆς ἰατρικῆς σχολῆς. Ἐκεῖ, εἶχε συμβῆ ἕνα θαυμαστό γεγονός πού ἐντυπωσίασε ὅλους τούς φοιτητές τῆς σχολῆς, πού εὐρίσκοντο ἐκεῖ γιά τό μάθημα τῆς Ἀνατομίας. Τό πτῶμα ἑνός ἀνδρός, ἀπό τά ἐκτεθειμένα γιά τήν ἰατρική ἐκμάθησι τῶν φοιτητῶν, εἶχε ἀναστηθῆ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅταν μέ εἶδε, ἔπεσε στά γόνατά μου καί μέ δάκρυα μοῦ ἔλεγε: «Πάτερ, θέλω ἐξομολόγησι καί Θεία Κοινωνία. Δέν μπορῶ νά πλησιάσω τήν Πύλη τοῦ οὐρανοῦ, χωρίς τήν εἰλικρινῆ ἐξομολόγησι καί τήν Θεία Μετάληψι». Τήν ἄλλη ἡμέρα λειτούργησα στό ἐκκλησάκι τῆς σχολῆς. Ἦλθε καί ὁ νεκραναστημένος, ὁ ὁποῖος πρῶτα ἐξωμολογήθηκε ὅλα ἀπό τήν παιδική του ἡλικία καί μετὰ κοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Μετά ἀπό τρεῖς ἡμέρες καί πάλιν ὁ Κύριος τόν ἐκάλεσε κοντά του».

Ἡ ἐξομολόγησις ὅλων τῶν ἁμαρτιῶν παρέχει πλήρη τήν συγχώρησι στόν μετανοῦντα

Ἀπό τό Γεροντικό παίρνουμε τήν παροῦσα διήγησι γιά νά διδαχθοῦμε ὅτι ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ, μέσω τοῦ ὁποῖου ἐνεργεῖ ἡ Χάρις τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλουμε νά κάνουμε πλήρη καί εἰλικρινῆ ἐξαγόρευσι τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Κάποτε έπηγε μία γυναίκα στον Γέροντα Πνευματικό νά έξομολογηθῆ. Αὐτός ὁ Γέροντας εἶχε καί ὑποτακτικό μοναχό, ὁ ὁποῖος στεκόταν στήν ἄλλη ἄκρη τοῦ ναοῦ γιά νά συντονίζη τούς Χριστιανούς, κατά τήν εἴσοδό τους στον ναό γιά τήν έξομολόγησί τους.

Ἡ γυναίκα λοιπόν, ἀφοῦ έξωμολογήθηκε, τῆς διάβασε ὁ ἱερεὺς τήν συγχωρητική εὐχή καί επέστρεφε στό σπίτι της. Ἔτρεξε στον Γέροντά του ὁ μοναχός καί τί τοῦ εἶπε: «Γέροντα, αὐτή ἡ γυναίκα, ὅταν έξωμολογεῖτο, εἶχε κάποιο πρόβλημα. Ἐγώ ἔβλεπα ἀπό μακριά, τήν ὥρα πού ἔλεγε τίς ἀμαρτίες της, ἔβγαιναν καί μικρά φιδάκια ἔξω ἀπό τό στόμα της. Προπαθοῦσε νά βγῆ κι ἓνα μεγάλο φίδι ἀπό τό στόμα της, ἀλλά δέν κατάφερνε νά τό βγάλῃ. Ἔβγαζε τό φίδι τό κεφάλι του, ἔξω ἀπό τό στόμα της καί πάλι ἔμπαινε μέσα.

Τοῦ εἶπε ὁ Γέροντας: Τρέξε, παιδί μου, γρήγορα, νά τήν φωνάξης νά γυρίσῃ πίσω. Σίγουρα εἶχε κάποια μεγάλη ἀμαρτία καί ἀπό τήν ἐντροπή της, δέν τήν ἄφηνε ὁ σατανᾶς νά τήν έξομολογηθῆ.

Ἐπηγε σπίτι της ὁ ὑποτακτικός του, ἀλλά ὁ διάβολος εἶχε κατορθώσει καί εἶχε ἀρπάξει τήν ψυχή της γιά τήν κόλασι.

Ἀκόμη λοιπόν καί γιά ἓνα μεγάλο ἀνεξομολόγητο ἀμάρτημα, ὄχι μόνο δέν συγχωροῦνται οὔτε καί τά ἄλλα, ἀλλά, ἄν πεθάνῃ ἔτσι ὁ Χριστιανός, πηγαίνει καί στήν κόλασι!

10. Η ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ἢ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ἀπό τήν Καινή Διαθήκη ἔχουμε αὐθεντική τήν μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ ὁποῖος μᾶς λέγει: «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καί ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Ἡ γὰρ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρῶσις, καί τὸ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστὶ πόσις. Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ. (Ἰωάν.6,54-56). Στήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἐπετελεῖτο κανονικά τό Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας μέχρι τόν 13^{ον} αἰῶνα. Κατόπιν μέ ἀπόφασι τοῦ πάπα Γρηγορίου τοῦ 4^{ου} ἀπαγορεύθηκε νά προσφέρεται τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ στους πιστούς γιά δύο λόγους: Πρῶτον γιά νά ἐξυψώσουν τήν ἱερωσύνη ἀπέναντι στον λαό καί δεύτερον γιά ν' ἀποφύγουν τυχόν βεβήλωσι τοῦ Μυστηρίου τους, ἐάν πέση στό δάπεδο μία σταγόνα ἐκ τοῦ θείου Αἵματος. Ἄρα γε δέν ὑπῆρχε ἡ ἴδια εὐαισθησία καί πρὶν ἐπὶ 13 αἰῶνες; Σήμερα οἱ παπικοί δίνουν τό κατ' αὐτοῦ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέ τήν μορφή τῆς ὄστιας καί μάλιστα μέ τό τσιμπιδάκι ἢ τήν βάζει ὁ ἱερεὺς στό στόμα τοῦ πιστοῦ. Ἐδῶ σφάλλουν θανάσιμα ἀπό θεολογικῆς πλευρᾶς, διότι ἀθετοῦν τά λόγια τοῦ Κυρίου μας πού ἀναφέρονται παραπάνω στό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο.

Μία ἄλλη διαφορά στό Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἶναι ἡ ἐξῆς: Οἱ Παπικοί νομίζουν ὅτι ὁ καθαγιασμός τῶν Τιμίων Δώρων συντελεῖται ὅταν ὁ Λειτουργός ἀναφέρει τούς ἰδρυτικούς λόγους τοῦ Μυστηρίου: «Λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον...εἶπε: Λάβετε, φάγετε...Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...». Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι ὁμως, σύμφωνα μέ τήν ἀρχαία Παράδοσι τῶν Ἁγίων Πατέρων, πιστεύουμε ὅτι ὁ καθαγιασμός γίνεται μέ τήν ἐπίκλησι: «Κατάπεμψον τό Πνεῦμα σου τό Ἅγιον...Καί ποιήσον τόν μὲν ἄρτον τοῦτον Τίμιον Σῶμα...τό δέ ἐν τῷ Ποτηρίῳ τούτῳ Τίμιον Αἷμα...». Ἔτσι, οὐσιαστικά ἡ Παπική ἐκκλησία κάνει ἀνάμνησι τῆς τελέσεως τοῦ Μυστηρίου καί ὄχι τήν τέλεσί του. Στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὁ Λειτουργός ἐπικαλεῖται τό Ἅγιον Πνεῦμα νά ἔλθῃ καί νά ἀγιασῇ τά προσφερόμενα δῶρα.

Μία άλλη διαφορά μας είναι ή χρήσις άζύμου άρτου. Άλλά ό άζυμος άρτος κατά τόν άγιο Συμεών Θεσσαλονίκης, είναι άτελής, ένώ ό ένζυμος, έπειδή είναι ώς είς έμψυχος διά μέσου τής ζύμης καί άληθινά τέλειος». Ό Χριστός στήν παράδοσι του Θείου τούτου Μυστηρίου δέν χρησιμοποίησε άζυμο αλλά ένζυμο άρτο. Τά άζυμα τά έτρωγαν οί Έβραίοι από τό έσπέρας τής Παρασκευής. Οί παπικοί προφανώς παρερμήνευσαν τό χωρίο πού λέγει στό (Λουκά 22,7) ότι «ήλθεν ή ήμέρα των άζύμων έν ή έδει θύεσθαι τό Πάσχα». Από τό βράδυ τής Μεγάλης Πέμπτης μέχρι τό βράδυ τής Μεγάλης Παρασκευής λεγόταν «ήμέρα των άζύμων», όχι διότι έτρωγαν οί Έβραίοι άζυμα, αλλά τά προετοίμαζαν για νά τά φάγουν μαζί μέ τό ψημένο άρνί τήν Παρασκευή τό βράδυ. Έτσι, λοιπόν ό Κύριος χρησιμοποίησε ένζυμο άρτο για νά έγκαινιάση τό νέο Πάσχα, τό Πάσχα τής Θείας Εύχαριστίας, μέ τό όποιο άρχισε μία νέα πραγματικότητα στόν κόσμο. Άλλωστε οί πρώτοι Χριστιανοί έλάτρευαν τόν Θεό καθημερινά «τῆ κλάσει του άρτου καί ταίς προσευχαίς» (Πράξ.2,42-47). Σήμερα στήν παπική έκκλησία δίνουν μέ λαβίδα τήν όστια, ένα στρογγυλό άζυμο, τό όποιο πωλείται καί στά παντοπωλεία σέ σακκουλάκια νάυλον, όπως τά μπισκότα. Άς σημειωθῆ, ότι έχει καταργηθῆ καί ή άκολουθία τής Προσκομιδής.

Άλλη διαφορά μας στό Μυστήριο τής Εύχαριστίας είναι τό γεγονός ότι ή Παπική έκκλησία δέν προσφέρει τήν θεία Κοινωνία στά βαπτισμένα νηπιά της, παρά μόνο, όταν πάρουν καί τό Χρίσμα στήν ήλικία των 7-12 έτών. Στο διάστημα λοιπόν αυτό τά παιδιά παραμένουν άκοινωνήτα. Ένώ ό Κύριος είπε στους Μαθητές του: «Άφετε τά παιδιά καί μή κωλύετε αυτά έλθειν πρός με» (Ματθ.19,14).

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ή Θεία Κοινωνία των Πιστών γίνεται σέ όλους μέ τήν ίδια λαβίδα

Κανείς μέχρι σήμερα, ούτε βέβαια καί στό μέλλον, θά διαμαρτυρηθῆ ότι του μεταδόθηκαν μικρόβια από κάποιον άλλο μέσω τής ιερής λαβίδος της θείας Κοινωνίας. Τό Σώμα λοιπόν καί τό Αίμα του Χριστού είναι καθαρικό καί άπαλλακτικό από κάθε άσθένεια καί μόλυνσι. Ίερείς πού μετά τήν θεία Λειτουργία μετέβησαν σέ λεπροκομεία, όπως συμβαίνει αυτό σήμερα στήν Άφρική ή σέ νοσοκομεία καί μετέδωσαν τήν Θεία Κοινωνία, κατέλυσαν στό τέλος τό Άγιο Ποτήριο καί παραδόξως επέστρεψαν στα σπίτια τους ύγιείς. Τό φαινόμενο αυτό έχει προκαλέσει έντύπωσι ιδιαιτέρως στό ιατρικό καί νοσηλευτικό προσωπικό, πού άγνοούν ή δέν πιστεύουν τήν άκατάλυτη δύναμι του Σώματος καί του Αίματος του Χριστού μας.

Άγγελοι προσκυνούν τό Άγιο Ποτήριο

Τήν περίοδο του πολέμου του 1940 ξεκίνησε από τήν έκκλησία του ό π. Θεόδωρος μαζί μέ τόν διάκονό του π. Λαυρέντιο κρατώντας μέ εύλάβεια τά Πανάχραντα Μυστήρια για νά κοινωνήσουν δύο έτοιμοθάνατους. Ό ένας ήταν πλούσιος, αλλά καί άμετανόητος. Όταν τόν πλησίασαν, προσπάθησαν νά τόν πείσουν νά έξομολογηθῆ καί νά πιστεύση ότι έφθασε τό τέλος του. Εκείνος όμως έλεγε ότι θά ζήση άκόμη.

Ό ιερέυς έμεινε νά συνομιλῆ μέ τόν άμετανόητο πλούσιο καί ό διάκονος έσπευσε νά κοινωνήση μία άλλη εύσεβέστατη γιαγιά, τήν κ. Μαρία. Μπαίνοντας στό σπίτι έξεπλάγη από τήν παρουσία δεκάδων ανθρώπων. Ήταν τά όκτώ παιδιά της μέ τίς οικογένειές τους. Όλοι κοντά της συνωστίζοντο ποιός νά τήν χαϊδέψη πρώτος. Ό διάκονος έξεπλάγη άκόμη περισσότερο, όταν αντίκρουσε καί δεκάδες Άγγέλους, πού κι αυτοί παρεστέκοντο κοντά της. Πάνω από τό κεφάλι τής άγιασμένης γιαγιάς είδε μία άλλη έξαίσια Μορφή. Ήταν ή Κυρία Θεοτόκος, ή όποία μέ τό θεούφαντο μαντήλι της

έσκουπιζε τόν ιδρώτα τῆς ἀγίας γιαγιάς, ἀπό τό στόμα τῆς ὁποίας ἀκούοντο ψιθυριστά τά λόγια: «Χαίρε Νύμφη, Ἄνυμφευτε».

Ὅταν πλησίασε ὁ διάκονος τήν εὐσεβῆ κ. Μαρία νά τῆς δώσει Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, ὅλοι οἱ Ἄγγελοι ἔπεσαν τά μπρούμητα καί προσκύνησαν τόν Χριστό! Ἀλλά καί ἡ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος Μαρία, κατά ἓνα ἀκατάληπτο τρόπο, προσκύνησε τόν Χριστό καί Σωτήρα της.

Ἀφοῦ ὁ διάκονος τελείωσε τήν μετάδοσι τῶν Θείων Μυστηρίων καί ἐτοιμαζόταν νά φύγη, οἱ Ἄγγελοι παρέδωσαν τήν ἀγία ψυχή τῆς κ. Μαρίας στά χέρια τῆς Θεομήτορος καί ὅλοι μαζί ἀνέβηκαν στήν οὐρανό.

Ἀναμνήσεις ἀπό τήν ζωή τοῦ π. Κλεόπα σάν Δόκιμου μοναχοῦ

Ὅταν ὑπηρετοῦσε σάν δεύτερος διακονητής στήν ἐκκλησία τῆς Μονῆς ἦτο αὐτόπτης μάρτυς μερικῶν θαυμάτων πού συνέβησαν στήν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, στήν ἐκκλησία τῆς Σκήτης Συχαστρία. Ἴδου τί μᾶς διηγήθηκε:

«Νά ἐβλέπατε τί ἔπαθα μ' ἓνα ἐνάρετο ἱερέα, τόν π. Καλλίστρατο Μπόμπου. Ὡς Πνευματικός ἐπέρασε κάποτε ἀπό μία μοναχή, ἀσκήτρια σέ σπηλιά τοῦ δάσους. Τότε στά δάση ἀσκήτευαν περί τούς 50 μοναχοὺς καί μοναχές. Αὐτή ἡ μοναχή εἶπε στόν π. Καλλίστρατο: «Σέ ἐσᾶς δέν κατέρχεται τό Ἅγιο Πνεῦμα, διότι ἀκολουθήσατε τό Νέο Ἡμερολόγιο!» Ἀπό τότε ὁ πατήρ Καλλίστρατος διατελοῦσε ἐν πολλῇ ἀμφιβολία.

Μιά φορά, ὅταν ἤμουν βοηθός διακονητής στήν ἐκκλησία, παρετήρησα ὅτι τό πρόσφορο πού λειτουργοῦσε ὁ Ἡγούμενος ἦτο ἄσπρο καί γλυκό, ἐνῶ αὐτό μέ τό ὁποῖο λειτούργησε ὁ πατήρ Καλλίστρατος ἦτο πικρό καί πρασινωπό. Τότε ἐρώτησα τόν Γέροντα π. Ἰωαννίκιο:

-Γέροντα, γιατί ὅταν λειτουργῇ ὁ πατήρ Καλλίστρατος τό πρόσφορό του εἶναι μουχλιασμένο καί πικρό;

-Μά, παιδί μου, διότι λειτουργεῖ μέ ἀμφιβολία. Δηλαδή ἀμφιβάλλει ἄν κατέρχεται τό Ἅγιο Πνεῦμα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πού ἀκολουθεῖ τό Νέο Ἡμερολόγιο. Μετέβη πρό καιροῦ σέ μιά ἐρημίτισσα τοῦ δάσους καί αὐτή τοῦ εἶπε ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν κατέρχεται στήν Θεία Λειτουργία ἐξ αἰτίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Τοῦ εἶπα ὅτι πλανήθηκε, διότι δέν πιστεύει ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα κατέρχεται στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας!

Κάποτε ὁ πατήρ Καλλίστρατος τελοῦσε τήν Θεία Λειτουργία καί, ὅταν ἐκάλεσε τό Ἅγιο Πνεῦμα νά κατέλθῃ, μέ ἐκπληξί του εἶδε ὅτι ὁ Ἄμνος ἔγινε κρέας καί ἔτρεχε τό Ἅγιο Αἷμα ἀπό τό Δισκάριο καί τό Ἀντιμήνσιο. Ὅταν παρετήρησε μέσα στό Ἅγιο Ποτήριο εἶδε ἀνθρώπινο Αἷμα. Τότε μ' ἐκάλεσε καί μοῦ εἶπε:

-Ἀδελφέ Κωνσταντῖνε, ἔλα ἐδῶ κοντά! Τί βλέπεις;

-Πῶ, πῶ, πάτερ Καλλίστρατε! Ἡ Θεία Κοινωνία ἔγινε κρέας καί αἷμα!

Τότε ἔστειλα νά εἰδοποιήσουν γρήγορα τόν Ἡγούμενο. Ὅταν ἦλθε ὁ στάρετς, ἔβαλε μοναχοὺς νά διαβάζουν τό Ψαλτήριο στόν χορό καί εἶπε:

-Ἐε! Πάτερ Καλλίστρατε, πιστεύεις τώρα ὅτι ἔρχεται τό Ἅγιο Πνεῦμα καί μεταβάλλει τά Δῶρα ἢ ὄχι;

-Συγχώρεσέ με, πάτερ! Κι ἔπεσε στά γόνατά του κλαίγοντας.

-Πρόσεχε! Κατῆλθε τό Ἅγιο Πνεῦμα. Μετεβλήθη τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ σέ κρέας! Μετεβλήθη τό νερό καί κρασί σέ Τίμιο Αἷμα Του! Γιατί πλέον ἀμφιβάλλεις, πάτερ;

-Πιστεύω, Γέροντα. Σέ παρακαλῶ συγχώρεσέ με!

-Πιάσε καί σφίγξε τά Τίμια Δῶρα!

Μετά ὁ πατήρ Ἰωαννίκιος τόν ἐπετίμησε μέ ἀποχή ἀπό τήν Θεία Λειτουργία 40 ἡμέρες, λέγοντάς του: «Σοῦ ἔλεγα νά πιστεύης ἀκράδαντα, ἀλλά ἐσύ ἐπήγαινες στίς ἐρημίτισσες τοῦ δάσους νά διδαχθῆς γιά τό Ἡμερολόγιο!»

Αυτό συνέβη τό 1932. Τόν ίδιο καιρό ήμουν μάρτυς κι ενός άλλου θαυμαστοῦ γεγονότος πού συνέβη στόν καιρό τῆς θείας Λειτουργίας.

Κάποια φορά, ὅταν λειτουργοῦσε ὁ πατήρ Ἰωαννίκιος, μετά τόν καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων, ἔπεσε ἀπό τό Ἅγιο Ποτήριο μία σταγόνα Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω στό Ἅγιο Ἀντιμῆνσιο. Ἐκείνη ἡ σταγόνα ἄρχισε νά λάμπη καί μετά νά μεταβάλλεται σέ ἀκτίνα. Τότε ὁ στάρετς Ἰωαννίκιος μέ φώναξε γρήγορα:

-Ἀδελφέ Κωνσταντῖνε, ἔλα ἐδῶ κοντά!

Κυττάζοντας ἐγώ, μοῦ εἶπε ὁ στάρετς:

-Τί βλέπεις ἐδῶ στό Ἅγιο Ἀντιμῆνσιο;

-Βλέπω μία σταλαγματιά ἀπό τό Ἅγιο Αἶμα. Ἀκτινοβολεῖ τόσο δυνατά, πού δέν ἔμπορῶ νά τήν ἀντικρύσω ἀπό κοντά!

Τότε ὁ στάρετς μοῦ εἶπε:

-Βλέπεις, Ποιόν ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ ὑπηρετοῦμε; Γι' αὐτό νά στέκεσαι μέ μεγάλο φόβο καί εὐλάβεια μπροστά στή Ἁγία Τράπεζα! Κατόπιν ὁ στάρετς Ἰωαννίκιος κοινώνησε αὐτή τήν σταλαγματιά τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ (*Ἡ ζωὴ καί οἱ ἀγῶνες τοῦ π. Κλεόπα Ἠλίου σελ.58*).

Τό Ἅγιο Ποτήριο ἔβγαζε φωτεινές ἀκτίνες

Ὁ Κατηχητής Εἰρηναῖος μοῦ εἶπε τό παρακάτω θαυμαστό περιστατικό.

Ἦταν ἡμέρα Κυριακή στήν ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Βασιλείου τοῦ χωριοῦ Lubudi τοῦ Κογκό. Ὁ π. Συμεών ἔκανε τήν Θεία Λειτουργία. Εἶχε προγραμματισθῆ στό τέλος νά γίνει καί τό 40ήμερο μνημόσυνο ενός παιδιοῦ, τοῦ Ἀντωνίου, πού εἶχε πεθάνει ἀπό ἔλνοσοῖα. Στήν ἐκκλησία λοιπόν εἶχαν ἔλθει καί οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ.

Στήν ὥρα τῆς Μεγάλης Εἰσόδου, ὅπου ὁ Ἱερεὺς μεταφέρει τά Ἱερά Σκεύη μέ τά δῶρα γιά τό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας στήν Ἁγία Τράπεζα, οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ ἔκαναν κάποια παράξενη κίνησι. Ὅταν πέρασε ἀπό δίπλα τους ὁ Ἱερεὺς, παραμέρισαν φοβισμένοι καί ἔκαναν ἔκπληκτοι τόν σταυρό τους.

Μετά τήν Λειτουργία ἦλθαν οἱ γονεῖς στόν παπᾶ Συμεών καί στόν Εἰρηναῖο καί τούς εἶπαν τά ἐξῆς φοβερά: «Τήν ὥρα πού περνούσατε ἐσεῖς πάτερ, μέ τά Ἱερά Σκεύη καί τά δῶρα λέγοντας: «Πάντων ἡμῶν μνησθεῖ Κύριος ὁ Θεός...» ἔβγαιναν φλόγες πυρός ἀπό τό Ἅγιο Ποτήριο πρὸς τό μέρος μας κι ἐμεῖς φοβηθήκαμε ὅτι θά καοῦμε γι' αὐτό κάναμε τόν Σταυρό μας καί παραμερίσαμε πρὸς τά μέσα ἀπό τήν θέσι μας.

Τό Σῶμα καί τό Αἶμα τοῦ Χριστοῦ μετετρέπη σέ κρέας;

Ὁ σεβαστός μας π. Στέφανος Ἀναγνωστόπουλος στό βιβλίο του: «Γνώσις καί βίωμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως» μάς διηγεῖται ὅτι ἕνας θεολόγος καθηγητής σέ ἐκκλησιαστική σχολή τῆς Θεσσαλονίκης τό ἔτος 1959 ἐδίδασκε στούς μαθητές του ὅτι ἡ Θεία Κοινωνία δέν εἶναι ἀληθινά Σῶμα καί Αἶμα Χριστοῦ, ἀλλά ἀντίτυπα αὐτῶν.

Ἐπῆρχαν ἀντιδράσεις ἐκ μέρους πολλῶν μαθητῶν γιά τίς αἰρετικές διδασκαλίες τοῦ δασκάλου τους, ἀλλά ἕνας ἀπό τούς μαθητές του, εἶχε ἐπηρεασθῆ ἀπ' αὐτές. Ἦλθε ὁ καιρός καί χειροτονήθηκε Ἱερεὺς. Μετά ἀπό τρία χρόνια διακονίας του, ἀρρώστησε. Ἐπανῆλθε στήν διακονία του καί λειτούργησε. Ἐδίστασε ὅμως, μετά τήν διανομή τοῦ ἀντιδώρου, νά καταλύσῃ τό Ἅγιο Ποτήριο, διότι τοῦ εἶπε ὁ λογισμὸς του ὅτι λόγω τῆς καταλύσεως, ἴσως καί πάλι ἀρρωστήσῃ! Κι ἀμέσως ἦλθε ὁ διαβολικὸς λογισμὸς καί τόν ἐπέζεε νά χύσῃ τό Ἅγιο Ποτήριο, διότι αὐτά εἶναι τύποι καί σύμβολα. Ἀφοῦ ἄλλωστε δέν ἔχει ἀποδείξει ὅτι αὐτά εἶναι Σῶμα καί Αἶμα Χριστοῦ.

Πίστευσε στόν λογισμό τοῦ διαβόλου. Ἐβγαλε τά ἄμφιά του. Δέν ὑπῆρχε κανεὶς μέσα στόν ναό. Ἄρπαξε τό Ποτήριο καί ἄδειασε τό ἅγιο περιεχόμενό του στόν

νεροχύτη! Έτρώμαξε μπροστά στο φοβερό θέαμα. Είδε ένα μεγάλο κομμάτι ΚΡΕΑΣ! Πανικοβλήθηκε και δέν ήξερε τί νά κάνη. Τελικά τό πήρε και τό έβαλε στο Άγιο Ποτήριο. Τό σκέπασε μέ τό μάκτρο, έπλυνε τά χέρια του και έφυγε ταραγμένος για τό σπίτι του. Δέν έλεγε σέ κανέναν τίποτε. Τό απόγευμα πήγε νά κάνη τόν Έσπερινό και τόν εδιάβασε από τό αναλόγιο, διότι φοβόταν νά μπή στο Ίερό Βήμα. Ήλθε ή άλλη Κυριακή και έπρεπε νά λειτουργήση. Πλησίασε νά ιδή τό Άγιο Ποτήριο. Ανακουφίσθηκε κάπως, διότι είδε Άρτο και Οΐνο, αλλά όχι σέ πλήρη φυσική κατάσταση. Έπήρε άλλο Ποτήριο και έτοίμασε τήν Προσκομιδή και τελείωσε και τήν θεία Λειτουργία. Στο τέλος έκανε Κατάλυσι και τών δύο Ίερών Ποτηρίων.

Μετά από λίγες ήμέρες έπήγε στον Πνευματικό του και έξωμολογήθηκε. Δέχθηκε τόν αυστηρό κανόνα του και από τότε στερεώθηκε στην πίστι της Όρθοδόξου Έκκλησίας μας ότι τά υπερφυή Δώρα αυτά άληθώς είναι Σώμα και Αΐμα Χριστού.

Ο δύσπιστος μοναχός

Ένας μοναχός πάλευε μέ λογισμούς άμβολίας για τό άν τά Τίμια Δώρα είναι πραγματικά Σώμα και Αΐμα Χριστού ή απλά σύμβολα και τύποι.

Οι άλλοι μοναχοί, όταν ένημερώθηκαν σχετικά, τόν έκάλεσαν σέ μιá θεία Λειτουργία, στην διάρκεια της οποίας προσεύχονταν όλοι θερμά νά του δείξη ο Θεός μέ θαύμα τήν άλήθεια, για νά διώξη τούς λογισμούς της άπιστίας.

Μετά τήν απόλυσι ο Άδελφός αυτός διηγήθηκε στους άλλους τά εξής: «όταν ο διάκονος ανέβηκε στον άμβωνα για νά διαβάση τό Εύαγγέλιο, είδα ν' ανοίγη ή στέγη της εκκλησίας. Μετά τήν εύχή της Προσκομιδής, είδα νά σχίζονται οι ουρανοί και νά κατεβαίνει φωτιά πάνω στα Τίμια Δώρα. Ύστερα παρουσιάσθηκε πλήθος άγγέλων κι ανάμεσά τους ένα Παιδί. Μαζί τους κατέβηκαν άλλα δύο πρόσωπα μέ όμορφιά άπερίγραπτη. Κατόπιν οι άγγελοι στάθηκαν κυκλικά γύρω από τήν Άγία Τράπεζα, ένω τό Βρέφος ένθρονίσθηκε πάνω άπ' αυτήν.

Όταν πλησίασαν οι ιερείς για νά τεμαχίσουν τόν άρτο της προθέσεως, είδα εκείνα τά δύο πρόσωπα νά πιάνουν τό Παιδί από τά χέρια και τά πόδια, και μ' ένα μαχαίρι νά Τό σφάζουν, χύνοντας τό Αΐμα Του στο άγιο Ποτήριο. Στην συνέχεια έκοψαν τό Σώμα Του σέ μικρές μερίδες, πού τίς τοποθέτησαν πάνω στα τεμάχια τών άρτων. Άμέσως τότε οι άρτοι μεταβλήθηκαν κι αυτοί σέ σάρκα.

«Στό «Μετά φόβου...», στους άδελφούς πού πλησίαζαν, προσφέρονταν κομμάτια από σάρκα. Μόλις όμως έλεγαν «άμήν», γινόταν άρτος. Όταν πλησίασα κι έγώ, μου δόθηκε σάρκα και δέν μπορούσα νά κοινωνήσω. Τότε ένιωσα μιá φωνή νά ψιθυρίζει στο αύτί μου: «Άνθρωπε, γιατί δέν μεταλαμβάνεις; Δέν σου προσφέρεται αυτό άκριβώς πού ζήτησες;

-Λυπήσου με, Κύριε. Δέν μπορώ νά μεταλάβω σάρκα.

-Μάθε λοιπόν πώς, άν μπορούσε ο άνθρωπος νά μεταλάβη καθαρή σάρκα, τότε μέσα στο άγιο ποτήριο θά υπήρχε σάρκα, όπως τήν είδες έσύ. Έπειδή όμως δέν μπορεί νά μεταλάβη κάτι τέτοιο, ώρισε ο Θεός νά προσφέρεται τό Σώμα του σέ μορφή άρτου. Άν λοιπόν πιστεψες ότι ο άγιασμένος αυτός Άρτος είναι τό ίδιο τό Σώμα του Χριστού, μετάλαβε αυτό.

-Πιστεύω, Κύριε, άπάντησα συντετριμμένος.

Άμεσως ή σάρκα έγινε πάλι άρτος. Εύχαρίστησα τόν Θεό και κοινωνήσα.

Άφιού τελείωσε ή ιερά Μυσταγωγία, είδα ν' ανοίγη πάλι ή στέγη του ναού και ν' άνεβαίνουν οι άγγελικές δυνάμεις στον ουρανό (Θαύματα και άποκαλύψεις από τήν θεία Λειτουργία, Ίερά Μονή Παρακλήτου, σελ.43.

Τό μέγα Μυστήριο τῆς Ὁρθοδόξου Λειτουργίας

Στό τέλος τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου (23^η Ἀπριλίου) διαβάζουμε ἕνα συγκλονιστικό θαῦμα πού ἀποκαλύφθηκε ὄχι σ' ἕνα Ὁρθόδοξο ἱερέα ἢ Χριστιανό, ἀλλά σ' ἕνα εἰδωλόλατρη. Τό θαῦμα αὐτό θά εἶναι καί μία τρανή ἀπάντησις στήν Παπική ἐκκλησία, ἡ ὁποία κατήργησε τήν Ἀκολουθία τῆς Προσκομιδῆς, ἀπηγόρευσε τήν κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἀπό τούς χριστιανούς της καί καθιέρωσε τήν ἄζυμη ὄστια ἀντί τοῦ κανονικοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ Λυτρωτοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἀμιράς τῆς Συρίας (Ἀμιράς, περσική λέξις, σημαίνει ἡγεμόνας, ἀρχηγός) ἀπέστειλε κάποτε τόν ἀνεψιό του στήν πόλι Λύδδα (ἄλλοτε ὠνομαζόταν Ράμελ καί Διόσπολις) τῆς Παλαιστίνης, πατρίδα τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου γιά νά ἐξετάσῃ διάφορες ὑποθέσεις αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας του. Ἐκεῖ ὑπῆρχε μεγαλοπρεπῆς ναός τοῦ Ἁγίου, στόν ὁποῖον ὁ νεαρός Σαρακηνός ἔδωσε ἐντολή νά μεταφερθοῦν ἐκεῖ στόν γυναικωνίτη οἱ ἀποσκευές του. Ἐνῶ τίς 12 καμηῆλες του διέταξε νά τίς βάλουν μέσα στόν κυρίως ναό γιά ἀσφάλεια. Οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τόν παρεκάλεσαν νά μή κάνῃ τέτοιο ἀπαίσιο καί παμβέβηλο πρᾶγμα, ἀλλά ἐκεῖνος δέν τούς ἄκουσε καί οἱ καμηλιέρηδες μετέφεραν τά ζῶα μέσα στόν ναό. Ἀλλά, ὡς τοῦ θαύματος, τοῦ Τροπαιοφόρου ἁγίου Γεωργίου, ἀμέσως τά ζῶα ἀπέθαναν. Ἐξεπλάγη ἀπό τό παράδοξο αὐτό θαῦμα ὁ νεαρός μουσουλμᾶνος καί διέταξε νά σύρουν ἔξω τά νεκρά ζῶα καί κάπου νά τά θάψουν.

Τήν ἐπομένη ἡμέρα ἐπῆγε στόν ναό νά λειτουργήσῃ ὁ ἱερεύς. Ὁ νεαρός ἡγεμόνας ἐζήτησε νά μείνῃ μέσα στόν ναό νά παρακολουθήσῃ τόν ἱερέα τί θά κάνῃ. Γνωρίζοντας ὁ Παντογνώστης καί Φιλάνθρωπος Θεός μας τήν καρδιά τοῦ νεαροῦ, τοῦ ἄνοιξε τά μάτια τῆς ψυχῆς του καί τόν ἀξίωσε νά ἰδῆ συνταρακτικά γεγονότα. Ὅταν ἐπλησίαζε ἡ ὥρα τῆς μεταβολῆς τῶν Τιμίων Δώρων σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, εἶδε ὁ Σαρακηνός ὅτι ἔλαβε ὁ ἱερεύς ἕνα νήπιο καί τό ἔσφαξε. Τό Αἷμα του τό ἔριξε στό Ἅγιο Ποτήριο καί τό Σῶμα του τό κατέκοψε σέ μικρά τεμάχια καί τά ἔβαλε ἐπάνω στό ἅγιο Δισκάριο. Ὅταν τελείωσε τό ψάλσιμο τοῦ Κοινωνικοῦ εἶδε τόν ἱερέα, ὁ ὁποῖος στάθηκε στήν Ὁραία Πύλη καί μετέδιδε στόν λαό ἀπό τίς σάρκες καί τό αἷμα αὐτοῦ τοῦ νηπίου. Μετά τήν Θεία Λειτουργία ἐπῆρε μερικά πρόσφορα ὁ ἱερεύς καί τά προσέφερε σάν δῶρο τιμῆς στόν νεαρό ἡγεμόνα.

-Ἐκεῖνος τόν ἐρώτησε: Τί εἶναι αὐτά, πού μοῦ δίνεις;

-Ὁ ἱερεύς τοῦ ἀπήντησε: Εἶναι πρόσφορα ἀπό τά ὁποῖα λειτουργοῦμε ἐμεῖς στήν Ἐκκλησία μας.

-Καί ὁ Σαρακηνός τοῦ εἶπε μέ θυμό: Μέ αὐτά τά ψωμιά δέν λειτούργησες σήμερα; Δέν σέ εἶδα ἐγώ πού ἄρπαξες τό παιδάκι, τό ἔσφαξες καί ἔρριξες τό αἷμα του στό Ποτήριο αὐτό καί κατόπιν κατέκοψες τό σῶμα του σέ τεμάχια καί τά ἔβαλες στόν δίσκο καί μετά τά μοίρασες στόν λαό; Νομίζεις, δέν σέ ἔβλεπα ἐγώ τί ἔκανες; Εἶσαι φονιάς καί μιάρός.

Ὅταν ἄκουσε τά λόγια του αὐτά ὁ ἱερεύς φοβήθηκε πολύ. Ἔπεσε στά πόδια τοῦ Σαρακηνοῦ καί τοῦ εἶπε: «Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Κύριος πού σέ ἀξίωσε, Αὐθέντη μου, νά ἰδῆς ἕνα τόσο φρικτό Μυστήριο. Πιστεύω, μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ, ὅτι θά γίνῃς μεγάλος ἄνθρωπος καί ὁ Θεός μέλλει νά σέ κατατάξῃ μεταξύ τῶν σωζομένων. Ὁ Σαρακηνός ξαφνιάστηκε μέ τά λόγια αὐτά τοῦ ἱερέως καί τόν ἐρώτησε πάλι:

-Δέν ἔγιναν, λοιπόν, αὐτά ὅπως ἀκριβῶς τά εἶδα; Ὁ ἱερεύς τοῦ ἀπήντησε:

-Ναί, Αὐθέντη μου, ἔτσι εἶναι ὅπως τά εἶδες καί ἔτσι πιστεύουμε ὅτι ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος πού προσφέρουμε ἐμεῖς στήν Θεία Λειτουργία μας μεταβάλλονται πράγματι μέ τήν Χάρι τοῦ Κυρίου μας, σέ Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας. Ὅμως τό ὄραμα αὐτό δέν ἀξιώθηκα νά τό ἰδῶ ἐγώ, διότι εἶμαι ἁμαρτωλός καί βλέπω μπροστά μου μόνοι

ἄρτο καί οἶνο. Καί ἐπειδή ὁ Κύριος σέ ἀξίωσε, Ἐξοχώτατε, νά ἰδῆς ἕνα τέτοιο Μυστήριον, πιστεύω ὅτι εἶσαι μέγας ἄνθρωπος, διότι μόνο οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἀξιώθηκαν νά βλέπουν τέτοια ὑπερφύη Μυστήρια.

Ὁ Σαρακηνός ἔσκυψε τό κεφάλι του γι' ἄρκετή ὥρα καί συλλογιζόταν ὅλα αὐτά. Κατόπιν εἶπε στόν ἱερέα:

-Βλέπω καί πληροφοροῦμαι ὅτι ἡ Πίστις τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἀληθινή καί ἀλλοίμονο σέ μένα πού ἐπέρασα στήν ζωή μου στήν ἀσωτία, στό ψεῦδος καί στήν ματαιότητα. Στήν ἀκάθαρτη θρησκεία τῶν Σαρακηνῶν. Ἀλλά, ἐπειδή εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ νά βαπτισθῶ, βάπτισέ με γιά νά ἡμπορῶ στό ἐξῆς νά λατρεύω τόν Θεό μέ καθαρή συνείδησι.

-Τότε ὁ ἱερεύς τοῦ εἶπε: Δέν τολμῶ, Ἀρχηγέ, νά σέ βαπτίσω, διότι ἔχεις θεῖο βασιλέα καί αὐτός, ὅταν πληροφορηθῆ τά γεγονότα, θά μέ φονεύσῃ καί θά καταστρέψῃ τίς ἐκκλησίες μας. Μόνο, ἂν θέλῃς, φύγε ἀπ' ἐδῶ καί πηγαινέ κρυφά στόν πατριάρχη Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος καί θά σέ βαπτίσῃ, χωρίς νά τοῦ ἀποκαλύψῃς ποιός εἶσαι.

Ἔτσι, ὁ Σαρακηνός ἐφόρεσε τρίχινα ροῦχα. Ἐπῆγε στά Ἱεροσόλυμα καί συνάντησε τόν Πατριάρχη, ὁ ὁποῖος καί τόν ἐβάπτισε. Μετά ἀπό ὀκτώ ἡμέρες τόν ἐρώτησε τί νά κάνῃ γιά νά εὐρῆ τήν σωτηρία του. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: «Ἐάν θέλῃς νά σωθῆς, πηγαινέ στό Ὅρος Σινᾶ, ὅπου ζοῦν πολλοί καί ἐνάρετοι μοναχοί καί ἐκεῖ νά γίνῃς μοναχός. Φύλαξε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι θά σωθῆς».

Ἀφοῦ ἔγινε ἐκεῖ μοναχός καί προώδευσε στήν ἀρετή, μετέβη στήν Λύδδα, καί συνάντησε ἐκεῖνον τόν ἱερέα στόν ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

-Τοῦ εἶπε: Ἰδού βαπτίσθηκα. Ἔγινα καί μοναχός. Τώρα ἔχω ἐπιθυμία νά ἰδῶ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Σέ παρακαλῶ νά ἐκπληρώσῃς τήν ἐπιθυμία μου. Ὁ ἱερεύς τοῦ εἶπε:

-Πηγαινέ στόν βασιλέα, τόν θεῖον σου καί μπροστά σέ ὅλους νά ὁμολογήσῃς ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί Θεός καί Δημιουργός ὅλης τῆς κτίσεως, ὁ ὁποῖος γιά τήν σωτηρία μας ἦλθε στόν κόσμον, σταυρώθηκε, ἀναστήθηκε καί ἀναλήφθηκε μέ δόξα στούς οὐρανοῦς. Ὅταν κάνῃς αὐτά θά ἀξιωθῆς νά ἰδῆς τόν Κύριο μέ μεγάλη δόξα.

Ἐπῆγε πράγματι αὐτός ὁ εὐλογημένος μοναχός στό σπίτι τοῦ θεῖου του. Δέν μπῆκε μέσα ἀλλά ἀνέβηκε τό βράδυ στόν μιναρέ καί ἄρχισε νά φωνάζῃ: Ἐλᾶτε, ἐδῶ Σαρακηνοί, ἔχω νά σᾶς εἰπῶ ἕνα μεγάλο λόγο». Ἦλθαν πολλοί Σαρακηνοί στούς ὁποίους εἶπε ὁ μοναχός:

-Ποῦ εἶναι ὁ ἀνεψιός τοῦ Ἀμιρά, πού ἔφυγε πρό ἐτῶν στά κρυφά ἀπό κοντά του;

-Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν: Ἄν μᾶς εἰπῆς ποῦ εἶναι, θά σοῦ δώσουμε ὅσα χρήματα μᾶς ζητήσῃς. Καί ὁ Μοναχός ἀπήντησε:

-Νά μέ ὀδηγήσετε στόν Ἀμιρά καί θά σᾶς εἰπῶ ποῦ εἶναι.

-Ἐπῆραν οἱ Σαρακηνοί τόν μοναχό τόν πῆγαν στόν βασιλέα τους καί τοῦ εἶπαν: «Αὐτός ὁ μοναχός γνωρίζει νά μᾶς εἰπῆ ποῦ εἶναι ὁ ἀνεψιός σου. Ὁ Ἀμιράς τόν ἐρώτησε καί ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε:

-Ναί, τόν γνωρίζω. Εἶμαι ἐγώ ὁ ἴδιος. Τώρα ὁμως εἶμαι Χριστιανός καί πιστεύω στόν Πατέρα, στόν Υἱό καί στό Ἅγιο Πνεῦμα, Μία Θεότητα καί ὁμολογῶ ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ σαρκώθηκε ἀπό τήν Παρθένο Μαρία καί ἔκανε στόν κόσμον μεγάλα καί ἐξαίσια ἔργα. Μετά σταυρώθηκε, ἀναστήθηκε καί ἀναλήφθηκε καί ἐκάθισε στά δεξιὰ τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί πρόκειται νά ἔλθῃ πάλι γιά νά κρίνῃ ζῶντες καί νεκρούς.

Ὁ θεῖος του τόν ἄκουσε κατάπληκτος καί τοῦ εἶπε: Τί ἔπαθες, ταλαίπωρε, ν' ἀφήσῃς τό σπίτι σου, τά πλοῦτη σου, τήν δόξα σου καί νά περπατᾶς ἔτσι σάν

ζητιᾶνος; Δέν ἐπιστρέφεις στήν θρησκεία σου νά ὁμολογήσης προφήτη τόν Μωάμεθ καί νά γυρίσης πάλι στήν πρώτη σου κατάστασι; Καί ὁ μοναχός τοῦ ἀποκρίθηκε:

-Ἐγώ, ὅσα καλά εἶχα, ὅταν ἦμουν μουσουλμᾶνος, ἦταν ὅλα ἔργα τοῦ διαβόλου. Κι αὐτό τό τρίχινο ράσο πού φορῶ εἶναι καύχημά μου καί πλοῦτος μου καί ἀραββώνας τῆς αἰωνίου δόξης καί χαρᾶς, τήν ὁποία μέλλω ν' ἀπολαύσω μέσω τῆς ἀληθινῆς Πίστεώς μας στόν Ἰησοῦ Χριστό. Τόν Μωάμεθ πού σᾶς ἐπλάνησε καθώς καί τήν θρησκεία του, ἀναθεματίζω καί ἀποστρέφομαι.

Ὁ βασιλεύς, σύμφωνα μέ τούς νόμους τῆς θρησκείας τους, ἔπρεπε ἀμέσως νά διατάξῃ νά τόν θανατώσουν. Ἀλλά, ἐπειδή τόν λυπήθηκε, εἶπε στούς παρευρεθέντας ἐκεῖ Σαρακηνούς: «Αὐτός ἔχασε τά μυαλά του καί δέν ξέρει τί λέγει. Βγάλτε τον ἔξω καί διώξτε τον». Καί ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν:

-Αὐτός πού ἀνεθεμάτισε τήν θρησκεία μας τόν ἀπολύεις; Αὐτός εἶναι ἄξιος μυρίων θανάτων. Ν' ἀρνηθοῦμε λοιπόν κι ἐμεῖς τήν θρησκεία μας καί νά γίνουμε Χριστιανοί.

Ὁ Ἀμιράς φοβήθηκε τούς ὄχλους καί τούς εἶπε νά τόν πάρουν καί νά τόν κάνουν ὅ,τι θέλουν.

Αὐτοί τρίζοντας τά δόντια τους, ἄρπαξαν τό εὐλογημένο πρόβατο τοῦ Χριστοῦ καί τό ὠδήγησαν ἔξω ἀπό τήν πόλι τους. Ἐκεῖ τόν ἐλιθοβόλησαν, τήν στιγμή πού ἐκεῖνος ἐπεκαλεῖτο τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι ἐτελείωσε ὁ αἰόιδιμος τόν μαρτυρικό του δρόμο καί ἔλαβε τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Πάνω ἀπό τούς λίθους πού σκέπασαν τό πάντιμο σῶμα του, φαινόταν γιά πολύ διάστημα ἓνα φωτεινό ἀστέρι, τό ὁποῖον ἔβλεπαν οἱ Μουσουλμᾶνοι καί ἀποροῦσαν.

Μετά ἀπό ἀρκετό καιρό ὁ θεῖος του ἔδωσε τήν ἄδεια στούς Χριστιανούς νά βγάλουν μέσα ἀπό τίς πέτρες τό Λεῖψανο τοῦ Μάρτυρος γιά νά τό ἐνταφιάσουν. Ἀλλά, ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος, τό Λεῖψανο ἦταν σῶο καί ἀδιάφθορο καί ἀπέπνεε μία γλυκυτάτη εὐωδία. Τό παρέλαβαν μέ πολλή εὐλάβεια οἱ Χριστιανοί καί τό ἐνεταφίασαν δοξάζοντας τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, στόν Ὅποῖον ἀνήκει κάθε δόξα καί ἐξουσία στούς αἰῶνες.

11. Η ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Πρέπει, χωρίς δισταγμό, νά τονίσουμε ὅτι ἡ «ιερωσύνη» τῶν Παπικῶν εἶναι ἄκυρος. Ἀφ' ὅτου ἀπεσχίσθησαν ἀπό τήν Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἔχασαν τήν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ ἱερεῖς τους ἔπαυσαν νά λαμβάνουν ὡσάν μία ἀνεξάντλητη πηγὴ τήν Χάρι τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπό τήν Ἐκκλησία του καί ἀπό τήν Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Κεφαλή της. Ὁ Μέγας Βασίλειος στόν Ἀ΄ Κανόνα του (Πηδάλιο, σελ. 587) λέγει ὅτι οἱ «ἀπορραγέντες» ἐπέστρεψαν στήν τάξι τῶν λαϊκῶν, ἔχασαν τό δικαίωμα καί τήν ἐξουσία νά χειροτονοῦν καί νά μετάδίδουν τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ. Τό ὅτι ἔχουν οἱ παπικοί ἐπίσκοποι ἀποστολική διαδοχή, δηλαδή συνδέονται χρονικῶς καί ἀλληλοδιαδόχως μέ τούς Ἀποστόλους, δέν σημαίνει τίποτε γι' αὐτούς, ἐφ' ὅσον δέν ἔχουν τήν ἀποστολική διδαχή. Ἀφοῦ ἐνόθευσαν τήν πίστι, πού παρέλαβαν ἀπό τούς Ἁγίους Ἀποστόλους καί ἀλλοίωσαν στήν συνέχεια τήν ἀλήθεια τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἔπαυσαν πλέον ν' ἀνήκουν στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Κακῶς λέγεται καί ἡ ἐκκλησία τους Καθολική, διότι μόνο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Καθολική, δηλαδή ἔχει τό πλήρωμα (καθ' ὅλου) τῆς ἀληθείας καί κατ' ἐντολή τοῦ Χριστοῦ ὀφείλει νά ἐξαπλωθῇ σέ ὁλόκληρο (καθ' ὅλον) τόν κόσμο.

Μία ἄλλη καινοντομία πού εἰσήγαγε ὁ Παπισμός εἶναι ἡ κατάργησις τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν της. Ὡς γνωστόν, ὁ γάμος τῶν Κληρικῶν καθιερώθηκε μέ ἀπόφασιν τῆς Ἀ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 325. Καί στό πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης ὑπῆρχε ὁ ἕγγαμος

Κλήρος, όπως και στην Έκκλησία της Ανατολής, αφού οι υποψήφιοι για την χειροτονία, πρώτα ένυμφεύοντο και μετά έχειροτονοῦντο. Για τους Έπισκόπους καθιερώθηκε η άγαμία από την 6^η Οικουμενική Σύνοδο του 691 με τον 12^ο Κανόνα της.

Στην Δύση από τον 14^ο αιώνα με απόφαση ενός πάπα, επιβλήθηκε η άγαμία του Κλήρου, χωρίς κάποια δική τους συνοδική απόφαση. Μέ τον νόμο αυτόν πίστευε ο πάπας ότι θα έξυψωση τον Κλήρο ενώπιον του λαϊκού στοιχείου και ο Κλήρος άπηλλαγμένος από οικογενειακές φροντίδες, θα έπιδοθῆ με περισσότερο ζήλο στην έξάπλωση του Παπισμού στα έθνη. Ο Απόστολος Παῦλος στις ποιμαντικές του έπιστολές γράφει για τους έγγαμους ιερείς να είναι άνδρες μιάς γυναικός (Α. Τιμ.3,12), ενώ ο Απόστολος Πέτρος, τον όποιον οι Παπικοί θεωρουν προστάτη της έκκλησίας τους ήταν έγαμος (Ματθ.8,14). Έκατοντάδες ανώτεροι Κληρικοί και έπίσκοποι της Δύσεως έζήτησαν στην Βα Βατικάνεια σύνοδο, τό 1962, την κατάργηση της άγαμίας του Κλήρου, αλλά ο τότε πάπας Παῦλος ο 6^{ος} ήταν ανένδοτος. Αποτέλεσμα αυτής της καινοτομίας είναι σήμερα τά πολλά έκτροπα και σκάνδαλα, τά όποια, όσο και να θέλη τό Βατικανό να τά καλύψη, γίνονται αίτια να βλασφημηται τό Όνομα του Θεού στα έθνη. Στην Αφρική τό θέμα αυτό έχει λάβει ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Γι' αυτό ο πάπας άφησε τον κάθε παπικό ιερέα στην κρίση και στό θέλημά του. Όπότε σχεδόν όλοι οι παπικοί ιερείς έχουν τίς γυναίκες τους, μέ τίς όποιες δέν έχουν συνάψει έκκλησιαστικό γάμο και τά παιδιά τους σέ άλλο χωριό, ενώ αυτοί «ίερουργούν» στην ένορία τους και συχνά πυκνά έπισκέπτονται την οίκογένειά τους. Έάν και κάποιος έπίσκοπός τους δημιουργήση οίκογένεια, συνήθως τό Βατικανό δέν τον καθαιρεί, αλλά τον μεταθέτει σέ άλλη χώρα.

Μία άλλη καινοτομία τους είναι η θέσπιση του βαθμού τών καρδιναλίων. Η Αγία Γραφή αναφέρει τους βαθμούς διακόνου, πρεσβυτέρου και έπίσκοπου. Καρδινάλιοι βασικά είναι κληρικοί κι από τους τρεις γνωστούς βαθμούς της ιερωσύνης. Θεωρουνται οι άμεσοι βοηθοί και συνεργάτες του πάπα κι από τό δικό τους σωμα εκλέγεται εκάστοτε ο νέος πάπας. Σέ κάθε κράτος υπάρχει κι ένας καρδινάλιος, πού θεωρείται πλέον ανώτερος τών έπισκόπων της περιοχής του. Μέ τον θεσμό αυτό συγγέεται τό αξίωμα του έπίσκοπου και υποβαθμίζεται σημαντικά. Όμοιάζουν θα λέγαμε σήμερα μέ τους ύπουργούς, περιφερειάρχες και διοικητές ενός κράτους.

Στην Όρθόδοξη Έκκλησία, η όποια κρατεί μέ φόβο Θεού και άγάπη την Αποστολική και πατερική Παράδοσι ή Θεία Χάρις ένεργεί σ' όλα τά Μυστήριά της, από τά όποια μεταφέρεται η σωτηρία και ο άγιασμός στους Όρθοδόξους Χριστιανούς.

Στό Μυστήριο της Ιερωσύνης, ο χειροτονών έπίσκοπος λέγει τά λόγια: «Η Θεία Χάρις η πάντοτε τά άσθενῆ θεραπεύουσα και τά έλλείποντα αναπληρούσα, προχειρίζεται τον εύλαβέστατον.....εύξώμεθα οὖν υπέρ αυτού, ίνα έλθη επ' αυτόν η Χάρις του Παναγίου Πνεύματος». Κατόπιν διαβάζει μυστικά την εύχή της χειροτονίας του. Και έχουμε άφθονα θαυμαστά σημεία από τά όποια αποδεικνύεται ότι ο όρθόδοξος έπίσκοπος, ο ιερέας και ο διάκονος λαμβάνουν την Χάρι, την δύναμι και την έξουσία του Αγίου Πνεύματος να έπιτελουν όλα τά Μυστήρια, τίς τελετές και ιεροπραξίες της Έκκλησίας μας και να αγιάζεται ο κόσμος.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ήναψε στην καρδιά μου μία φλόγα σαν κερι...

Μετά την βάπτισι του π. Λαζάρου μαζί μέ την οίκογένειά του στό Κολουέζι τό 1983, ο π. Κοσμάς μετά από τρία χρόνια, τον παρουσίασε στον μακαριστό μητροπολίτη Κεντρώας Αφρικής κυρόν Τιμόθεον για να τον χειροτονήση διάκονο.

-Πάτερ Λάζαρε, πές μας, τί αισθάνθηκες όταν έγινες διάκονος;

-Ο π. Κοσμάς μέ πρότεινε στόν Δεσπότη μας γιά τήν ύψηλή αὐτή διακονία. Ἐγώ δέν ἤξερα ἀπ' αὐτά τά πράγματα, ἀλλά ἔκανα ὑπακοή στόν πνευματικό μου Πατέρα. Θυμᾶμαι τά ἐξῆς χαρακτηριστικά. Ὅταν ἔσκυπα τό κεφάλι μου μπροστά στό Ἅγιο Θυσιαστήριο καί ὁ Δεσπότης ἔβαλε τό χέρι του ἐπάνω μου, ἄρχισε νά μοῦ διαβάζη μία εὐχή. Τότε ἔνοιωσα ὅτι ἄναψε μέσα στήν καρδιά μου μία φλόγα σάν κερι. Εἶχα τότε πολλή χαρά καί παρακαλοῦσα τόν Χριστό νά μή σβήση αὐτή ἡ φλόγα ἀπό μέσα μου. Σέ λίγο καιρό λιγότεψε. Παρακάλεσα τόν Χριστό νά μή μοῦ σβήση τελείως. Μία φωνή ἀπό μέσα μου μέ παρηγόρησε ὅτι θά μείνη πάντοτε μία μικρή σπίθα. Αὐτή τήν σπίθα τήν αἰσθάνομαι, ἄλλοτε νά μεγαλώνη μέσα μου καί ἄλλοτε νά μικραίνη.

Τό πρόσωπο τοῦ π. Ἀρσενίου Χατζεφεντή ἔλαμπε σάν τόν ἥλιο

Ὁ ἅγιος Ἀρσένιος εἶναι ὁ ἱερεύς πού ζοῦσε στό χωριό τοῦ μακαριστοῦ ὁσίου Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου, στά Φάρασα τῆς Καππαδοκίας. Αὐτός ὁ Ἅγιος, ὡς γνωστόν, ἐβάπτισε τόν π. Παΐσιον, ὡς νήπιον τότε 40 ἡμερῶν καί κατόπιν ἔγινε ἡ ἐπαναπατριτισμός τους στήν Πατρίδα μας, τό 1924. Κάποτε μετέβη μέ τά πόδια ἀπό τό χωριό του στούς Ἁγίους Τόπους γιά νά προσκυνήσῃ τά μέρη, ὅπου ἐπάτησε ὁ Χριστός μας. Μία Κυριακή ὁ πατριάρχης εἶχε συλλεῖτουργο καί μαζί τους δέχθηκε νά λειτουργήσῃ καί ὁ π. Ἀρσένιος. Πρός τό τέλος τῆς Λειτουργίας τό πρόσωπο τοῦ π. Ἀρσενίου ἔλαμπε σάν τόν ἥλιο. Οἱ ἄλλοι ἱερεῖς δέν μπορούσαν νά τόν ἀντικρύσουν. Μετά τήν Λειτουργία ἐφρόντισε γρήγορα καί ἀπομακρύνθηκε ὁ π. Ἀρσένιος ἀπό ταπεινοφροσύνη γιά νά μέ τόν ἐρωτοῦν ἀπό ποῦ εἶναι καί ἄλλες περιεργές ἐρωτήσεις.

Ὁ Ρουμᾶνος ἱερομόναχος περικυκλωμένος ἀπό φλόγες

Ὁ π. Ἀρσένιος Μπόκα γεννήθηκε στήν Δυτική Ρουμανία τό 1910 καί τελειώθηκε μέ δηλητήριο στό φαγητό του ἕνα μῆνα πρὶν ἀπό τήν πτώσι τοῦ Κομμουνισμοῦ στήν Ρουμανία (Νοέμβριος 1989). Ἐπρόκειτο περί μιᾶς χαρισματικῆς προσωπικότητος τῶν τελευταίων χρόνων.

Αὐτός λοιπόν τήν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶχε ἔλθει πολὺς κόσμος καί ἕνα ἄγημα στρατοῦ στό μοναστήρι, πού ἐώρταζε. Ἐτέλεσαν τόν ὄρθρο μέσα στήν μικρή ἐκκλησία τῆς μονῆς καί ὁ Πατήρ εἶπε, ἐπειδή οἱ Χριστιανοί ἦσαν πολλοί, νά τελεσθῇ ἡ Θ. Λειτουργία ἔξω, σέ εἰδικό Βῆμα πού ὑπῆρχε γιά τόν σκοπό αὐτό. Ὅταν ὁ Πατήρ εὐρίσκετο στήν ὠραία πύλη, ἕνας ψάλτης, πού στεκόταν δίπλα του, ἐξεπλάγη κάποια στιγμή καί τόν ἐφώνασε:

-'Αλλοίμονό σου, Πάτερ!

-Ὁ Πατήρ τόν σταμάτησε λέγοντάς του:

-Τί εἶναι;

-Πάτερ, εἶσαι περικυκλωμένος ἀπό φωτιά.

Ἦτο τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν. Καί τοῦ εἶπε κατόπιν ὁ Πατήρ: «Κι ἐγώ αἰσθανόμουν ὅτι εὐρισκόμουν μέσα σέ φλόγες»!

Δέν εὐλογεῖς ἐσύ. Ἐγώ εὐλογῶ!

Ἡ ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ εἶναι δωρεά στόν ἄνθρωπο γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου καί τήν ἐξάπλωσι τῆς Βασιλείας του στήν γῆ. Ὁ ἱερεύς λοιπόν προσφέρει ὀλόκληρο τόν ἑαυτόν του, τά μέλη τοῦ σώματός του, τόν νοῦ καί τήν καρδιά του γιά τήν ἐπιτέλεσι αὐτῆς τῆς ὑψηλῆς διακονίας. Δέν γίνεται ἱερεύς ὅποιος θέλει, ἀλλά αὐτόν πού καλεῖ ὁ Θεός. Ὅσοι γίνονται ἱερεῖς, χωρίς τήν θεία κλήσι, ἐνεργεῖται τό Μυστήριον καί δι' αὐτῶν καί τά Μυστήρια πού ἐπιτελοῦν εἶναι ἔγκυρα, ἀλλά ὁ ἱερεύς

θά ἀπολογηθῆ ἀύστηρά γιά τίς προσωπικές του ἀμαρτίες. Ἕνας ὑποψήφιος γιά τήν ἱερωσύνη, τήν ἡμέρα πού ἐπῆρε τό πτυχίο καί τό πιστοποιητικό γιά τήν εἰς διάκονον χειροτονία του, ἔζησε μία τρομακτική ἐμπειρία. Τήν ὥρα πού ἐδιάβαζε τό κείμενο τοῦ πιστοποιητικοῦ του καί ἔβλεπε τήν τελική του βαθμολογία, μοῦ εἶπε, ἄκουσε μία δυνατή φωνή στό ἀριστερό του αὐτί: «Ἐσύ δέν θά γίνης ἱερεύς».

Στίς ἐπιστολές τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Ἡσυχαστοῦ Ἰωσήφ τοῦ Σηλαιώτου διαβάζουμε πῶς ἔκανε τήν πρώτη του Λειτουργία ὁ νεαρός τότε ὑποτακτικός του, ἱερομόναχος π. Ἐφραίμ. Ἐδίσταζε νά εἰπῆ τό: «Εἰρήνη πᾶσι», διότι πῶς θά εὐλογήσῃ αὐτός τόν σεβαστό Γέροντά του. Ὅταν λοιπόν στάθηκε στήν Ὁραία Πύλη καί ἔπρεπε νά εἰπῆ τό «Εἰρήνη πᾶσι», μέσα του ἄκουσε μία κραυγαλέα φωνή πού τοῦ ἔλεγε: «**Δέν εὐλογεῖς ἐσύ. Ἐγώ εὐλογῶ!**».

Ἡ ἱερωσύνη τοῦ Ὁρθοδόξου Κληρικοῦ παραμένει ἀναξάλειπτη

Πρὶν ἀρκετά χρόνια στόν Πειραιᾶ καθαιρέθηκε ἕνας κληρικός. Ἐπειδή ἦταν καί ἐκπαιδευτικός, ἔβγαλε μόνος του τά ράσα, ἔκοψε τά γένεια του καί κυκλοφοροῦσε σάν λαϊκός. Σάν καθηγητής ἐργάσθηκε στήν ἐπαρχία. Κυρίως τίς γιορτές ἀνέβαινε στόν Πειραιᾶ νά ἐπισκεφθῆ καί τούς συγγενεῖς του.

Ἐκεῖ μία γυναῖκα τόν ἀνεγνώρισε καί εἶπε σέ μία φίλη της ὅτι αὐτός ἦταν παπαῶς. Τόν καθήρεσαν καί τόν «ξύρισαν». Ἡ ἄλλη μόλις ἄκουσε αὐτή τήν εἶδησι, καθώς πέρασε ἀπό κοντά της ὁ πρώην ἱερεύς, ἐσήκωσε τά δύο του χέρια καί τόν ἐμούντζωσε μέ κατάρες.

Δέν εἶχε περάσει χρόνος κι αὐτή ἡ γυναῖκα πού τόν ὕβρισε, πέθανε καί τήν ἔθαψαν στό νεκροταφεῖο τῆς Ἀναστάσεως.

Μετά ἀπό τρία χρόνια ἀνοιξαν τό τάφο της γιά νά ἐκβάλουν τά ὀστέα της. Εἶχε λυώσει ὀλόκληρο τό σῶμα, πλὴν τά χέρια της, τά ὁποῖα ἦταν μαζί μέ τίς σάρκες. Ἦταν κατάμαυρα καί μέ μεγάλα νύχια.

Ἐκάλεσαν τόν ἱερέα τῆς ἐνορίας, ἐδιάβασε εὐχές γιά τό λύσιμο τῶν χειρῶν της, ἀλλά κανένα ἀποτέλεσμα. Αὐτό ἐπαναλήφθηκε πολλές φορές, ἀλλά τίποτε!

Ἐκάλεσαν τόν μητροπολίτη Χρυσόστομο. Ἦλθε, ἐφόρεσε ἐπιτραχήλιο καί ὠμοφόριο, τῆς ἐδιάβασε συγχωρητικές εὐχές. Ὅλοι περίμεναν μέ ἐλπίδα, ἀφοῦ ὁ Δεσπότης διαβάσει.

Ἀλλά δυστυχῶς, δέν ἔγινε τίποτε!

Στήν ἐκταφή εὐρισκόταν καί ἐκείνη ἡ κυρία πού εἶχε γνωστοποιήσῃ σ' αὐτήν τήν νεκρά γιά τόν καθηρημένο ἱερέα. Σκεπτόταν ὅτι κάτι θά ἔχει κάνει μέ τά χέρια της γιά νά μή λυώνουν οὔτε μέ εὐχές τοῦ Μητροπολίτου. Ἐπῆγε καί ἐνημέρωσε τόν Μητροπολίτη. Ἐκεῖνος εἶπε: «Αὔριο τό ἀπόγευμα νά ἔλθῃ στό Κοιμητήριο καί ὁ καθηρημένος ἱερεύς». Πράγματι ἦλθε. Τόν πῆρε κοντά του ὁ Μητροπολίτης καί τοῦ εἶπε:

-Ἄκουσε, παιδί μου, ἡ Χάρις τῆς ἱερωσύνης δέν ἔφυγε ἀπό πάνω σου! Ἡ Χάρις τῆς ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐνωμένη μέ ὅλη τήν ὑπαρξί σου! Ἔλα καί πές σ' αὐτή τήν γυναῖκα, πού ἔμειναν τά χέρια της ἄλυτα: «Νά εἶναι συγχωρημένη καί λευμένη». Ἐκεῖνος ἔκανε ὑπακοή στόν Ἐπίσκοπο. Ἔβαλε τά χέρια του στά δικά της ἄλυτα χέρια καί τό θαῦμα ἔγινε. Ἀμέσως τά χέρια αὐτά ἔλυσαν καί ἔμειναν μόνο τά ὀστέα.

12. ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟ

Οἱ λόγοι ἰδρύσεως τοῦ Μυστηρίου αὐτοῦ εἶναι γραμμένοι στήν ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου. Ἐκεῖ διαβάζουμε τά ἐξῆς: «ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτὸν ἀλείψαντες αὐτὸν

ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου· καὶ ἡ εὐχή τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα, καὶ ἐγερεῖ αὐτὸν ὁ Κύριος· κὰν ἁμαρτίας ἢ πεπονηκῶς, ἀφεθήσεται αὐτῷ. (Ίακ.5,14-15). Τό ἱερό κείμενο μᾶς λέγει ὅτι ὅπουδῆποτε εἶναι κάποιος καὶ πάσχει ἀπὸ ὁποιοδῆποτε νόσημα, μπορεῖ νά καλέσῃ τούς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας γιὰ νά τελέσουν τό Εὐχέλαιο. Ἡ Παπική ἐκκλησία, μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσί της ἀπὸ τὴν Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, κοντά στίς ἄλλες πλάνες της, ἐκαινοτόμησε καὶ στό Μυστήριό αὐτό. Ὁρίσε λοιπόν ὅτι αὐτό εἶναι τό μυστήριο τῶν μελλοθανάτων καὶ διαβάζεται μόνο σ' αὐτούς πού πρόκειται νά πεθάνουν. Ἔτσι ἀποφάνθηκε ἡ σύνοδος ἐν Τριδέντῳ, τό (1545-1563).

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος μᾶς γράφει στό κείμενο αὐτό ὅτι ἡ «εὐχή τῆς πίστεως» θά θεραπεύσῃ τὸν ἄρρωστο καὶ ὁ Κύριος θά τὸν σηκώσῃ ἀπὸ τό κρεβάτι του. Ἐνῶ οἱ Παπικοὶ μέ τὴν χρῆσι αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου μόνο γιὰ τούς ἐτοιμοθανάτους, προκαλοῦν ἀπελπισία στοὺς Χριστιανούς τους. Ὅσάκις μπαίνουν στά σπίτια τους γιὰ τό μυστήριο αὐτό, πιάνει τούς ἀνθρώπους πανικός καὶ δάκρυα ἀπελπισίας κυλοῦν στά μέτωπά τους, ἐφ' ὅσον ὁ παπᾶς τους ἤλθε νά διαβάσῃ τὸν ἀσθενῆ τους, ὁ ὁποῖος εἶναι πλέον καταδικασμένος σέ θάνατο.

Παλαιότερα στήν Δύσι τό Εὐχέλαιο διαβαζόταν στὸν ναό, πρᾶγμα πού ἐσήμαινε ὅτι δέν ἦταν ἐτοιμοθάνατος ὁ ἄρρωστος. Ἐπίσης ἐδιάβαζαν τὸν ἀσθενῆ ἐπὶ μία ἐβδομάδα, μία φορά δηλαδή τὴν ἡμέρα. Πῶς ὅμως γινόταν τοῦτο, ἐάν ὁ ἄρρωστος ἦταν ἐτοιμοθάνατος;

Ἐνῶ ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος μᾶς λέγει ὅτι τό Μυστήριο αὐτό μπορεῖ νά διαβάζεται γιὰ «πᾶσαν ἀσθένειαν» καὶ (Μάρκ.6,13), οἱ Παπικοὶ ἀπαγορεύουν τὴν χρῆσι του αὐστηρότατα στά παιδιά καὶ στοὺς ψυχοσθενεῖς, διότι δέν καταλαβαίνουν. Ἡ θεία Χάρις ὅμως δέν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν νοητικὴ ἱκανότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλη καινοτομία στό Μυστήριο αὐτό εἶναι ὅτι δέν ἔχουν τὴν ἄδεια νά τό τελοῦν ὅλοι

οἱ ἱερεῖς τους, παρά μόνο ὁ ἐπίσκοπος καὶ ὅσοι ἀπὸ τούς ἱερεῖς ἔχουν τὴν εὐλογία του. Ἀλλὰ αὐτό ἀντιβαίνει στήν λειτουργικὴ Παράδοσι καὶ τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, στήν ὁποία ὅλοι οἱ πρεσβύτεροι ἔχουν τὴν δυνατότητα νά τελοῦν ὅλα τὰ μυστήρια.

Σύμφωνα μέ τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία σκοπός τοῦ Μυστηρίου αὐτοῦ εἶναι πρωτίστως ἡ σωματικὴ θεραπεία τοῦ ἀσθενοῦς καὶ κατόπιν ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν του, γιὰ ἁμαρτίες πού ἔχουν κάποια συνάρτησι μέ τὴν σωματικὴ του ἀσθένεια. Τό Μυστήριο αὐτό δέν καταργεῖ τό Μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως, ὅπου ὁ πιστός θά προετοιμασθῇ μέ συντριβὴ καρδίας καὶ θά ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του νά εἰπῇ ὅλα, ὅσα ἔχουν βαρύνει καὶ πληγώσῃ τὴν καρδιά του.

Τό Μυστήριο αὐτό τελοῦν στήν Ἐκκλησία μας ἕνας ἢ τρεῖς ἢ ἑπτὰ ἱερεῖς. Παρέχεται ὄχι μόνον στοὺς βαρεῖα ἀσθενεῖς, ἀλλὰ σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους καὶ στά παιδιά. Κι αὐτό δέν γίνεται μία φορά, πρὶν πεθάνουν, ἀλλὰ πολλές φορές στήν ζωὴ τους. Ὑποχρεωτικά καὶ ἐπίσημα τελεῖται τό Μυστήριο αὐτό γιὰ ὅλους τούς Χριστιανούς τό ἑσπέρας τῆς Μεγάλης Τετάρτης κάθε ἔτους. Τὰ αἰσθητὰ σημεῖα τοῦ Εὐχελαίου εἶναι: Τό λάδι, ἡ εὐχή τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ σταυροειδῆς χρῆσις μελῶν τοῦ σώματος καὶ μάλιστα τοῦ προσώπου μέ τό ἁγιασμένο ἔλαιον.

Τό ἀόρατο στοιχεῖο εἶναι ἡ θεία Χάρις, ἡ ὁποία, ἐάν τό κρίνῃ ἀναγκαῖο ὁ Θεός, θεραπεύει τὸν ἀσθενῆ ἀπὸ τὴν συγκεκριμένη ἀρρώστεια του. Ἐάν, δέν εἶναι θέλημα Θεοῦ νά θεραπευθῇ, ὅπωςδῆποτε ὅμως θά ἐπέλθῃ μία ψυχοσωματικὴ ἀνακούφισις, χάρις Θεοῦ καὶ ἁγιασμός. Ὑπάρχουν ἀσθενεῖς πού μέ τό Μυστήριο αὐτό ἀνοίξαν τὰ μάτια τους, ζήτησαν ἀπὸ τὸν ἱερέα νά ἐξομολογηθοῦν καὶ βρῆκαν τὴν σωτηρία τους.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟ

Ἔλα νά ἰδῆς τά θαύματα τοῦ Θεοῦ...

Ἀπό τό βιβλίο τοῦ π.Στεφάνου Ἀναγνωστοπούλου «Γνωσις καί βίωμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως» παίρνουμε τό περιστατικό αὐτό, πού εἶναι σχετικό μέ τήν δύναμι αὐτοῦ τοῦ Μυστηρίου. Μοῦ ἐδιηγεῖτο ἕνας διάκονος, λέγει ὁ π.Στέφανος, τοῦ ὁποίου ὁ πατέρας ἦταν ἱερεὺς, ὅτι κάποτε τόν πῆρε μαζί του σ' Εὐχέλαιο γιά νά τοῦ διαβάσῃ τά Ἀποστολικά ἀναγνώσματα καί τόν Κανόνα.

-Ἔλα νά ἰδῆς, τοῦ εἶπε, τά θαύματα τοῦ Θεοῦ στό Μυστήριον τοῦ Εὐχελαίου καί νά προσέξῃς ὅταν θά εὐχελαιάζω τόν ἀσθενῆ!

Πῆγαν λοιπόν καί ὁ ἄνθρωπος εἶχε ρόγχο θανάτου. Δέν ἐπικοινωνοῦσε μέ κανέναν.

Ἔκαναν τό Μυστήριον καί ὅταν ὁ ἱερεὺς εἶπε: «Χρίεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ...», ἀνοιξε τά μάτια του ὁ ἄρρωστος, ἔκλεισε τό στόμα του καί συνῆλθε.

-Μπάρμπα Γιῶργο, συνῆλθες; Τόν ἐρώτησε ὁ ἱερεὺς.

-Συνῆλθα, συνῆλθα!

-Τώρα βγῆτε ὅλοι ἔξω!

Τόν ἐξωμολόγησε, τοῦ διάβασε συγχωρητική εὐχή καί φώναξε ὕστερα τούς συγγενεῖς καί τούς εἶπε:

-Τελείωσα, θά φέρω νά τόν κοινωνήσω καί μετά τήν Θεία Κοινωνία ἐτοιμᾶστε τά σάββανά του, διότι μέχρι τό βράδυ θά ἔχη πεθάνει καί αὔριο θά τόν κηδέψετε.

Καί πράγματι ἔτσι ἔγινε. Ἦλθε τόν κοινωνήσε καί μετά τήν Θεία Κοινωνία, ἀφοῦ ἔκανε μέ τό χέρι του τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ἔπεσε πάλι σέ ρόγχο καί μέχρι τό βράδυ ἐκοιμήθη.

Ἡ δωδεκαετής Κωνσταντίνα ἐπῆγε στόν Παράδεισο

Μία ἡμέρα ἦλθε στήν Μονή μας ἕνας εὐσεβῆς Χριστιανός ἀπό τά Γιαννιτσα, ὄνόματι Πολύκαρπος. Ἦταν παντρεμένος μέ δύο παιδιά ἕνα κορίτσι, τήν Κωνσταντίνα καί τό ἀγόρι, τόν Θεόδωρο ἡλικίας 8 ἐτῶν. Τό κορίτσι στήν ἡλικία τῶν 10 ἐτῶν ἔπασχε ἀπό λευχαιμία. Τό αἷμα της γινόταν νερό καί ἔκανε συχνά μετὰγγισι νέου αἵματος. Μετά ἀπό δύο χρόνια πλησίαζε τό τέλος της. Τήν μετέφεραν οἱ γονεῖς της στό νοσοκομεῖο. Ἐκάλεσαν ἱερέα ὁ ὁποῖος καί ἐτέλεσε τό Εὐχέλαιο στό παιδί τους. Τήν ἄλλη ἡμέρα ἔγινε ὁ ἐξῆς διάλογος μεταξύ τοῦ κοριτσιοῦ καί τοῦ πατέρα της:

-Πατέρα ἐδῶ στά Γιαννιτσα πού μένουμε πόσες ἐκκλησίες ὑπάρχουν;

-Ἔχουμε πέντε μεγάλες ἐκκλησίες, Κωνσταντίνα.

-Πόσοι εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως μας, πατέρα;

-Γιατί μέ ρωτᾷς, παιδί μου; Ἀλλά, νομίζω ὅτι ζοῦν στήν πόλι μας 25 χιλιάδες κάτοικοι.

-Σ' ἐρωτῶ, διότι ἀναρρωτιέμαι πῶς εἶναι δυνατόν νά χωροῦν τόσες χιλιάδες ἄνθρωποι σέ πέντε μόνο ἐκκλησίες;

-Παιδί μου Κωνσταντίνα, δέν ξέρεις ὅτι δέν πηγαίνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στίς ἐκκλησίες κάθε Κυριακή καί γιορτή;

-Ἄααα, μπαμπᾶ, δέν ξέρεις αὐτοί οἱ ἄνθρωποι τί χάνουν!

-Τί χάνουν, παιδί μου;

-Ἐάν ἦξεραν τί χαρά καί δόξα τούς περιμένει στόν παράδεισο, ἔπρεπε ὅλοι νά πηγαίνουν κάθε ἡμέρα στήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας.

-Καί σύ ποῦ τά ξέρεις αὐτά, Κωνσταντίνα;

-Τώρα, μπαμπᾶ, ἐγύρισα ἀπό τόν Παράδεισο. Ἀνέβηκα μέ τήν ψυχή μου στόν οὐρανό καί εἶδα τούς τόπους τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ καί εἶμαι πολύ χαρούμενη.

-Δηλαδή, Κωνσταντίνα, εάν έλθη τώρα ο Χριστός και σου είπη: «Έλα, Κωνσταντίνα, μαζί μου, εσύ θά τον ακολουθήσης;-

-Άμέσως, μπαμπά μου, άμέσως θά Τόν ακολουθήσω. Και περιμένω νά έλθη αυτή ή ώρα.

-Όταν ήλθε ή ώρα νά κοιμηθῆ αυτή ή μικρή παρθένος του Ἰησοῦ μας, ἦταν κοντά στό κρεβάτι της και τήν κρατούσε και πάλι ο πατέρας της. Εκείνη ξαφνικά έβαλε τό χέρι της στην κοιλιά της και έλεγε στον μπαμπά της:

-Μπαμπά, έδω είναι....άνέβασε τό χέρι της ψηλότερα και είπε πάλι: Μπαμπά, έδω είναι.....Μ' αυτό τον τρόπο ήθελε νά δείξη στον πατέρα της ότι έβγαινε ή ψυχή της. Όταν έβαλε τό χέρι της κάτω από τον λαιμό της, είπε: «Μπαμπά, ο Θεοδωράκης είναι καλό παιδί, νά τον προσέξετε». Και άμέσως έκλεισε τά μάτια της, ενώ τήν παρθενική ψυχή της Άγγελοι τήν ανέβασαν στον θρόνο του Θεού.

Μετά από πέντε λεπτά ήλθε ή θεία της, άδελφή του πατέρα της. Ἦταν ή ώρα έννεά τό πρωί .

Όταν μπῆκε μέσα αισθάνθηκε εὐωδία. Ἐρώτησε τον άδελφό της: «Πρωί-πρωί, Πολύκαρπε και έβάλατε θυμίαμα;» Εκείνος τῆς είπε:»Έλα έδω κοντά. Δέν έβαλα έγώ θυμίαμα. Έλα νά ιδῆς τά θαυμάσια του Θεού».

Ἐξεπλάγη και ή θεία της, όταν είδε ότι τό άρωμα αυτό έβγανε από τό παρθενικό σῶμα τῆς άνεσιᾶς της Κωνσταντίνας.

Ἐρώτησα τον πατέρα της νά μου είπη ποιά ἦταν ή ζωή τῆς μικρῆς κόρης του και εκείνος μου είπε: «Τό κορίτσι μου δέν ήξερε άλλο δρόμο άπ' αυτόν πού επήγαινε μόνο στην εκκλησία, στό σπίτι και στό σχολείο. Πολλές φορές έγώ και ή γυναίκα μου τήν παρακαλούσαμε νά μάς ακολουθήση σε κάποια έθιμοτυπική επίσκεψη σε φίλους και συγγενείς, αλλά εκείνη άρνείτο νά έλθη λέγοντάς μας: «Πηγαίνετε έσεεις, έγώ θέλω νά διαβάσω. Δέν μου άρέσουν άλλωστε οι επισκέψεις». Πηγαίναμε στην πόλι, ή στην θάλασσα ή για άλλες δουλειές, αλλά αυτό δέν έρχόταν μαζί μας. Εύρισκε κάποια δικαιολογία. Ποτέ τό παιδί μας αυτό δέν μάς έζήτησε ένα παιγνίδι, μία κούκλα, μία σοκολάτα, όπως ζητούν τά άλλα παιδιά του κόσμου. Ἡ μητέρα της τήν έρωτούσε νά τῆς πάρη γλυκά ή άλλα δώρα και εκείνη τῆς έλεγε: «Δέν θέλω τίποτε. Πάρε μόνο για τον Θεοδωράκη για νά χαρῆ».

Τήν είχε αγαπήσει ο Κύριος, γι' αυτό και τήν πήρε τόσο μικρή στους ουρανούς σαν μία πάγκαλλη και πάλλευκη νυμφούλα. Ἐκοιμήθη τήν άνοιξι του 1982. Αίωνία της ή μνήμη.

Ἡ Βασιλική Μαλλιαροῦ μετά τό Εὐχέλαιο δέχθηκε κοντά της τον οὐράνιο κόσμο

Στην Μονή μας, του Ὁσίου Γρηγορίου έζησε τά τελευταία του χρόνια ο μοναχός Ἐμμανουήλ Νεοσκητιώτης, ο οποῖος ἦταν άδελφός του πρώην Μητροπολίτου Μηθύμνης Ἰακώβου Κλεόμβροτου. Είχε και δύο άδελφές, οι οποίες έζησαν άσκητικό βίο μέσα στον κόσμο, χωρίς ποτέ νά φορέσουν τό μοναχικό σχῆμα. Θά αναφερθούμε στην Ὁσία Ψυχή, τήν Βασιλική, όπως μάς διηγήθηκε ο π. Ἐμμανουήλ γά τίς τελευταίες ήμέρες τῆς ζωῆς της.

«Τώρα θά σου είπῶ, ο,τι θυμάμαι από τήν ζωή και τό οσιακό τέλος τῆς Βασιλικῆς.

Ἡ άδελφή μου Βασιλική, όπως είπαμε, ζούσε αὐστηρή άσκητική ζωή. Ὑπηρετούσε μέ τήν άδελφή της τον πατέρα μας, τον άδελφό μας, τον Δεσπότη έναλλάξ ως οικιακή βοηθός. Ὅλη σχεδόν τήν έβδομάδα ενήστευε και ζούσε μέ τό αντίδωρο και τον άγιασμό. Κάθε Σάββατο και Κυριακή έτρωγε μαζί μέ τον Δεσπότη. Προς τό τέλος τῆς ζωῆς της, έγώ εύρισκόμουν στην Ἀθήνα, όταν πληροφορήθηκα τό

γεγονός. Ἐπῆγα ἀμέσως στήν Μυτιλήνη καί ἐπί 4 ἡμέρες δέν ἔφυγα καθόλου ἀπό κοντά της.

Στίς 30 Ἰανουαρίου 1965, εἶχε πολύ ἐπιδεινωθῆ ἡ κατάστασις της. Τότε εἶχαν συμπληρωθῆ 40 ἡμέρες ἀπό τότε πού ἡ Παναγία τήν εἶχε πληροφορήσει, ὅτι θά ἀναχωρήσῃ γιά τίς αἰώνιες Μονές. Ὅταν ἡ ἴδια ἄκουσε τούς ἰατρούς νά προτείνουν ἐπίμονα τήν μεταφοράν της στό Νοσοκομεῖο, ἐκείνη ἀντέδρασε λέγοντας:

Ἔτσι ὄχι στό Νοσοκομεῖο. Ἡ Παναγία θά μέ πάρῃ σέ λίγο. Ἦλθε ἡ ὥρα μου. Νά μοῦ κάνετε μόνο τό Εὐχέλαιο καί ὅτι εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ θά γίνῃ. Ἔγινε τό Εὐχέλαιο ἀπό τόν Δεσπότη τόν ἀδελφό μας καί ἡ Βασιλική καθόταν εἰρηνική στό κρεβάτι της. Ἀπέναντί της εἶχε τό εἰκονοστάσι πρὸς τό ὁποῖο συνεχῶς ἐνατένιζε. Ξαφνικά μέ συγκρατημένη ἀναπνοή, μέ ἐκστατικά τά μάτια της καί τό φαιδρό πρόσωπό της, ἔβλεπε τούς πολίτες τῆς Οὐρανίου Ἐκκλησίας νά κατέρχωνται κατά τάγματα καί ὁμίλους ἐνώπιόν της. Πρῶτοι οἱ Προφῆται, μετὰ οἱ Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, Ἱεράρχαι, Ὅσοι, Ἄγγελοι μετὰ ἡ Θεοτόκος καί τέλος ὁ Χριστός, κατέβαινε μέ πολλή δόξα καί ἀνέκφραστη ὠραιότητα. Στό ἀντίκρουμά Του, ἕνα δυνατό ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ καί ἐκπλήξεως ἄφησε νά ξεφύγῃ ἀπό τά χεῖλη της: «Ρηνούλα Ρηνούλα (ἡ ἀνιψιά της) ἦλθε ὁ Χριστός νά μέ πάρῃ μέ ὅλα τά τάγματα τῶν Ἁγίων Του...». Μέ τά λόγια αὐτά ὁ Χριστός, ἐπῆρε τήν ἁγία ψυχή της καί ἀνέβηκε στούς Οὐρανοῦς, ἐνῶ τό κεφάλι της ἔγειρε στά χέρια μου.

Ποτέ, ἀδελφέ μου, ἔλεγε ὁ Γέρο Ἐμμανουήλ, δέν ἐπερίμενα νά καταδεχόταν ὁ Χριστός νά κατέβῃ σ' ἕνα τόσο μικρό καί ταπεινό κελλάκι νά παραλάβῃ τήν ψυχὴν τῆς ἀοιδίμου ἀδελφῆς μου.

Ἐφῶναξα ἀμέσως νά ἔλθουν μερικές εὐσεβεῖς γυναῖκες νά τήν ἐνδύσουν. Καθὼς τίς ἄλλαζαν τά ροῦχα, εἶδαν ὅτι κατάσαρκα φοροῦσε ἡ εὐλογημένη, ἕνα κοντό σαμαροσκούτι, ἀπ' αὐτό δηλαδή πού βάζουν στά σαμάρια τῶν ζώων. Ἀπ' ἔξω ἀπ' αὐτό φοροῦσε ἀλυσίδες σταυρωτά, πού τίς εἶχαν καταφάγει τίς σάρκες της. Ἐμεῖς κυττάζαμε ἔκθαμβοι, διότι δέν ἐγνώριζαμε τί κρυφούς ἀγῶνας ἔκανε. Τίς νύκτες, κοιμόταν λίγο στό πάτωμα καί ἀντί γιά προσκέφαλο εἶχε ἕνα ξύλο, ἐνῶ τά τριήμερα καί πενθήμερα τῶν νηστειῶν της δέν τά παρέλειπε ποτέ.

Ὁ Θεός, θέλοντας νά δείξῃ τήν εὐαρέσκειά του γιά τήν ἀγιότητά της, ἐπέτρεψε καί ἔγιναν θαύματα στό κρεβάτι της καί μετὰ καί εἰς τόν τάφο της. Ὁ ἀδελφός μου ὅμως ὁ Δεσπότης, μᾶς ἀπηγόρευσε νά δημοσιεύσωμε κάτι ἀπ' αὐτά γιά νά μή παραξηγηθοῦμε, ὅτι τό κάνουμε γιά ἐκμετάλλευσιν καί ἀπόκτησιν αἰσχροῦ κέρδους, λόγῳ τοῦ ὅτι εἴμαστε ἀδέλφια.

Μά ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ δέν ἔπαυσε νά ἀντιδοξάζῃ τούς Ἁγίους του. Ἐπάνω στό φέρετρό της, ἦλθε καί στάθηκε μία φωτεινὴ στήλη αὐλοῦ πυρός, ἡ ὁποία πρὸς τό μέρος τοῦ στήθους της ἐκάμπτετο πρὸς τὰ ἄνω γιά νά μή σκεπάζῃ τό πρόσωπό της. Αὐτὴ ἡ στήλη ἐστέκετο μισό μέτρο ἐπάνω ἀπὸ τό σκῆνωμά της, καί ἐστάθη ἐκεῖ μέχρι τήν ὥρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ. Αὐτὴ ἡ στήλη φωτός φωταγωγοῦσε μέρα καί νύκτα ὅλο τό χῶρο.

Αὐτὴ ἡ Ψυχὴ, ἡ ἀδελφὴ μου Βασιλική, ἀγίασε μέ τήν ὑπακοή της στὸν Θεὸ στὸν Πνευματικὸ της καί στὸν Δεσπότη τὸν ἀδελφό μας ταπεινώθηκε καί ἔφθασε σὰ μέτρα τῆς ἀπαθείας. Κοιμήθηκε σέ ἡλικία 55 ἐτῶν.

Πῶς ἡ Παναγία ἐθεράπευσε τό παράλυτο παιδί μιᾶς μουσουλμάνας

Ἀπὸ τίς προσωπικὲς μου σημειώσεις ἀνασύρω τήν διήγησιν αὐτή, πού τήν κατέγραψα στίς 24 Ἀπριλίου 1988.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἦλθαν στήν Μονὴ μας, τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου δύο Ἐπίσκοποι τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Μπουζαίου Ἐπιφάνιος καί ὁ Ρίμνικου-Βίλτσεα Γεράσιμος.

Τούς συνώδευε και ο άρχιμ. π. Σοφιανός, ηγούμενος της Μονής του αγίου Ανθίμου του Ίβηρος, που είναι στο Βουκουρέστιο και μέγας άγιογράφος. Αυτός ο Γέροντας μάς διηγήθηκε για την παρακάτω ιστορία.

Έξω από την Δαμασκό, πρωτεύουσα της Συρίας, υπάρχει ορθόδοξο γυναικείο μοναστήρι προς τιμήν της Παναγίας Σευδανάγιας. Κάποια ήμερα του έτους 1983, μία πτωχή μουσουλμάνα έφερε τό δαιμονισμένο παιδί της στό μοναστήρι. Τό είχε μεταφέρει σέ όλους τούς χοτζάδες και στά τζαμιά της περιοχής, αλλά κανείς δέν ήμπόρεσε νά τήν βοηθήση. Μία ορθόδοξη Χριστιανή της Δαμασκοῦ τήν συμβούλευσε νά μεταφέρει τό παιδί της στην Παναγία Σευδανάγια. Καί εκείνη έκανε ύπακοή και τό έφερε.

Οί Πατέρες της Μονής κάθε ήμερα έκαναν στό δαιμονισμένο παιδί της Ευχέλαιο και έδιάβαζαν έξορκισμούς. Πράγματι, μέ τήν Χάρι του Χριστου, της Παναγίας και των Μυστηρίων τό παιδί της θεραπεύθηκε και τό δαιμόνιο βγήκε από μέσα του.

Κατόπιν ή μητέρα του παιδιοῦ εις ένδειξιν ευχαριστίας, έρώτησε τήν Χριστιανή, τί δώρα νά πάη στης Παναγίας τό Μοναστήρι, και εκείνη της ειπε: «ένα μπουκάλι λάδι».

Τήν άλλη Κυριακή ή μουσουλμάνα έπήρε τό λάδι και ανέβαινε τά σκαλιά για τήν εκκλησία της Μονής. Γλύστρησε κι έπεσε. Έσπασε και τό μπουκάλι και τό λάδι χύθηκε κάτω. Εκείνη άρχισε νά κλαίη διότι δέν αξιώθηκε νά ευχαριστήσει τήν Παναγία. Μέ ένα μαντήλι της σκούπιζε τά λάδια από τά μαρμάρινα σκαλιά. Ξαφνικά μπροστά της, στό δίπλα πλατύσκαλο της εκκλησίας, σχηματίσθηκε επάνω στά μάρμαρα ολόσωμη ή μορφή της Θεοτόκου σέ ορθια στάσι και μάλιστα κατά τρόπο ανεξίτηλο. Σήμερα έχει περικυκλωθή αυτός ο ιερός χώρος μέ τήν Κυρία Θεοτόκο ορθια παραδόξως ζωγραφισμένη στά μάρμαρα της εκκλησίας μέ ένα μεταλλικό κιγκλίδωμα για νά μή καταπατηται από τούς προσκυνητές. Καί σέ μία πινακίδα είναι γραμμένο τό ιστορικό του θαύματος.

Έτρεξε ή Κυρία Θεοτόκος μέ τήν υπερφυσική χάραξί της επάνω στά μάρμαρα νά αποδείξη ότι έλαβε τό δωρο από τήν μουσουλμάνα και ήλθε νά τήν ευχαριστήσει ΕΚΕΙΝΗ πρώτα.

13. Ο ΓΑΜΟΣ

Σύμφωνα μέ τήν ορθόδοξη διδασκαλία ο Γάμος είναι Μυστήριο μέγα, όταν τελείται μέ τήν ιερολογία και τάξι της Εκκλησίας. Δύο νέοι του έτέρου φύλου συνάπτουν δεσμόν φυσικής αγάπης, ή όποία έπευλογοείται και από τήν Εκκλησία και γίνεται ο δεσμός και πνευματικός. Οί σκοποί του γάμου, όπως γνωρίζουμε, είναι πολλοί:

Πρώτον ή άλληλοσυμπλήρωση των χαρισμάτων. Ο άνδρας μέ τά δικά του χαρίσματα συμπληρώνει τίς έλλείψεις της γυναικός του και τό αντίθετο. Ο ένας βοηθεϊ τον άλλον για τήν ειρηνική μεταξύ τους συμβίωσι και αντιμετώπισι των κοινών προβλημάτων και πειρασμών.

Δεύτερον: Διά της ιερολογίας του Μυστηρίου του γάμου γίνεται και μία σωματική άλληλοπροσφορά, διά της όποίας κατευνάζονται οι σαρκικές επιθυμίες, που εκτός του γάμου οδηγούν τον άνθρωπο στην άπώλεια της Χάριτος του Θεου και στην δουλεία των παθών.

Τρίτον: Μέσα στον εύλογημένο γάμο επιτυγχάνεται διά κοινής συμφωνίας και συνεργασίας και ο πολλαπλασιασμός του ανθρωπίνου γένους διά της άποκτήσεως παιδιών. Αυτή άλλωστε είναι από τήν Παλαιά Διαθήκη και ή έντολή του Θεου στους Πρωτοπλάστους: «Αύξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε τήν γήν» (Γεν.1,28).

Τέταρτον: Ἡ οἰκογένεια, ἐάν μέσα κατοικεῖ ὁ Χριστός, μετατρέπεται σέ μία κατ' οἶκον ἐκκλησία. Ἔτσι, οἱ γονεῖς μποροῦν νά ἀσχολοῦνται μέ εὐθύνη καί φόβο Θεοῦ γιά τήν σωστή ἀνατροφή τῶν παιδιῶν. Καί τά παιδιά νά ἔχουν ὑποδείγματα στήν ζωή τους τήν ἀσσογή, ἄν εἶναι δυνατόν, ζωή καί συμπεριφορά τῶν γονέων τους.

Κατά κανόνα δέν ἐπιτρέπεται ὁ γάμος μεταξύ ὀρθοδόξου καί ἑτεροδόξου. Κατ' ἀνοχήν τῆς Ἐκκλησίας κυρίως στίς εὐρωπαϊκές Χῶρες ἐπετρέπη ὁ μικτός γάμος, ἀλλά τά παιδιά πού θά γεννηθοῦν θά πρέπει νά βαπτιστοῦν στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐνῶ ὁ γάμος ὀρθοδόξου μέ ἀλλόθρησκο ἀπαγορεύεται παντελῶς.

Στήν Παπική ἐκκλησία ὁ γάμος, ὅπως καί ὅλα τά μυστήριά τους, στεροῦνται τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καί τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχει στούς ἱερεῖς τους κανονική ἱερωσύνη. Ἀκόμη ἡ ἐκκλησία τοῦ πάπα, θεωρεῖ «κανονικό» ἕνα γάμο, ἔστω καί νά μήν ἔχει «εὐλογηθῆ» ἀπό κάποιο ἱερέα τους, σέ περίπτωσι ἀνάγκης. Ἀλλά ἕνας τέτοιος γάμος δέν διαφέρει σέ τίποτε ἀπό τούς πολιτικούς «γάμους», πού γίνονται στά δημαρχεῖα τῶν πόλεων.

Στήν ἐκκλησία τους ὑπερτονίζεται ἡ ἀμοιβαία συγκατάθεσις τῶν ὑποψηφίων γιά τόν γάμο καί τοῦτο εἰς βάρος τῆς ἱερολογίας τοῦ Μυστηρίου. Στήν Ὁρθόδοξη ὁμως Ἐκκλησία μας ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία καί βαρύτητα εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ διά τοῦ Μυστηρίου στήν ζωή τους. Ἡ ἀγάπη καί ἔνωσις τοῦ ζεύγους δέν εἶναι ὑψίστης σημασίας, ἀλλά ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία θά εὐλογήσῃ καί σταθεροποιήσῃ αὐτή τήν ἀγάπη καί γνωριμία μεταξύ τους.

Μή ἀπόφασι τοῦ Βατικανοῦ ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ ἔκδοσις ἀδείας γιά τήν διάλυσι ἑνός γάμου. Αὐτό ὁμως εἶναι ἀντιευαγγελικό, ἀφοῦ καί ὁ Χριστός μας ἐπέτρεψε τήν διάλυσι γάμου σέ περίπτωσι πορνείας καί ἀπιστίας ἑνός ἀπό τά δύο μέλη. Ἄρα ὁ πάπας θεωρεῖ τόν ἑαυτό του «βασιλικώτερον τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ» καί δέν ὑπογράφει διαζύγια, σέ ζεύγη πού μολύνθηκαν μέ τό ἀμάρτημα τῆς πορνείας ἢ μοιχείας.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

Δέκα χρόνια συμβίωσις, χωρίς Χάρι καί Χριστό

Στήν σημερινή ἐποχή ὑπάρχει βέβαια βαθεῖα κρίσις μέσα στόν γάμο. Οἱ νέοι ζητοῦν τήν εὐκόλη καί ἀπολαυστική ζωή, χωρίς νά ἀναλαμβάνουν νά ἐπιφορτισθοῦν καί τίς ἀπορέουσες ἀπό τόν γάμο ὑποχρεώσεις τους. Γι' αὐτό σχεδόν κάθε χρόνο ἔχουμε περισσότερα ἀπό 3000 διαζύγια.

Ἴδου ἕνα πρόσφατο περιστατικό. Ἐπῆγαν δύο νέοι στόν Πνευματικό τους γιά συζήτησι τῶν προβλημάτων τους. Εἶχαν ἕνα παράνομο δεσμό κοινῆς συμβιώσεως πάνω ἀπό 10 χρόνια. Ὁ Πνευματικός τούς συμβούλευσε νά ἐξομολογηθοῦν καί, ἐάν ἀγαπιοῦνται, νά φθάσουν καί στό μυστήριο τοῦ γάμου. Πράγματι, παντρεύθηκαν καί ἀπέκτησαν καί ἕνα παιδάκι. Ἀλλά, δέν κατώρθωσαν νά συνεχίσουν τήν ζωή τους, παρότι εἶχαν ἐξομολογηθῆ καί ἔκαναν τόν γάμο τους μέ τίς εὐχές τῆς Ἐκκλησίας. Ἐξι μήνες μετά τήν ἀπόκτησι τοῦ παιδιοῦ τους, ἐχώρισαν.

Στήν περίπτωσι αὐτή δέν φταίει βέβαια ἡ ἱερολογία τοῦ Μυστηρίου, πού ὁ Χριστός εὐλογεῖ τούς νέους καί ζητεῖ νά τούς ἔνωσει καί μεταξύ τους καί μέ τήν μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας του. Μποροῦμε ὁμως ἐξετάζοντας τό θέμα αὐτό, τό ὁποῖον ἀπασχολεῖ σήμερα χιλιάδες νέους μας, νά διαπιστώσουμε τίς ἐξῆς αἰτίες χωρισμοῦ.

Πρῶτον: Κάθε τί πού ἐνώνει ὁ Χριστός, πού σημαίνει ἔρχεται ἡ εὐλογία Του στήν ζωή τῶν ἀνθρώπων, παραμονεύει ὁ ἀντίδικος διάβολος νά εἰσχωρήσῃ γιά νά λεηλατήσῃ καί καταστρέψῃ. Παρουσιάζει πιό ἔντονα τίς ἀντιθέσεις μεταξύ τους. Τίς

θεωρεῖ ἀγεφύρωτες. Προπαθεῖ νά ἐκμηδενίση στήν σκέψι τῶν νέων συζύγων τήν εὐεργετική ἐπίδρασι τῆς παρουσίας τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός. Τούς ἀναγκάζει νά μὴ ἐξομολογοῦνται μεταξύ τους τά παράπονά τους. Ἔτσι, ἀνεξομολόγητοι οἱ νέοι μας, χωρὶς ἀμοιβαία ταπείνωσι καί καταφυγή στόν ἐνιαῖο Πνευματικό τους, γίνονται ἐπίχαρμα τῶν δαμόνων.

Δεύτερον: Μέσα στόν γάμο, μέ τήν ἀπόκτησι καί παιδιῶν, αὐξάνονται οἱ ὑποχρεώσεις τους καί τά καθήκοντά τους. Ἀλλά ὄντας αὐτοὶ ἀσυνήθιστοι ἀπό τέτοιου εἴδους «στριμώγματα» καί ἐνθουμούμενοι τήν ἀνέμελη πρό τοῦ γάμου ζωή τους, «ἀποτραβιοῦνται» ἀπ' αὐτά τά ὑψηλά μετερίζια. Κατεβαίνουν στήν πεδιάδα νά συνεχίσουν τήν χερσαία ζωή τους, στηριζόμενοι ὅπως ὁ κισσός στόν κορμό (τό πορτοφόλι) τοῦ πατέρα.

Ὅταν οἱ γονεῖς εἶναι ἅγιοι....

Ἐπάρχουν καί σήμερα ἅγιοι γονεῖς, ὅπως καί ἅγιοι ἐπίσκοποι, κληρικοί καί μοναχοί. Σέ πόλι τῆς Πελοποννήσου ἔζησε πρό ἐτῶν μία εὐσεβέστατη πολυμελής οἰκογένεια. Ἀξιώθηκα νά τήν γνωρίσω. Καρπός τῶν ἁγίων γονέων ἦταν ἡ ἀπόκτησις μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ 11 παιδιῶν, 4 ἀγόρια καί 7 κορίτσια. Ἡ ζωή τους κατευθυνόταν ἀπό τό φωτεινό παράδειγμα τῶν γονέων τους καί ἀπό τίς διδασκαλίες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀπό μικρά ὅλα τά παιδιά τους συνδέθηκαν μέ τήν ἐκκλησία τῆς ἐνορίας τους, μέ τίς Ἀκολουθίες καί μέ τόν Πνευματικό τους. Τό κάθενα σπούδασε αὐτό πού ἀγαποῦσε ἡ ψυχὴ του καί ἀφέθηκε νά διαλέξη τόν δρόμο του.

Ὁ Θεός ἐκάλεσε τά πιό πολλά παιδιά κοντά του, στόν ἐλαφρό ζυγὸ τῆς μοναχικῆς ὑπακοῆς καί ἀφιερώσεως. Ἀπὸ τά ἐπτὰ κορίτσια τά ἔξι τό ἕνα μετά τό ἄλλο, χωρὶς κάποια ἀνθρώπινη ἐπέμβασι, μετέβησαν στό ἴδιο μοναστήρι, ὅπου καί συμβιοῦν συνεχίζοντας τόν ἀγῶνα τῆς οἰκειώσεως τῶν ἀρετῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τά ἀγόρια τά δύο ἤδη μονάζουν στό Ἅγιον Ὅρος καί προσφέρουν τόν ἑαυτό τους θυσία στόν βωμὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ πονεμένου ἀνθρώπου.

Τό ἴδιο περιστατικό εἶναι σχεδόν πανελληνίως γνωστό γιὰ μία ἄλλη οἰκογένεια πού ζῆ τώρα στήν Θεσσαλονίκη. Ὁ ἱερεὺς π. Γ. μέ τήν εὐσεβεστάτη πρεσβυτέρα του, γονεῖς 8 παιδιῶν, ἀξιώθηκαν νά προσφέρουν ὅλα τά παιδιά τους, ἐκτός τοῦ πρώτου, στόν Χριστό, χωρὶς τήν παρακίνησι κάποιου ἄλλο ἀνθρωπίνου παράγοντος. Ἔτσι σήμερα, τά 5 κορίτσια τους μονάζουν σέ Ἡσυχαστήριον πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης, ἐνώ τά δύο ἀγόρια τους εὐρίσκονται στό Ἅγιον Ὅρος ὅλοι τους ἀγωνιζόμενοι γιὰ τά ἐλπιζόμενα τοῦ Παραδείσου ἀγαθά.

Ὁ τσαγκάρης τῆς Ἀλεξάνδρειας

Μέσα στόν βίο τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου διαβάζουμε τό ἐξῆς περιστατικό. Κάποια βραδυά, ἐκεῖ στήν ἔρημο πού κατοικοῦσε καί ἀγωνιζόταν γιὰ τήν ἀπαλλαγὴ τῶν παθῶν του καί τήν ἐνοίκησι τῆς θείας Χάριτος, βγῆκε μιά νύκτα στόν ξάστερο οὐρανὸ καί ἔκανε τήν ἐξῆς περίεργη προσευχή στόν Χριστό: «Ἄρα γε, Χριστέ μου, ὑπάρχει στήν ἔρημο αὐτὴ κάποιος ἄλλος ἀσκητής, πού κάνει ἀνώτερη ζωή ἀπὸ μένα, γιὰ νά πάω κοντά του καί νά ὠφεληθῶ ἀπὸ τήν θεοφιλῆ πολιτεία του; Καί Ἄγγελος Κυρίου τόν πληροφόρησε ὅτι ἀνώτερη ζωή ἀπ' αὐτόν κάνει ὁ τάδε τσαγκάρης τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας.

Μετέβη ἐκεῖ καί τόν συνάντησε. Τόν ἐρώτησε σχετικά μέ τήν ζωή του. Ἐκεῖνος μετὰ ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, ἀλλὰ καί πιέσεις τοῦ ὀσίου Γέροντος τοῦ εἶπε:

-Ζῶ μέ τήν σύζυγό μου σ' αὐτό τό πτωχὸ καλυβάκι. Ἀποκτήσαμε παιδιά, τά παντρέψαμε καί ἔκτοτε ζοῦμε σάν ἀδέλφια, ἀσχολούμενοι μέ τήν πνευματικὴ ζωή γιὰ τήν ἀπόλαυσι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Ἀπὸ τήν δουλειά μου σάν τσαγκάρης τά χρήματα

πού κερδίζω τά μοιράζω στά τρία: Τό ένα μέρος τό δίνω στήν ἐκκλησία, τό άλλο στους πτωχούς καί τό τρίτο τό κρατῶ γιά τίς βιοποριστικές μας ανάγκες.

Ὁ Γέροντας τόν ἐρώτησε καί πάλι: Τί ἄλλο κάνεις;

-Δέν κάνω τίποτε ἄλλο. Ὁ Γέροντας τόν ἐπίεζε καί ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

-Νά, κάθε βράδυ βγαίνω στό μπαλκονάκι τῆς καλύβας μου καί σκέπτομαι βλέποντας τήν πόλι μας. Ὅλοι σώζονται καί μόνο ἐγώ κολάζομαι».

Γι' αὐτή λοιπόν τήν ἀρετή τῆς ταπεινώσεως ἦταν ἀνώτερος τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, τοῦ μεγάλου ἀσκητοῦ τῆς ἐρήμου, ἐκεῖνος ὁ πτωχός τσαγκάρης τῆς Ἀλεξανδρείας.

Τό ἀνδρόγυνο πού ἐφύλαξε παρθενία μέσα στόν γάμο

Μετά τήν κοίμησι τοῦ Ὁσίου Ἀλεξίου τοῦ Ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ καί τήν ταφή του, πολλοί Χριστιανοί τῆς Ρώμης, ἐπεθύμησαν νά μιμηθοῦν τήν ζωή του καί νά ἀγαπήσουν πάνω ἀπό τίς πρόσκαιρες χαρές τήν ἐν Χριστῶ ἀφιέρωσι καί παρθενία.

Τότε ζοῦσε μία εὐγενής καί εὐμορφη κόρη, τήν ὁποία οἱ γονεῖς τήν ὑπάνδρευαν μ' ἕνα ἄρχοντα τῆς πόλεως, χωρίς τό θέλημά της. Μετά τόν γάμο τους καί ἐνῶ εἶχαν μπῆ στόν νυμφικό θάλαμο ἡ κόρη ἐστάθη μπροστά σέ μία εἰκόνα τῆς Παναγίας καί μέ δάκρυα τήν καθικέτευε νά διαφυλάξη τήν παρθενία της ἀφθορη. Ὁ νυμφίος της προσπαθοῦσε νά τήν πείση ὅτι καί ὁ γάμος εἶναι εὐπρόσδεκτος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί πολλοί παντρεμμένοι εὐηρέστησαν τόν Θεό. Τελικά ἡ κόρη κατέπεισε τόν νυμφίο της νά κρατήσουν μαζί σωφροσύνη καί ἐξωτερικά νά ὑποκρίνονται ὅτι εἶναι σύζυγοι. Ἔτσι ἔζησαν σάν φίλοι ἀγαπημένοι τοῦ Χριστοῦ μέ προσευχές, ἐλεημοσύνες καί νηστεῖες.

Ὁ Δεσπότης Χριστός πρῶτα ἐκάλεσε κοντά του τήν ἄμωμη Αὐτοῦ νύμφη στήν οὐράνια πόλι, τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ. Ὄταν τήν εἶχαν βάλει στόν τάφο της, πλησίασε ὁ ἀγνός σύζυγός της καί εἶπε τά ἐξῆς λόγια εἰς ἐπήκοον πάντων: «Σ' εὐχαριστῶ Κύριέ μου Ἰησοῦ Χριστέ γιά τήν συμβία πού μοῦ ἔδωσες, ἢ μᾶλλον τήν ἀφθορη νύμφη, τήν ὁποίαν σοῦ παραδίδω σήμερα, ὅπως μοῦ τήν ἔδωσες». Ὄταν εἶπε αὐτά τά λόγια, ἡ κόρη ἄνοιξε τά μάτια της, ἐμειδίασε λίγο καί εἶπε στόν ἄνδρα της: «Γιατί, ἀγαπημένε μου νυμφίε, εἶπες αὐτό, χωρίς κάποιος νά σέ ἐρωτήσῃ; Ὅσοι ἄκουσαν αὐτό τόν λόγον της, ἐξεπλάγησαν καί ἐδόξασαν τόν Θεό.

Μετά ἀπό ὀλίγες ἡμέρες ἐκοιμήθη καί ὁ σύζυγός της, τόν ὁποῖον οἱ συγγενεῖς του τόν ἔθαψαν σέ ἄλλη ἐκκλησία. Μετά ἀπό λίγο καιρό, ἐπειδή ἔκτισαν οἱ δικοί του καινούργιο μνημεῖο, ἐπῆγαν νά βγάλουν τό λείψανό του γιά νά τό μεταθέσουν, ἀλλά, ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! Δέν τό εὐρήκαν μέσα. Ἄνοιξαν μέ ἀπορία τόν τάφο τῆς συζύγου του καί τό βρῆκαν δίπλα στό δικό της. Ὅπως ἦταν στήν γῆ ἀγαπημένοι καί ἀγνοί, ἔτσι μέ θέλημα Θεοῦ, παρέμειναν ἀχώριστοι καί μετά τήν κοίμησί τους.

Ἡ μητέρα ὑποσχέθηκε νά παραδώσῃ τό παιδί της στόν διάβολο

Ζοῦσε κάποτε ἕνα ἀνδρόγυνο στήν Κωνσταντινούπολι μέ φόβο καί ἀγάπη Χριστοῦ. Συμφώνησαν νά ζήσουν μαζί ζωή ἐγκρατείας καί ἀποχῆς ἀπό σαρκικές σχέσεις. Ὁ διάβολος ὅμως ἐφθόνησε τήν σωφροσύνη τους καί πολέμησε τόν ἄνδρα μέ λογισμούς σαρκικούς. Δέν ἤμπόρεσε νά ὑπομείνη καί, ἐνῶ ἦταν Μέγα Σάββατο καί ἡ γυναῖκα του, τόν ἐμπόδιζε ἀπό μία σχέσι μαζί της, ἐκεῖνος δέν τήν ἄκουσε καί ἔκαμε τήν ἐπιθυμία του. Ἡ γυναῖκα τοῦ εἶπε μέ ὀργή: «Ἐπειδή δέν σεβάσθηκες τήν αὐριανή ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, παρακαλῶ τόν Θεό, ἐάν γεννηθῇ τέκνο αὐτή τήν νύκτα νά τό παραλάβῃ ὁ διάβολος». Χωρίς καθόλου νά σκεφθῇ τί καταραμένα λόγια εἶπε, ἦλθε ὁ καιρός καί ἐγέννησε ἕνα χαριτωμένο ἀγόρι. Ὄταν τό ἀγόρι ἔφθασε

στήν ηλικία τῶν 12 ἐτῶν, ἦλθε μία ἡμέρα ὁ διάβολος καί τῆς εἶπε: «Σέ τρία χρόνια ἔρχομαι νά πάρω τό δῶρο πού μου ἔταξες».

Ἡ γυναῖκα θρηνοῦσε καί ἀναστενάζε γι' αὐτό τόν λόγο τοῦ δαίμονος. Ὁ γιός της, ἀφ' ὅτου ἔμαθε αὐτά, τήν μισοῦσε καί τήν ἀποστρεφόταν. Ἐφευγε ἀπό τό σπίτι καί δέν τῆς ἔδινε σημασία. Ὁ ἄνδρας της, ἐγύριζε τίς νύκτες ἔξω κάνοντας τά κακά του θελήματα. Ἡ γυναῖκα του, ἐπειδή εἶχε μεγάλη φτώχεια, κρατοῦσε τό μωρό ἑνός πλουσίου καί τό ἐμεγάλωνε καί μέ τά λίγα χρήματα πού τῆς ἔδινε, ἀγόραζε τόν ἐπιούσιο ἄρτο της.

Μία νύκτα, γιά νά τήν ἐκδικηθῆ ὁ ἄνδρας της, ἐνῶ ἐκοιμᾶτο ἐκείνη μέ τό ξένο μωρό στήν ἀγκαλιά της, ἐπῆγε καί σκότωσε τό μωρό. Ἔτσι, ἐπίστευε ὅτι θά τήν συλλάβουν οἱ δικαστικοί καί θά τήν καταδικάσουν σέ θάνατο.

Ἦλθε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ, συγγενεῖς καί γείτονες καί βλέποντας τό παιδί της στά χέρια της σκοτωμένο, ἀμέσως συνεπέραναν ὅτι αὐτή τό ἐσκότωσε. Τήν συνέλαβαν καί τήν μετέφεραν στόν τόπο τῆς καταδίκης της. Ἐκείνη, μή ἔχοντας κάποιον νά ἀποδείξη τήν ἀθωότητά της, ἐπικαλέσθηκε τήν βοήθεια τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Καί πράγματι, ἐνῶ τά πάντα ἦτνα ἔτοιμα γιά τήν ἐκτέλεσί της, ἐμφανίσθηκε μπροστά τους ἡ Κυρία Θεοτόκος κρατώντας στά χέρια της τό Βρέφος, τόν Υἱόν της. Τούς εἶπε: «Περιμένετε λίγο νά κάνη αὐτή τήν ἐξετασι ὁ Υἱός μου». Τότε ὠμίλησε ὁ μικρός Χριστός καί τούς εἶπε: «Μή κρίνετε, ὡ ἄνθρωποι, ἔξωτερικά, ἀλλά μέ δικαιοσύνη, γιά νά μή κληρονομήσετε τήν αἰώνια κόλασι. Γιατί κατεδικάσατε, χωρίς μάρτυρες αὐτή τήν γυναῖκα; Ἔτσι διατάζουν οἱ νόμοι σας; Νά φέρετε τό σκοτωμένο βρέφος ἐδῶ καί θά κάνω ἐγώ τήν δικαία ἐξετασι».

Ὅταν ἄκουσαν οἱ παρευρισκόμενοι τήν σοφία τῶν λόγων ἑνός Βρέφους, ἐξεπλάγησαν. Ἐφεραν τό σκοτωμένο βρέφος μπροστά του. Ὁ Χριστός τοῦ εἶπε: «Ἐν ὄνομτι τοῦ Κυρίου, ἀνάστα καί εἰπέ μας, ποιός σέ ἐφόνευσε; Τότε τό νήπιο ἀναστήθηκε. Εἶπε τό ὄνομα τοῦ φονέως, πού ἦταν ἐκεῖ παρών καί τόν ἔδειξε καί μέ τό δάκτυλό του.

Κατόπιν ἡ Κυρία Θεοτόκος μέ τόν Υἱόν της ἀνέβηκαν στούς οὐρανούς. Οἱ δικαστές κατόπιν συνέλαβαν τόν φονέα. Μέ ἐντολή τους δέθηκε πίσω ἀπό τήν οὐρά ἑνός ἀλόγου καί τό ἄφησαν ἐλεύθερο γιά νά φονευθῆ ὁ ἄνδρας αὐτῆς τῆς γυναίκας ἀπό τίς πέτρες καί τά χαλίκια τοῦ δρόμου. Ἔτσι παρέδωσε τήν ψυχή του στόν διάβολο αὐτός ὁ ἄνδρας της, ἐνῶ ἐκείνη καί τό παιδί της τούς ἐπροστάτευσε ἡ Κυρία Θεοτόκος.

14. Ο ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Μέχρι τήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ ὁ σταυρός, ὡς γνωστόν, ἦταν μέσον τιμωρίας τῶν κακούργων ἀνθρώπων. Αὐτόν τόν τρόπον ἐπέλεξε νά σταυρωθῆ ὁ Χριστός μας καί μάλιστα ἀνάμεσα σέ δύο κακούργους, ὡσάν νά ἦταν κι αὐτός κακούργος. Μέ τήν σταύρωσι λοιπόν τοῦ Χριστοῦ ἐπί τοῦ Σταυροῦ, ἀγιάσθηκε αὐτό τό Ξύλον καί ἔγινε «ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης, ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας, πιστῶν τό στήριγμα, ἀγγέλων ἡ δόξα καί τῶν δαμόνων τό τραῦμα».

Ἀπό τούς Ἀποστολικούς λοιπόν χρόνους χρησιμοποιήθηκε εὐρύτατα τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ, καθῶς καί στήν περίοδο τῶν διωγμῶν. Τό ἴδιο σημεῖο χρησιμοποιοῦσε καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, ἀφοῦ μέσα στίς κατακόμβες εὐρέθησαν λείψανα σαρκοφάγων καί ἄλλων ἀντικειμένων μέ τόν σταυρό ἢ τό μονόγραμμα τοῦ Χριστοῦ.

Μετά τήν ἀπόσχισι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἀπό τήν Μία καί Πρώτη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἄλλαξε καί ὁ τρόπος ἐκτελέσεως τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ. Σήμερα οἱ Παπικοί κάνουν τόν σταυρό τους ἀπό τά ἀριστερά πρὸς τά δεξιά καί μέ τά πέντε δάκτυλα. Ἐμεῖς μέ τά τρία δάκτυλα συμβολίζουμε τήν πίστι μας στήν Ἁγία Τριάδα,

ένῳ οἱ Παπικοί μέ τά πέντε ἐπρόσθεσαν καί ἄλλα δύο Πρόσωπα, τήν Κυρία Θεοτόκο καί τόν πάπα.

Τήν Κυρία Θεοτόκο, μετά τήν θέσπισι τοῦ νέου δόγματος τοῦ 1854, περί τῆς ἀσπίλου Συλλήψεώς της, τήν ἀνήγαγαν οἱ πάπες σταδιακά σέ συλλυτρώτρια τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐβοήθησε μέ τήν σάρκωσι τοῦ Υἱοῦ της καί τήν κατ' ἀνθρωπον ἀνατροφή του στήν σωτηρία τοῦ κόσμου, ἀλλά μόνο ὁ Υἱός της ὑψώθηκε στόν Σταυρό καί ἀγίασε τόν κόσμο μέ τήν θυσία του καί τόν ἐπανεφέρε στό θεῖον κάλλος μέ τήν δόξα τῆς ἀναστάσεώς του. Ἄλλωστε ἡ ἴδια ἡ Θεοτόκος ὀνομάζει τόν Υἱό της καί ἰδικό της Σωτήρα. (Λουκ.1,47), πῶς εἶναι δυνατόν νά γίνη δεύτερος θεός, ὅπως δογματίζουν οἱ Παπικοί;

Μέ τό πέμπτο δάκτυλό τους τιμοῦν καί ἀποδίδουν στόν κάθε πάπα θεῖες ἰδιότητες καί τόν θεωροῦν ἀναγκαῖο παράγοντα γιά τήν σωτηρία τους. Ἡ ἀπόφασις αὐτή ἐλήφθη στήν Ἀ΄ Βατικάνεια σύνοδο τοῦ 1870, ὅταν ἐθέσπισαν τό δόγμα τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΙΜΙΟ ΣΤΑΥΡΟ

Δέν ὑπάρχει Ἀκολουθία στήν Ὁρθοδοξη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία νά μή χρησιμοποιῆ τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ γιά τήν εὐλόγησι ὅλων τῶν Πιστῶν καί γιά τήν ἀπαλλαγή τους ἀπό τήν σατανική ἐξουσία καί τά δαιμονικά πάθη.

Μέ τήν εὐλόγησι τοῦ νεροῦ, παραμένει ἀναλλοίωτος ὁ Ἀγιασμός στούς αἰῶνες, ὅπως ἐσημειώσαμε παραπάνω.

Μέ τήν εὐλόγησι τῶν προσφερθέντων δώρων τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου μεταβάλλονται θαυματουργκῶς αὐτά σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ.

Μέ τήν δύναμι καί εὐλογία τοῦ Σταυροῦ καταλύονται οἱ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ. Γι' αὐτό οἱ δαιμονισμένοι ἀσθενεῖς πού συχνά πηγαίνουν στήν Μονή τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Κεφαλληνίας λέγουν ὅτι φοβοῦνται ἀπό τούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς: Τό νερό πού λουζόμεθα, δηλαδή τό νερό τοῦ βαπτίσματος, αὐτό πού παίρνουμε στήν ἐκκλησία, δηλαδή τήν Θεία Κοινωνία καί αὐτό πού φοροῦμε στόν λαιμό μας, δηλ. τόν Σταυρό μας.

Οἱ τιμωρίες τῶν κλεπτῶν τοῦ Τ. Σταυροῦ τῆς Μονῆς Ξηροποτάμου

Στό βιβλίο: «Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν» σελ.205 διαβάζουμε ὅτι τό 1875, ὅταν Πατέρες τῆς Μονῆς περιώδευαν τόν Τίμιο Σταυρό γιά εὐλογία τοῦ λαοῦ στήν Χαλκιδική, ἐκλάπη μέ προδοσία ἀπό τρεῖς μουσουλμάνους. Ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, ὁ κατόπιν οἰκουμενικός πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ 3^{ος}, ἀπαίτησε ἀπό τόν πασᾶ τῆς νομαρχίας τήν ἀνεύρεσι τοῦ θησαυροῦ. Τελικά εὐρέθη ὁ Σταυρός ἀπό τόν ἱερέα τῆς κονότητος Σωχοῦ, ἀλλά οἱ τρεῖς μουσουλμᾶνοι πού τόν ἔκλεψαν δέχθηκαν τήν θεία τιμωρία ἀπό τόν Θεό.

Μετά ἀπό λίγο διάστημα ἀκούσθηκε ὅτι ὁ ἕνας μουσουλμᾶνος τρελλάθηκε καί ἔχασε τήν λαλιά του, ὁ δεύτερος συνελήφθη καί ἀπέθανε μέ σκληρές καί πρωτοφανεῖς συνθηκῆς ἀθλιότητος. Καί ὁ τρίτος, τήν ὥρα πού ἐτηγάνιζε σπίτι του ψάρια, τινάχθηκε στό μάτι του μία σταγόνα λαδιοῦ καί ἀπέθανε σέ λίγες ἡμέρες μέ φρικτούς πόνους.

Ἄναψαν τά τρία κεριά μόνα τους!

Τό παρόν θαῦμα μοῦ τό διηγήθηκε ὁ παπᾶ Κοσμᾶς, πού εἶναι ἱερεὺς στό χωριό Κασάζι, τῆς ἐπαρχίας Λουαλάμπα τῆς Κατάγκα τοῦ Κογκό.

Τό βράδυ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ἦλθε ἡ ὥρα νά κάνουν τήν περιφορά τοῦ Ἐπιταφίου, ἔξω καί γύρω ἀπό τήν καινούργια ἐκκλησία τους, πού εἶναι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Βγαίνοντας ἀπὸ τήν ἐκκλησία εἶχαν ἀνάψει τὰ τρία κεριά, πού εἶχαν τοποθετήσει ψηλά στὸν Σταυρό. Λόγω ὅμως τοῦ δυνατοῦ ἀέρου, ὅλα τὰ κεριά τῶν Χριστιανῶν ἔσβησαν. Ἦθελαν ἀκόμη 40 μέτρα γιὰ νά μποῦν μέσα στὸν ναό, ὅταν ξαφνικά, μπροστά στά ἔκθαμβα μάτια ὄλων τῶν Χριστιανῶν καί τῶν ἄλλων περιέργων, ἀναψαν τὰ τρία κεριά τοῦ Σταυροῦ, χωρίς νά σβήνουν. Ὁ ἀέρας, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ ἰθαγενῆς ἱερεὺς π. Κοσμάς, λυσομανοῦσε. Βλέποντας τό θαῦμα αὐτό οἱ ἄνθρωποι ἐξεπλάγησαν. Ἔλεγαν: Τί δύναμι ἔχει ἡ πίστις αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας! Ἐνῶ οἱ εἰδωλολάτρες πού ἔβλεπαν τό φαινόμενο ἔλεγαν: "Μακριά ἀπ'αὐτή τήν Ἐκκλησία. Ἔχει πολλή δύναμι. Ὁ Θεός της ἔχει τήν δύναμι νά μᾶς ἐξαφανίσει!

Τό θαῦμα αὐτό ἔφερε τό ἀποτέλεσμά του. Μετά ἀπὸ 6 μῆνες βαπτίσθηκαν μόνο ἀπὸ τό χωριό αὐτό 170 κατηχούμενοι.

Οἱ δύο βόες...

Εὐρισκόμεθα γιὰ τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ μας στήν ἱεραποστολική μας Βάσι τοῦ κράτους Μπουρούντι τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς. Σέ μία ἀπὸ τίς ποιμαντικές του περιοδεῖες ὁ Μητροπολίτης μας Σεβ. Κεντρῶας Ἀφρικῆς κ. κ. Ἰγνάτιος, ἀνάμεσα στά ἄλλα ψυχωφελῆ διδακτικά του λόγια, μᾶς ἀνέφερε τό Πάσχα τοῦ 2005 καί τό παρακάτω σημαντικό περιστατικό μαγείας.

Στό ἱεραποστολικό Κλιμάκιο τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς μέ ἔδρα τήν πόλι Κανάγκα, στό ὁποῖο προΐσταται ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης μας, ἓνας μαθητῆς γυμνασίου, πέρασε ἓνα πρῶνιν ἔξω ἀπὸ μία ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἀπὸ περιέργεια μπῆκε μέσα. Ἄκουσε τίς ὠραῖες ψαλμωδίες, εἶδε τήν κατανυκτικότητα τοῦ ἱεροῦ χώρου, τήν εὐλάβεια τῶν ὁμογενῶν του καί παρεξενεύθηκε γιὰ τήν προέλευσι καί τήν ἀποστολή αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐρώτησε κι ἔμαθε περισσότερα γιὰ τήν Ἐκκλησία μας καί δέν ἄργησε νά γραφτῆ στούς καταλόγους τῶν Κατηχουμένων. Μετά ἀπὸ ἕξι περίπου μῆνες βαπτίσθηκε ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων του, οἱ ὁποῖοι σημειωτέον ἦσαν φανατικοὶ εἰδωλολάτρες.

Πράγματι ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος τόν στερέωσε στήν Ὀρθόδοξη Πίστι καί τόν ἔπεισε ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἠμπορεῖ νά βρῆ τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Μὲ χαρὰ λοιπὸν ἀνήγγειλλε τό γεγονός αὐτό στούς γονεῖς του καί προσπάθησε νά τοὺς πείση ὅτι πρέπει κι αὐτοὶ ν' ἀκολουθήσουν αὐτὴ τήν Ἐκκλησία, ἂν πράγματι θέλουν νά ζήσουν καί στήν ἄλλη ζωὴ αἰώνιως.

Οἱ γονεῖς του καί ἰδιαίτερα ὁ πατέρας του τόσο πολὺ ἐξωργίσθηκε, ὥστε ὄχι μόνο ἐκτύπησε τόν γιό του, ἀλλὰ ἔτρεξε καί στὸν μάγο (πρόεδρο) τοῦ χωριοῦ του νά ζητήσῃ τήν βοήθειά του γιὰ τήν ἐπιστροφή τό ταχύτερον τοῦ παιδιοῦ του στήν πατροπαράδοτη πίστι τους. Ὁ μάγος τόν πληροφόρησε ὅτι δέν ἔχει τήν δύναμι νά τό κάνει αὐτό, διότι μία ἀνώτερη δύναμι σκεπάζει τοὺς Ὀρθοδόξους ἀπὸ τήν στιγμή πού βαπτίζονται καί κατόπιν. Ὅμως θά προσπαθήσῃ. Τότε ὁ πατέρας βαθεῖα ταραγμένος καί ἀπελπισμένος δέν ἐδίστασε νά ζητήσῃ ἀπὸ τόν μάγο τόν φόνου τοῦ παιδιοῦ του.....διότι ἡ πρᾶξις του αὐτὴ εἶναι προσβολὴ στούς θεοὺς τῶν προγόνων τους. Ὑποσχέθηκε βέβαια στὸν μάγο ὅτι, ἐάν ἐκτελέσῃ τήν ἐπιθυμία του, θά τόν πληρώσῃ ὅ, τι καί νά τοῦ ζητήσῃ. Ὁ μάγος τοῦ ἔδωσε ἐλπίδες καί ὑποσχέσεις καί ἄρχισε τό ἔργο του ἐπικαλούμενος τήν βοήθεια τοῦ σατανᾶ....

Τήν ἐπομένῃ τό πρῶνιν ὁ νεοβάπτιστος νέος ἐπήγαινε στό σχολεῖο του. Καθ' ὁδόν ξαφνιάσθηκε καί σταμάτησε ἀπότομα. Εἶδε νά ἔρχονται μέ ταχύτητα κατεπάνω του δύο βόες. Μέσα στήν ταραχὴ καί στήν ἀμηχανία του, ἔκανε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ,

έπικαλούμενος τήν δύναμι τοῦ Χριστοῦ, ὅπως εἶχε διδαχθῆ ἀπό τήν Ὁρθόδοξη διδασκαλία μας.

Τό ἀποτελεσμα ἦταν θεαματικώτατο καί ἀποτελεσματικώτατο. Οἱ βόες ἐστράφησαν πρός τά ὀπίσω, ὡσάν νά τούς ἔδιωχνε μία ἀόρατη δύναμις. Ὁ νέος μέ τήν δύναμι τοῦ Σταυροῦ εἶχε νικήσει τούς δαίμονες, πού εἶχαν σταλῆ ἀπό τόν μάγο νά τόν κατασπαράξουν. Μετά τά μαθήματά του στό σχολεῖο ἐπέστρεψε στό σπίτι του. Μέ πολλή χαρά ἀνεκοίνωσε στούς γονεῖς του τό πῶς διασώθηκε ἀπό βέβαιο θάνατο ἐξ αἰτίας δύο μεγάλων φιδιῶν... Ὁ πατέρας του φάνηκε ὅτι χάρηκε ἀπ' αὐτή τήν διάσωσι τοῦ γιουῦ του, χωρίς νά φανερώση κάτι ἀπό τό μυστικό του σχέδιο πού εἶχε ἐτοιμάσει ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ του. Μετά τό μεσημβρινό φαγητό ἔτρεξε στόν μάγο καί τόν ἐρώτησε μέ ἀπορία:

-Χθές κ. πρόεδρε, εἶχαμε καταστρώσει τό πρόγραμμα μαζί καί τήν ὑπόθεσι τῆς πληρωμῆς σου γιά τόν φόνο τοῦ παιδιοῦ μου πού ἐπανεστάτησε καί ἐγκατέλειψε τήν πίστι τῶν προγόνων μας. Τί ἔκανες, λοιπόν?

-Σήμερα, φίλε μου, ἔστειλα στόν γιό σου, τήν ὥρα πού ἐπήγαινε στό σχολεῖο δύο δαίμονες μέ τήν μορφή δύο βοῶν γιά νά τόν πνίξουν. Καί περιμένω νά μάθω τί ἀπόγινε.

-Εἶναι ἀλήθεια αὐτό. Τά φίδια ἐμφανίσθηκαν, ἀλλά πρῖν ὀρμήσουν καί κουλουριασθοῦν στό σῶμα τοῦ παιδιοῦ μου, αὐτό ἔκανε ἕνα σημεῖο, πού τό λένε οἱ Χριστιανοί Σταυρό, κι ἀμέσως τά φίδια ἐγύρισαν πίσω καί ἐξαφανίσθηκαν.

-Σοῦ τό ἔλεγα, φίλε μου, ὅτι στούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς ὑπάρχει μία ἀκατανίκητη δύναμις, ἡ ὁποία μᾶς καταστρέφει τά ἔργα μας. Ὅπου ἐμφανισθοῦν αὐτοί καί ἡ Ἐκκλησία τους, ἐμεῖς δέν ἔχουμε πλέον τήν δύναμι νά κάνουμε τίποτε, διότι μᾶς νικά ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ τους....

Ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ἔφυγε σοβαρά προβληματισμένος μετά ἀπ' αὐτή τήν συνάντησι μέ τόν μάγο. Γιά πρώτη φορά ἄρχισε νά ἀμφιβάλῃ γιά τήν δύναμι τῆς προγονικῆς θρησκείας του. Ἐπῆρε τόν γιό του κι ἄρχισε νά τόν ἐρωτᾷ ποιό εἶναι αὐτό τό δυνατό σημεῖο καί πῶς ἔφυγαν οἱ βόες ἀπό κοντά του....

Ὁ Θεός ἐδῶ ἔκαμε ἕνα πολύ μεγαλύτερο θαῦμα. Σήμερα οἱ γονεῖς καί τά ἀδέλφια αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ εἶναι ὀρθόδοξοι καί πιστοί Χριστιανοί.

Εὐχαριστοῦν τόν Χριστό καί τόν γιό τους πού μέ τό πάθημά του αὐτό διδάχθηκαν γιά τήν μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, διδάχθηκαν καί βαπτίσθηκαν γιά τήν αἰώνια σωτηρία τῆς ψυχῆς τους. Δόξα στόν Φιλάνθρωπο Θεό μας χιλιάδες φορές.

Λάμπει ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ

Στήν γιορτή τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου τοῦ ἔτους 2005 βαπτίσθηκαν στήν ἐκκλησία Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου 15 μπουρουντέζοι Ἀδελφοί μας. Ἀνάμεσά τους καί ὁ τελειόφοιτος τῆς νομικῆς Δαμασκηνός Bilizi. Δέν τοῦ ζήτησα ἀκόμη νά μοῦ περιγράψῃ τί αἰσθάνθηκε στήν βάπτισί του. Ὅμως, μόνος του μοῦ εἶπε ὅτι, ὅταν πῆγε τό ἀπόγευμα στό σπίτι του, μετά τήν βάπτισί του, ἐκρέμασε τόν ξύλινο μεγάλο Σταυρό πού τοῦ ἔδωσα, στό τοῖχο τοῦ δωματιοῦ του.

Τό βράδυ, μετά τήν προσευχή του, πρῖν κοιμηθῆ, εἶδε ἕνα θαυμαστό φαινόμενο. Ἀπό τόν Σταυρό ἔβγαιναν ἀκτῖνες φωτός, πού ξεχύνοντο μέσα στό δωμάτιό του. Ταυτόχρονα ἄκουσε καί μία ὡραία ψαλμωδία, πού ἔλεγε στά σουαχίλι: «Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς».

Ἡ μετάνοια τοῦ πρώην μάγου Γεωργίου

Στήν Μονή μας, τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου, τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους 1976, ἦλθε μέ μιὰ ομάδα Σιμωνοπετριτῶν Πατέρων καί ἕνας νεαρός, ὀνόματι Γεώργιος. Εἶχαμε ἀκούσει γι'αὐτόν καί κάτι ἀπό τήν ἱστορία τῆς ζωῆς του. Τότε λοιπόν, πού ἦλθε στήν Μονή μας, δέν χάσαμε τήν εὐκαιρία νά τόν πλησιάσουμε μέ πρῶτο τόν γράφοντα αὐτές τίς γραμμές γιά νά μάθουμε λεπτομερέστερα τά τῆς ζωῆς του. Ὁ ἴδιος λοιπόν μᾶς διηγήθηκε τά ἑξῆς.

Γεννήθηκε στήν Αὐστραλία ἀπό ἕλληνες ὀρθοδόξους γονεῖς, χωρίς ὅμως οἱ ἴδιοι νά ἔχουν κάποια στενή σχέση μέ τήν Ἐκκλησία. Ὄταν τό παιδί τους γεννήθηκε, μετά ἀπό κάποιο διάστημα, τό ἐβάπτισαν μέ τό ὄνομα Γεώργιος. Ἐπηρεασμένοι προφανῶς ἀπό τό κοσμικό πνεῦμα καί τήν δρᾶσι τῆς μαγείας, πού ἔχει ἐπεκταθῆ παντοῦ, ἐθεώρησαν καλό νά στείλουν τό παιδί τους στήν Ἰνδία γιά νά ἀνέλθῃ σ'ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς θρησκευτικῆς ἱεραρχίας τῆς μαγείας. Ἔτσι εἶχαν ἀκούσει καί ὄντας ἀμύητοι στά τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς, ὅταν τό παιδί τους ἔφθασε στήν ἡλικία τῶν τριῶν ἐτῶν, τό συνώδευσαν καί τό ἄφησαν στούς κορυφαίους μάγους τῆς Ἰνδίας.

Ἐκεῖ ὁ Γεώργιος, μέσα σέ 12 χρόνια, μύηθηκε στά μαγικά μυστήρια τῆς μαύρης καί λευκῆς μαγείας, ἔμαθε ἐπτά νεκρές γλῶσσες ἀρχαίων λαῶν, ἔμαθε νά ὀμιλῇ τήν ἀραμαϊκή γλῶσσα πού μιλοῦσε στήν ἐποχή του ὁ Χριστός. Ἐγνώρισε ὅλη τήν φιλοσοφία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καί ἄλλων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος. Ἐφθασε σέ ὕψη γνώσεως τῶν δαιμονικῶν μυστηρίων καί ἔλαβε τό ἀξίωμα ἀπό τούς διδασκάλους του τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος-μάγου, τοῦ πατριάρχου θά ἐλέγαμε ἐμεῖς τῆς μαγείας.

Ὄταν ἔφθασε στήν ἡλικία τῶν 15 περίπου ἐτῶν, ἐζήτησε νά ἐπισκεφθῆ τούς γονεῖς του, μέ τούς ὁποίους συχνά ἐπικοινωνοῦσε. Ἐπῆγε στήν Αὐστραλία καί ἐκεῖ ἄρχισε νά ἐπιδεικνύῃ στούς ἄλλους τίς ἰκανότητές του. Οἱ ἄνθρωποι τόν ἀκολουθοῦσαν κατά ἑκατοντάδες παραξενεμένοι καί συνεπαρμένοι.

Κάποια ἡμέρα εἶδε ὁ Γεώργιος ἕνα ὀρθόδοξο ἱερέα στόν δρόμο. Τόν ἐρώτησε ποιός εἶναι καί τί δουλειά κάνει. Ὁ ἱερεὺς τοῦ ἀπήντησε σχετικά ὅτι εἶναι δοῦλος καί λειτουργός τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ὁ νεαρός τοῦ εἶπε ὅτι ἀληθινός θεός εἶναι μόνο αὐτός πού ὁ ἴδιος πιστεύει καί ἀκολουθεῖ. Τελικά μέ πρότασι τοῦ Γεωργίου ἔφθασαν μέ τόν ἱερέα στό σπίτι του. Ἐκεῖ ὁ Γεώργιος εἶπε τοῦ ἱερέως. Ἀπόδειξέ μου ὅτι ὁ δικός σου Θεός εἶναι ἀληθινός. Ὁ ἱερεὺς τοῦ εἶπε. Ἀπόδειξε πρῶτα ἐσύ ὅτι ἀληθινός θεός εἶναι ὁ δικός σου καί μετά θά σοῦ ἀποδείξω καί ἐγώ. Τότε ὁ Γεώργιος ἄρχισε νά κάνῃ τά διάφορα μαγικά του. "Θέλετε νά ἔλθῃ ἕνα ποτήρι στά χέρια μου γεμᾶτο νερό; Διέταξε τά δαιμόνια, πού τόν ἀκολουθοῦσαν σάν δοῦλοι του καί τοῦ ἔφερναν τό νερό ἀπό τήν βρύσι, χωρίς οἱ ἄλλοι νά βλέπουν τίς μορφές καί τίς κινήσεις τους. Μόνο ὁ Γεώργιος εἶχε μαζί τους ζωντανή καί ὄρατῆ ἐπικοινωνία. Τούς ἔλεγε. "Θέλετε νά φύγῃ ἀπό μπροστά σας αὐτός ὁ τοῖχος τοῦ σπιτιοῦ νά γίνῃ τζάμι καί νά βλέπετε ἔξω πῶς κινοῦνται τά αὐτοκίνητα καί ὁ κόσμος; Καί ἀμέσως ὁ λόγος του γινόταν ἔργο. Τότε ὁ ἱερεὺς, χωρίς νά ταραχθῆ, τοῦ εἶπε. Πάρε αὐτό τό ἀντικείμενο καί φόρεσέ του καί δοκίμασε πάλι νά κάνῃς, ὅσα ἔκανες προηγουμένως. Ἐβγαλε, λοιπόν, ἀπό τόν λαιμό του καί τοῦ ἔδωσε τόν σταυρό του. Τόν φόρεσε ὁ Γεώργιος καί προσπάθησε νά κάνῃ τά ἴδια, ἀλλά τότε τά διαμόνια, περίπου 50, ἐστάθησαν μακριά του καί τοῦ ἐφώναζαν σπαρακτικά.

-Πέταξε αὐτό πού ἐφόρεσες, διώξε αὐτόν πού ἔχεις δίπλα σου καί τότε θά ἔλθουμε πάλι ἐμεῖς νά σέ ὑπηρετήσουμε.

-Μά ἐσεῖς δέν μοῦ εἶπατε ὅτι εἴσθε παντοδύναμα πνεύματα;

-Ἐμεῖς κυβερνοῦμε ὅλο τόν κόσμο καί μόνο ἕνα κομμάτι τῆς γῆς δέν εἶναι δικό μας.

-Ποῦ εὐρίσκεται αὐτό;

-Εύρίσκεται στην Ελλάδα και λέγεται Άγιον Όρος, αλλά και εκεί κάτι τρελλοί και παλαβοί κατοικοῦν.

Άκούοντας τὰ ἀποκαλυπτικά λόγια τῶν δαιμόνων ὁ Γεώργιος, τὰ ὁποῖα εἶπαν προφανῶς ἀναγκασθέντες ἀπὸ θεία δύναμι, ἐζήτησε νὰ μάθῃ πού εἶναι τὸ Άγιον Όρος. Πρὶν ἔλθῃ στὴν Ελλάδα, ἐπῆγε στὴν Σουηδία γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν γιαιά του, τὴν μητέρα τοῦ πατέρα του, τὴν ὁποία δὲν εἶχε γνωρίσει. Μετέβῃ ἐκεῖ, ἔμεινε μαζί της ἕνα χρόνο καὶ ἐκεῖ ἔμαθε ἀρκετὰ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Κατόπιν ἔφθασε στὴν Ελλάδα καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ Άγιον Όρος. Φθάνοντας στὴν Οὐρανούπολι, ἔβλεπε νὰ τὸν συντροφεύουν δύο δαιμόνια. Ἔλεγαν μεταξύ τους. θὰ χάσουμε τὸ ἀφεντικό μας. " Όχι, δὲν τὸν χάνουμε, εἶναι γιὰ πάντα δικός μας, τοῦ ἀπαντοῦσε τὸ ἄλλο δαιμόνιο. Ἐκεῖ διεφώνησαν μεταξύ τους καὶ χτυπήθηκαν ἄσχημα. Τελικά δὲν μπῆκαν μέσα στό Όρος σάν συνοδοὶ τοῦ Γεωργίου.

Άνεβαίνοντας στίς Καρυές ὁ Γεώργιος, μέ συστάσεις Χριστιανῶν, ἐπῆγε κατ'εὐθείαν στὸν Γέροντα Παῖσιο. Τότε ἔμεινε στὴν περιοχή τῆς Μονῆς Σταυρονικήτα. Τὸν καλοδέχθηκε καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ. Μέχρι νὰ πάῃ στὴν κουζίνα γιὰ νὰ βάλῃ λουκούμι καὶ νερό, οἱ δαίμονες τὸν εἶχαν ἀρπάξει τὸν Γεώργιο καὶ τὸν εἶχαν κυλήσει κάτω στὴν χαράδρα σὲ στιγμὲς δευτερολέπτων. Δηλαδή, ὅταν ἐπέστρεψε στό ἀρχονταρικόκι ὁ Γέρο-Παῖσιος, εἶδε τὸν Γεώργιο καταπληγμένο καὶ τὰ ροῦχα του γεμάτα μέ ἀγκάθια καὶ χῶματα. Τὸν ἐρώτησε καὶ κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ.

Μετά στάθηκαν νὰ κουβεντιάσουν. Τοῦ λέγει ὁ Γεώργιος:

-Πές μου ἐσύ ποιά δύναμι ἔχει ὁ Θεός σου.

-Ὁ δικός μου Θεός εἶναι ταπεινός, τοῦ λέγει ὁ Γέροντας, ἀλλά δεῖξε μου ἐσύ τὸν δικό σου θεό.

-Νά, θέλεις αὐτὴ τὴν πέτρα νὰ τὴν κάνω τρία κομμάτια;

-Ἐε καὶ τί εἶναι αὐτό! Καὶ ὁ δικός μου Θεός ἡμπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ αὐτό.

Ἔσταύρωσε λοιπὸν τὴν πέτρα ὁ Γέρο Παῖσιος στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἀμέσως ἡ πέτρα ἐσχίσθηκε στὰ τρία κομμάτια. Ἀπόρησε ὁ Γεώργιος καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ πλέον μέ εἰλικρινές ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν δικό του Θεό. Ἀπὸ τὴν συζήτησί τους, δὲν ἡμποροῦσε νὰ καταλάβῃ ὁ Γεώργιος γιὰ τὴν ἀρετὴ τῆς ταπεινώσεως τίποτε, διότι εἶχε μέσα του συγκάτοικο ὀλόκληρο τὸν σατανᾶ, πού εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς ὑπερηφανείας.

Ἔμεινε ἐκεῖ περίπου μία ἐβδομάδα, ἄκουσε πολλά ἀπὸ τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ ὁ Γεώργιος καὶ ἔπειτα ἐπῆγε στὴν Σιμωνόπετρα. Τὸν καλοδέχθηκαν ὁ ἡγούμενος π. Αἰμιλιανός καὶ οἱ Πατέρες. Ἐκεῖ τὸν ἔχρισαν καὶ ἔκαμε στὸν ἡγούμενο τὴν πρώτη του ἐξομολόγησι, δηλαδή τοῦ εἶπε ὀλόκληρη τὴν ζωὴ του. Στὴν Μονὴ αὐτὴ ἔμεινε περί τούς 6 μῆνες. Στὸ διάστημα αὐτό ἦλθε καὶ στὴν Μονὴ μας, τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Ὁ Γέροντας, μετὰ ἀπὸ κάποιο διάστημα, τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κοινωνήσῃ. Ὅμως ὁ διάβολος, ὅπως μοῦ ἔλεγε ὁ ἴδιος ὁ Γεώργιος, τοῦ ἐμφανιζόταν κάθε βράδυ τὰ μεσάνυκτα σάν ἕνα θηρίο μέ φουντωτὴ οὐρά ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξεπέμπετο φωτιά καὶ τὸν κτυποῦσε πολὺ δυνατὰ καὶ τὸν ἔκαιγε. Μάλιστα τὸν ἐρωτοῦσε ὀργισμένος. "Γιατί μᾶς ἐγκατέλειπες; Τόσα μυστικά, τόση σοφία, τόσες τέχνες σὲ ἐμάθαμε! Γιατί τώρα θέλεις νὰ ἀκολουθήσῃς ἄλλο θεό;"

Κάθε πρωί ὁ Γεώργιος δὲν ἡμποροῦσε νὰ κινήσῃ, οὔτε χέρια, οὔτε πόδια ἀπὸ τὸ ξύλο. Ὁ Γέροντας τῆς Μονῆς τοῦ ἔβαλε νὰ φορῆ στό στήθος σταυρό. Καὶ ἀπορίας ἄξιον ἦτο τὸ γεγονός, ὅτι τίς νύκτες ὁ σταυρός ἦτο κάτω στό πάτωμα.

Μετά τὸ ἐξάμηνο στὴν Σιμωνόπετρα ὁ Γεώργιος βγῆκε στὴν Θεσσαλονίκη νὰ βρῆ δουλειά καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ. Κάποτε οἱ μάγοι τῆς Ἰνδίας μαθαίνοντας ἀπὸ τὸν διάβολο ὅτι ὁ Γεώργιος ἦτο στὴν Ελλάδα, ἦλθαν νὰ τὸν συναντήσουν. Τὸν συνάντησαν ἔξω ἀπὸ τὴν θεολογικὴ σχολὴ Θεσσαλονίκης. Τοῦ ἐζήτησαν ἐξηγήσεις καὶ

τόν περεκάλεσαν νά γυρίση πίσω στήν πατρίδα τους. Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε καί ἠθέλησαν νά τόν πάρουν διά τῆς βίας. Τότε ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε καί "καράτε" τούς ἐκτύπησε καί τούς ἄφησε πεσμένους στήν ἄσφαλτο καί ἐξαφανίσθηκε. Ἐκτοτε δέν γνωρίζουμε ποῦ εὐρίσκεται. Ἴσως νά γνωρίζουν νεώτερα γι'αὐτόν οἱ πατέρες τῆς Σιμωνόπετρας.

15. ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ (ΤΕΜΑΧΙΑ) ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΑΣ

Τά Λείψανα τῶν Ἀγίων μας εἶναι τεμάχια ἄφθαρτα ἢ ὅστᾳ ἐκ τῶν ἁγιασμένων σωμάτων πολλῶν Ἀγίων μας, στούς ὁποίους ὁ Θεός, λόγω τῆς ἁγίας ζωῆς τους, τούς ἔδωσε ὅλη τήν θαυματουργική δύναμι τῆς Χάριτός του. Στό διάστημα πού ἦταν στήν γῆ, ἔχοντας πλούσια τήν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔκαναν πολλές φορές καί θαύματα. Αὐτή ἡ Χάρις πού ἀπέκτησαν μέ ἰδρῶτες στήν γῆ, κατοικεῖ στήν ψυχή τους καί ὅταν ἀνέλθη στόν οὐρανό. Καί κατά τήν διδασκαλία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἐκτός ἀπό τήν ψυχή ἀγιάζεται καί τό σῶμα, στό ὁποῖον ἡ Χάρις μένει «ἀνεκφοίτητος».

Ὁ Ἅγιος παρότι κατά τήν ψυχή ἀνέβηκε στούς οὐρανοῦς συνεχίζει στήν γῆ νά διατηρῆ ἕνα ἰδιαίτερο δεσμό μέ τό σῶμα του, τό ὁποῖον κατά τόν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἶναι κατοικία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. (Α΄ Κορ.6,19). Πολλοί πιστοί ἄγγιζαν τό μαντήλι ἢ τό σῶμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί ἐθεραπεύοντο (Πράξ.19, 11-12) ἐνῶ ἄλλοι ἐδέχοντο θεία χάρι ἀκόμη κι ἀπό τήν σκιά τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὅταν περνοῦσε ἀπό κοντά τους. Ἀκόμη καί μετά τόν θάνατό τους, τά σώματα τῶν Ἀγίων ἔχουν τήν δύναμι νά θαυματουργοῦν. Τέτοιο θαῦμα συνέβη μέ τό λείψανο τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου, πού ὅταν τό ἔβαλαν μέσα στό τάφο, ὅπου ὑπῆρχε ἄλλο νεκρό σῶμα, ἐκεῖνο ἀναστήθηκε.

Τά Λείψανα τῶν Ἀγίων μας δέν εἶναι εἰδῶλα ἢ θεότητες ἢ μορφές τοῦ Θεοῦ, οὔτε ἡ προσκύνησις τους εἶναι εἰδωλολατρεία. Ἀφοῦ ὁ Θεός τά ἐδόξασε μέ ἀφθαρσία καί θαυματουργική δύναμι, ἐμεῖς τά προσκυνοῦμε, ἐπειδή μέ αὐτά τιμοῦμε πρῶτα τόν Θεό. Τιμοῦμε ἐπίσης τήν ἁγιότητα πού ἀπέκτησαν οἱ Ἅγιοι στήν ζωή τους καί τούς παρακαλοῦμε μέ τήν τιμή πού τούς ἀποδίδουμε νά βοηθήσουν κι ἐμᾶς, χωρίς νά τιμοῦμε αὐτά καθευτά τά κόκκαλα τοῦ σώματός τους, ἀλλά τήν θεία Χάρι πού κατοικεῖ σ' αὐτά. Οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ στήν Παλαιά Διαθήκη ἀπαγορεύουν τήν τιμή τῶν εἰδώλων, διότι τότε οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευαν ὅτι μέσα σ' αὐτά κατοικοῦσε ὁ ἴδιος ὁ Θεός τους. Ἐνῶ ἐμεῖς στά Λείψανα τῶν Ἀγίων μας δέν ἀποδίδουμε λατρεία, διότι δέν πιστεύουμε ὅτι κατοικεῖ μέσα σ' αὐτά ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἀλλά ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ. Μέσω τῶν ἁγίων Λειψάνων τιμοῦμε καί τόν Ἅγιο Θεό μας, πού ἀναπαύεται νά κατοικεῖ μέσα σ' αὐτά διά τῆς Χάριτός του. Τιμώντας λοιπόν τούς Ἁγίους τιμοῦμε τόν Θεό, σύμφωνα μέ τόν λόγο του πού ὁ ἴδιος εἶπε: «Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμε δεχεται, καί ὁ ἐμε δεχόμενος δεχεται τὸν ἀποστείλαντά με. (Ματθ. 10, 40).

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐτίμησε ἀπό τούς πρῶτους αἰῶνες τά λείψανα τῶν Μαρτύρων, τά ὁποῖα συγκέντρωνε μέ ἰδιαίτερη εὐλάβεια καί ἐκτιζε πρὸς τιμή τους ἐκκλησίες στόν τόπο ὅπου εἶχαν συνήθως δεχθῆ τό μαρτύριο. Ἀργότερα καθιέρωσε νά τοποθετεῖται ἕνα τεμάχιο Λειψάνου στήν ὀπή τῆς πλάκας τῆς ἁγίας Τραπέζης, καθώς καί στήν καθιέρωσι τοῦ Ἀντιμηνσίου, πρᾶγμα τό ὁποῖον συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Καί τοῦτο γίνεται διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι στερεωμένη καί θεμελιωμένη ἐπάνω στό αἷμα τῶν ἁγίων μαρτύρων της.

Στό μαρτύριο τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πολυκάρπου, ἐπισκόπου Σμύρνης, (+166 μ.Χ) διαβάζουμε τά ἐξῆς γιά τούς τότε Χριστιανούς: «Ἐμεῖς περιβάλαμε τά λείψανά του σάν ἕνα κειμήλιο ἀκριβώτερο ἀπό τόν χρυσό καί ἀπό τίς ἀκριβές διαμαντόπετρες καί τά τοποθετήσαμε στόν κατάλληλο τόπο. Ἐδῶ θά συγκεντρωνόμεθα μέ χαρά καί ὁ

Κύριος θά δίνη τήν εύλογία του νά έορτάζουμε τήν επέτειο τής μαρτυρικής του ήμέρας καί νά τιμούμε τίς νίκες του καί τούς άλλους ύψηλούς πνευματικούς του άγώνες».

Άφ' ότου ή έκκλησία τής Ρώμης άποσπάσθηκε από τόν ένιαίο κορμό τής Μιας Αγίας Όρθοδόξου Έκκλησίας, έχασε όριστικά τήν Χάρι του Αγίου Πνεύματος καί τήν δυνατότητα σωτηρίας καί άγιασμού τών μελών της. Γι' αυτό, είναι γνωστό τό παράδοξο φαινόμενο, ότι μετά τήν πτώσι τής έκκλησίας τής Ρώμης, δέν άναδεικνύονται πλέον άληθινοί άγιοι σ' αυτήν.

Ό πάπας σάν «άλάθητη» κορυφή τής έκκλησίας τους, έχει άναδείξει καί συνεχίζει νά άναδεικνύει άγίους, άφού προηγηθῆ για τήν άνάδειξι τους ένα είδος δικαστηρίου. Μετρούνται τρόπον τινά τά κακά καί καλά τους έργα καί αναλόγως παίρνουν τόν τίτλο του μακαρίου ή του αγίου. Θεωρούνται κατά τήν παπική έκκλησία μεγάλοι άγιοι, όσοι έδούλευσαν σκληρά για τήν δόξα του παπικού άλαθήτου ή ώδήγησαν στρατιές «πλανεμένων» όρθοδόξων στον Παπισμό, άκόμη καί μέ άθέμιτα μέσα, έγκλήματα, συνωμοσίες κλπ. Άγιος λοιπόν, άνακηρύχθηκε από τήν παπική έκκλησία από τόν πάπα Ιωάννη-Παύλο τόν Β' Βοϊτύλα καί ό διαβόητος καρδινάλιος Στέπινατς, μέ τίς εύλογίες του όποίου τό 1940 έσφάγησαν 800.000 όρθόδοξοι σέρβοι. Τελικά τήν άπόφασι τήν παίρνει μόνος ό πάπας ως μοναδικός αντιπρόσωπος του Χριστου επί τής γής καί κληρονόμος του «άλαθήτου» του Άποστόλου Πέτρου. Στην διεργασία αυτή δέν έχει καμμία συμμετοχή ό λαός τους.

Στήν Όρθοδοξία ό λαός άναδεικνύει τούς Αγίους του, οί όποιοι θεραπεύουν τά πάθη καί τίς ασθένειές του καί συμπαραστέκονται ποικιλοτρόπως στον άγώνα του μέ τήν πλούσια Χάρι του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό τό θαύμα στην Όρθοδοξία είναι άδιάσειστο σημείο αναφοράς καί σχέσεως τών Αγίων μέ τούς έν τώ κόσμω Όρθοδόξους Χριστιανούς, οί όποιοι πλουτισμένοι μέ τήν Χάρι του Θεου καί τήν άγάπη τους προς τόν Άγιο, προσέρχονται άδιστακτως καί ζητούν τήν βοήθειά του, τήν όποίαν καί λαμβάνουν προς καταισχύνην τών αίρετικών καί τών έχθρών τής Πίστεώς μας. Γι' αυτό ιδιαίτερα μάς έντυπωσιάζουν οί αυθόρμητες άποκαλύψεις ίατρών τής Άμερικῆς καί Άγγλίας καί από άλλου, όταν δέχωνται από τήν Ελλάδα, τήν Κύπρο ή καί από άλλες όρθόδοξες Χώρες όρθοδόξους Χριστιανούς, καί δέν προλαβαίνουν νά κάνουν τίς έγχειρήσεις, διότι κάποιος Άγιος τήν έξετέλεσε ή τούς βοήθησε κατά τρόπον άκατάληπτο καί ίατρικώς άδύνατον.

Στήν Πατρίδα μας κρατούνται άκόμη οί θρησκευτικές παραδόσεις στά χωριά μας, όταν κάποια έπιδημία κατέστρεφε τούς κόπους τών Χριστιανών μας. Ένα τέτοιο περιστατικό συνέβη στην μητρόπολι Τρίκκης καί Σταγών καί μάς τό άναφέρει ό τότε ίεροκῆρυξ π. Δανιήλ Άεράκης. Σ' ένα χωριό του Θεσσαλικου κάμπου πού λέγεται Νομή, παρουσιάσθηκε ένα πράσινο σκουλήκι καί έτρωγε τόν καρπό του βαμβακιου. Αυτό για τούς παραγωγούς θά έσήμαινε ολοσχερής καταστροφή τής έσοδειάς εκείνης τής χρονιάς. Μέχρι νά γίνουν τά πειράματα από τί άρμόδιες κρατικές ύπηρεσίες καί νά εύρεθῆ τό φάρμακο, θά ξπαιρνε πολύ χρόνο. Όποτε ό ιερέυς του χωριου π. Στέφανος άρχισαν μέ τόν πιστό λαό παρακλήσεις καί λιτανείες στά χωράφια καί ή άνωθεν βοήθεια έφθασε. Έμφανίσθηκαν σμήνη από πολυάριθμα σπουργίτια, τά όποια πετούσαν από βαμβακιά σε βαμβακιά καί έξωλόθρευσαν όλα τά σκουλήκια. Οί εύχιστίες τους προς τόν Θεό ήταν άπειρες καί για όλη τήν ζωή τους.

Τά όλόσωμα Λείψανα τών Αγίων μας

Μετά τήν πτώσι του πρώτου πατριαρχείου τής Ρώμης καί τήν άπόσπασί του από τόν ένιαίο κορμό τής Μιας καί άδιαιρέτου Έκκλησίας του Χριστου, έπαυσε πλέον νά μεταφέρεται ή Χάρις του Θεου στα Μυστήρια καί στον λαό της για τήν σωτηρία καί

τόν αγιασμό τους. Άλλωστε όπως είπαμε, η Θεία Χάρις γι' αυτούς είναι κτιστή και είναι άδιανόητο μία τέτοια

«άνθρωπινη» κατ' αυτούς ενέργεια να απαλλάξει τόν άνθρωπο από τά πάθη του και τήν δύναμι τῶν ἀοράτων πονηρῶν πνευμάτων και σκοτεινῶν δυνάμεων.

Βέβαια γνωρίζουμε ότι τόσο η Έλλαδική Έκκλησία όσο και άλλες ομόδοξες Έκκλησίες προέβησαν για λόγους καλής θελήσεως στην απόφασι ότι τό βάπτισμα τῶν Καθολικῶν είναι ἔγκυρο. Μάλιστα η Όρθόδοξη Έκκλησία τῆς Ρουμανίας δέχεται ως ἔγκυρα ακόμη τό Χρῖσμα και τήν ιερωσύνη τῶν Παπικῶν. Όποτε, ὅσοι ζητοῦν ν' ἀσπασθοῦν τήν Όρθοδοξία θά γίνονται δεκτοί μόνο μέ τό Χρῖσμα. Άλλά ἀποροῦμε, πῶς είναι δυνατόν ἕνα ἀπό τά μυστήρια τῶν Καθολικῶν να είναι ἔγκυρο και ὅλα τά ἄλλα είναι ἄκυρα; Εάν στην ἐκκλησία τους ὑπάρχει σώζουσα και ἀγιάζουσα Χάρις, γιατί αὐτή η Χάρις κατέρχεται μόνο στό μυστήριο τοῦ βαπτίσματος τῶν Καθολικῶν και ὄχι και στά ἄλλα; Επί πλέον, ἀφοῦ ἀποτελεῖ δόγμα τῆς ἐκκλησίας τους ὅτι η θεία Χάρις είναι ἄκτιστος, πῶς μπορεί μία τέτοια Χάρις να σώση τόν ἄνθρωπο;

Άπό ἐκκλησιολογικῆς πλευρᾶς η σωτηρία ἑνός ὀρθοδόξου είναι ἀδύνατος, χωρίς τήν σφραγίδα τοῦ Ἱεροῦ Βαπτίσματος, διά τοῦ ὁποίου θά λάβη τήν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πῶς λοιπόν γνωρίζουμε ὅτι ἔλαβε αὐτή τήν Χάρι ἕνας πού ἀπό καθολικός γίνεται ὀρθόδοξος μόνο μέ τό Χρῖσμα; Εάν δέν ὑπάρχει στην Παπική ἐκκλησία θεία Χάρις, ἄρα ὅλα τά «μυστήριά» της είναι ἄκυρα και κανένα δέν ἐξαιρεῖται. Ὑπάρχουν ακόμη Ἐπίσκοποι και θεολόγοι τῆς Όρθοδόξου Έκκλησίας μας πού ἀμφισβητοῦν ὅτι ὁ παπισμός είναι αἵρεσις;

Εάν ὑπάρχει Χάρις στην ἐκκλησία τοῦ πάπα, γιατί μέ τίς εὐχές τοῦ παπικοῦ ιερέως κατέρχεται τό Ἅγιο Πνεῦμα μόνο στό μυστήριο τοῦ βαπτίσματος ἑνός καθολικοῦ χριστιανοῦ και δέν κατέρχεται στά ὑπόλοιπα μυστήρια; Αὐτό δέν φαίνεται ὅτι φθάνει στά ὄρια τῆς γελοιποιήσεως τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Άλλά και ποιός μπορεί να ἔμπαίζη τό Ἅγιο Πνεῦμα; Γιατί ἐπίσης δέν μπορεί η Παπική ἐκκλησία να ἐκδιώξη τά δαιμόνια, πού κατοικοῦν στό σῶμα και στην ψυχή πολλῶν συνανθρώπων μας;

Μήπως θά πρέπει λοιπόν, κάποτε η Έλλαδική Έκκλησία να ἀναιρέση τήν απόφασι αὐτή και να ἐπιτρέψη τήν βάπτισι τῶν Καθολικῶν πού προσέρχονται μέ πόθο στην Όρθοδοξία, στην ἀρχαία μας Έκκλησία, για να πάρουν πλούσια και ἀληθινά τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ; Αὐτό, πιστεύουμε, θά βοηθήση τούς Κατηχουμένους πρός τήν Όρθοδοξία, ὅτι ἐπί τέλους ὑπάρχει ἀναλλοίωτη η Έκκλησία πού ἄφησε τόν κόσμο ὁ Χριστός. Αὐτήν ψάχνουν οἱ εἰλικρινά προσερχόμενοι στην Πίστι μας, διότι ζητοῦν τό πλήρωμα τῆς Χάριτος και τήν βεβαιότητα τῆς σωτηρίας τους, ὅπως τήν ἐδίδαξε ὁ Χριστός, οἱ Ἀπόστολοι και οἱ ἅγιοι Πατέρες μας.

Στό Ἅγιον Όρος διατηρεῖται η ἀρχαία παράδοσις βαπτίσεως τῶν αἵρετικῶν, πού προέρχονται ἀπό τό ὁποιοδήποτε δόγμα. Δέν γίνεται οἰκονομία, διότι ἔχει ἀποδειχθῆ περιτράνως και ἀπό ὁμολογίες ἁγίων Πατέρων και συγχρόνων θεολόγων ὅτι ὁ παπισμός είναι αἵρεσις. Κατά τόν π. Δημήτριο Στανιλοάε είναι: «η αἵρεσις τῶν αἱρέσεων».

Ἐνδιαφερόμενα για τήν Όρθοδοξία ἄτομα τοῦ γυναικείου φύλου ἐζήτησαν να βαπτιστοῦν στην Έλλαδική ἐκκλησία, ἀλλά ἀπογοητεύθηκαν, διότι οἱ κατά τόπους Ἐπίσκοποι ἠρνοῦντο να τίς βαπτίσουν. Τίς ἐδέχοντο μόνο μέ Χρῖσμα. Τελικά αὐτές καταλήγουν κάθε φορά σέ Γεροντάδες τοῦ Ἁγίου Όρους και βαπτίζονται σέ Μετόχια τῶν Μονῶν τους, πού ἔχουν ἐκτός τοῦ Ἁγίου Όρους. Ἐνῶ οἱ ἄνδρες βαπτίζονται φυσικά μέσα στό Ἅγιον Όρος.

Ένα τρανό και άκαταμάχητο τεκμήριο ότι δέν υπάρχει Χάρις στην παπική εκκλησία είναι τό γεγονός ότι ή «έκκλησία» τους, μετά τήν απόσχισί της από τήν Μητέρα Έκκλησία της, έπαυσε νά είναι άγιοτόκος. Η άξία ενός δένδρου, λέγει ό λαός μας, φαίνεται από τούς καρπούς του και τήν γεύσι τους. Άλλά ποιόί είναι οί καρποί του δένδρου πού λέγεται παπική έκκλησία μέχρι σήμερα; Εΐδαμε ή και διαβάσαμε τούς καρπούς αύτούς. Είναι: προπαγάνδες, άπειλές, άρπαγές έκκλησιών και περιουσιών, κλοπές, έκτελέσεις όλοκλήρων όρθοδόξων πληθυσμών, βασανιστήρια... μέ κορυφαίο καρπό, ένας άνθρωπος νά λατρεύεται για θεός και ή θέσις του Χριστού, του άληθινού Σωτήρος νά εύρίσκεται πλέον στόν ουρανό, σάν έξόριστος από τά ίδια τά παιδιά του!

Η Όρθόδοξη Έκκλησία συνεχίζει μέχρι σήμερα τήν άγιαστική της πορεία στόν κόσμο και προσφέρει τούς πολύτιμους καρπούς της σ' αύτούς πού μέ ειλικρίνεια και ταπεινώσι θέλουν νά τούς γευθούν. Αποκαλυπτικώτατος καρπός τής Όρθοδοξίας στόν κόσμο σήμερα είναι ή διά μέσου τών αιώνων ανάδειξις τών ένδόξων Αγίων της, πού κοσμοούν σάν άδαμαντοστόλιστο στεφάνι τήν άγία κορυφή της.

Σύμφωνα μέ τό θέλημα του Θεού πολλά από τά Λείψανα τών Αγίων μας παραμένουν άφθαρτα και αναλλοίωτα στόν αιώνα. Έδω στην Ελλάδα υπάρχουν 23 όλόσωμα Λείψανα Αγίων, ένω στην Ρωσία 118 στίς κατακόμβες του Κιέβου. Τό ίδιο συμβαίνει και σε άλλες όρθόδοξες Χώρες. Άλλα Λείψανα παραμένουν όστᾶ, όμως εύωδιάζουν, άλλα μυροβλύζουν και άλλα θαυματουργούν.

Όταν άρχές Μαρτίου του 2009 συνεκλήθη ή σύνοδος τής Όρθοδόξου Ρουμανικής Έκκλησίας νά συζητήσουν οί Έπίσκοποι για τήν γνησιότητα τών Λειψάνων τών Πιστών Χριστιανών, πού μαρτύρησαν στίς φυλακές τής Ρουμανίας, τήν κομμουνιστική περίοδο, ό Θεός τούς έχάρισε ένα χειροπιαστό θαῦμα. Εΐχαν σ' ένα τραπεζάκι πλησίον τών συνεδριάσεων τέτοια τεμάχια λειψάνων, τά όποία και μυρόβλυσαν. Έτρεξε τό άγιο μύρο μέχρι κάτω τό δάπεδο. Τό φαινόμενο αυτό δέν συμβαίνει πλέον στην παπική έκκλησία, μετά τόν 11^ο αιώνα, ούτε φυσικά και στίς κοινότητες τών Προτεσταντών, πού δέν άποτελοούν καν έκκλησίες, αλλά μονομερείς ομάδες θρησκευομένων.

Στίς 20 Όκτωβρίου του 1581 έγινε ή ανακομιδή του Λειψάνου του άγίου Γερασίμου τής νήσου Κεφαλληνίας. Έχάρησαν πολύ οί όρθόδοξοι Χριστιανοί διότι τό Λείψανο ανασύρθηκε όλόκληρο και εύωδιάζον από τόν τάφο. Έλυπήθηκαν όμως σφόδρα οί Παπικοί, διότι είδαν ότι ναυαγοούν τά σχέδιά τους για τήν ύποταγή του νησιού στό Βατικανό. Η άφθαρσία του Λειψάνου του άγίου ιερομονάχου άσκητού Γερασίμου τούς έκλεισε τά στόματα. Πολλοί όμως άπ' αύτούς βλέποντας τό ύπερφυές τουτο θαῦμα, δέν έπίστευαν και ζήτησαν νά τοποθετηθῆ τό λείψανο και πάλι στόν τάφο. Πράγματι, έθαψαν και πάλι τόν Άγιο και τόν έβγαλαν μετά τήν συμπλήρωσι τριών χρόνων. Άλλά και πάλιν ήταν άφθαρτο. Αυτό ήταν ό θρίαμβος τής Όρθοδοξίας και ή κατασχύνη τών Καθολικών, από τούς όποιους πολλοί στράφηκαν στην Όρθοδοξία και βαπτίσθηκαν. Οί υπόλοιποι Παπικοί έφυγαν.

Στίς 3 Μαρτίου 2006 ένα άλλο θαῦμα συνετάραξε τήν νεόπλουτη κοινωνία τών κατοίκων τής Ελλάδος και του Έξωτερικού. Ένα νέο ιερό Λείψανο ανασύρεται από τήν άγκαλιά τής γῆς. Είναι ό όσιος Γέροντας Βησσαρίων, Άδελφός τής Ιερᾶς Μονῆς Αγάθωνος Λαμίας. Έκοιμήθη τό 1991 και παρέμεινε τό άγιο σῶμα του μέσα στόν τάφο 15 χρόνια. Συχνά πυκνά έβγαине εύωδιά από τόν τάφο του, ένεκα τής όποίας ό Καθηγούμενος π. Δαμασκηνός μέ άπόφασι τής Γεροντικής Συνάξεως προέβη στό άνοιγμα του τάφου. Έξεπλάγησαν διότι είδαν μέ θαυμασμό ότι τό σῶμα του όσίου Γέροντος ήταν όλόκληρο, άποξηραμένο και τυλιγμένο μέ τά άμφιά του και τά σεντόνια του φερέτρου, άνεπαφα, όπως τόν έβαλαν πριν 15 χρόνια. Άκόμη ό Όσιος

κρατούσε μέ τό δεξί του χερί σφικτά τό μικρό Εύαγγέλιο, ὅπως τό κρατούσε τήν ἡμέρα πού τόν ἔθαψαν.

Στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας ἔχουμε καί ἐδῶ νά δοξάσουμε τόν Θεό μέ τήν ἀνακομιδή προσφάτως δύο Λειψάνων ἁγίων, τοῦ ὁσίου πατρός Ἰλαρίωνος Ἀργκάτου καί τοῦ ὁσίου πατρός Ἡλία Λακατούσου. Καί οἱ δύο αὐτοί πατέρες, ἦταν ἕγγαμοι. Μέ τήν κατάληψι τῆς ἐξουσίας ἀπό τούς κομμουνιστές, ἀποσχηματίσθηκαν καί γιά 15 χρόνια ἐργάσθηκαν στά καταναγκαστικά ἔργα τῆς κατασκευῆς καναλιῶν τοῦ ποταμοῦ Δούναβι πλησίον τῆς Κωστάντζας. Ὁ μέν π. Ἡλίας ἐκοιμήθη τό 1982 καί μετά ἀπό 17 χρόνια ἐνταφιασμοῦ του, τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1999, ἔγινε ἡ ἀνακομιδή τοῦ ἁγίου Λειψάνου του μέ σημεῖα καί θαύματα. Ὁ δέ π. Ἰλαρίων, τά τελευταῖα χρόνια του ἐκάρη μοναχός στήν Ἱερά Μονή Τσερνίκας, πλησίον τοῦ Βουκουρεστίου καί ἔζησε μέχρι τόν ὀσιακό θάνατό του πού συνέβη τό 2000. Ἡ ἀνακομιδή τοῦ ἁγίου Λειψάνου του ἔγινε τό 2008. Ὅσο ζοῦσε ὁ Θεός τοῦ εἶχε δώσει τό χάρισμα τῆς θεραπείας ἀσθενειῶν καί ἀπαλλαγῆς τῶν ἀσθενῶν ἀπό τά ἀκάθαρτα πνεύματα. Ὅμοίως εἶχε καί τό διορατικό καί προορατικό χάρισμα. Ἄφησε δύο ἀγόρια, τά ὁποῖα σήμερα εἶναι ἱερεῖς.

Ἡ παπική ἐκκλησία περιφρονεῖ τά Λείψανα τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας καί οἱ πιστοί δέν τά προσκυνοῦν. Ἐκατοντάδες ἄφθαρτα Λείψανα ἐκλάπησαν ἀπό τούς Σταυροφόρους καί μεταφέρθησαν στήν Ἰταλία καί σέ ἄλλες Χῶρες. Μόνο στήν Βενετία ὑπάρχουν 37 ὀλόσωμα Λείψανα Ἁγίων μας, τά ὁποῖα ἔχουν ἐντοιχίσει στά ντουβάρια τῶν ναῶν τους ἢ μέσα σέ ἐρμητικά κλεισμένες θῆκες, τίς ὁποῖες κυττάζουν σάν μουσειακά ἀντικείμενα οἱ χριστιανοί τους πού πολλοί περιέρχονται μέ τήν ιδιότητα τοῦ τουρίστα.

Ἡ ἀφθαρσία, ἡ εὐωδία καί μυροβλυσία Λειψάνων εἶναι ἄγνωστα στήν Παπική ἐκκλησία ἀπό τόν 11^{ον} αἰῶνα καί μέχρι σήμερα. Ἐχει ὅμως ἁγίους σήμερα ἡ Παπική Ἐκκλησία; Ἀναγνωρίζει τούς ἁγίους πού εἶχε, ὅταν ἦταν ἐνωμένη μέ τήν Μητέρα Ὁρθοδοξία. Ἀλλά μερικούς ἀπό τούς παλαιούς ἁγίους τούς «πέταξε» ἔξω ἀπό τό ἀγιολόγιό της π.χ. τόν ἅγιο Γεώργιο, τήν Ἁγία Βαρβάρα, τόν ἅγιο Νικόλαο, τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ καί ἄλλους. Δέν χωρεῖ ἐρώτησις, διατί τούς ἀπέρριψε, ἐφ' ὅσον στίς ἀποφάσεις τοῦ ἐκάστοτε πάπα, δέν ὑπάρχει ἀντίρρησης. Κάθε ἀπόφασίς του, ἔχει τήν «σφραγίδα» τοῦ ἀλαθήτου.

Πολλοί Παπικοί σέ συζητήσεις μᾶς ἐρωτοῦν γιά τήν ζωή τῆς καθολικῆς μοναχῆς Ἄντουανέττας, ἡ ὁποία θυσιάσθηκε γιά τήν παρθενία της στόν Χριστό. Εἶναι ἁγία ἢ δέν εἶναι; Στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, στήν περίοδο τῶν ρωμαϊκῶν διωγμῶν, συνέβησαν περιστατικά πού οἱ δῆμιοι τῶν μαρτύρων ἐπίστευσαν στόν Χριστό καί ἀμέσως ἐμαρτύρησαν μέ φρικτά βασανιστήρια Δέν ἐπρόλαβαν ὅμως νά βαπτισθοῦν. Κατά τήν δαδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας «βαπτίσθηκαν» μέσα στό αἷμα τους καί εἶναι βέβαια ἅγιοι, ἀφοῦ καί θαύματα ἔκαναν καί κάνουν. Ἐπίσης ἅγιες παρθένες, γιά νά διατηρήσουν τήν καθαρότητά τους, ἔπεσαν καί σκοτώθηκαν. Αὐτές ἡ Ἐκκλησία τίς ἀναγνωρίζει ὡς ἅγιες, ἐφ' ὅσον, κατά τήν διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τό σῶμα μας εἶναι κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί ὅποιος φθείρει τόν ναόν τοῦ Θεοῦ, θά τόν φθείρη ὁ Θεός. Ὅποτε καί ὅποιος διατηρεῖ ἀνεπίληπτο τόν ναό τόν Θεοῦ (τό σῶμα του) τόν ἀγιάζει ὁ Θεός. Ἐάν αὐτή ἡ καθολική μοναχή καί νοσοκόμα θυσίασε τήν ζωή της γιά νά διαφυλάξη τήν παρθενία της κι αὐτό τό ἔκανε ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καί γιά τήν διαφύλαξι τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, σίγουρα εἶναι σεσωσμένη καί δοξασμένη ἀπό τόν Κύριό μας.

16. Η ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΟΥΝΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἡ λέξις Οὐνία προέρχεται ἀπό τήν πολωλατινική λέξις Unio, πού σημαίνει ἔνωσι. Γιά πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκε ἀπό Ἰησουίτες μοναχοὺς στήν Πολωνία, οἱ ὁποῖοι ἐφήρμοσαν σχέδιο γιά τήν ἔνωσι τῶν Ὁρθοδόξων μέ τήν παπική ἐκκλησία. Ἡ ἴδια προσπάθεια ἐπεξετάθηκε ἀργότερα γιά τόν προσηλυτισμό τῶν Κοπτῶν (Ἀντιχαλκηδονίων), τῶν Νεστοριανῶν, τῶν Χριστιανῶν τοῦ Μαλαμπάρ Ἰνδίας, τῶν Μαρωνιτῶν καί γενικά ὅλων τῶν χριστιανῶν.

Ἡ ἔνωσις τῶν ἐπιμέρους ἐκκλησιῶν μέ τήν Μία καί ἀδιαίρετη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι αἴτημα ὅλων τῶν Χριστιανῶν καί εὐχή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλά ἐδῶ δέν πρόκειται γιά εἰλικρινῆ πρόθεσι τῶν συνεργῶν τοῦ πάπα. Εἶναι ἕνα «καμουφλαρισμένο» σύστημα, ἕνα πρόσχημα διὰ τοῦ ὁποῖου πρῶτα ἀπαιτοῦν τήν ἀναγνώρισι τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα καί ὠρισμένες ἄλλες κακοδοξίες του μέ σκοπό στήν συνέχεια τήν βαθμιαία ὑποταγή τους στήν Παπική ἐκκλησία. Μάλιστα οἱ ἴδιοι οἱ Παπικοί ἀποφεύγουν τήν χρῆσι τοῦ ὄρου «Οὐνία», διότι δέν θέλουν νά σκανδαλίσουν τά ὑποψήφια θύματά τους, τά ὁποῖα πιθανῶς νά γνωρίζουν τήν προπαγανδιστική, αἱματηρά καί ἀντιχριστιανική δρᾶσι της σέ λαούς κυρίως τῆς Εὐρώπης καί Μέσης Ἀνατολῆς. Γι' αὐτό οἱ Οὐνίτες τῆς Ἑλλάδος αὐτονομάζονται «Ἑλληνόρρυθμοι», δηλαδή, σύμφωνα μέ τούς Ἰησουίτες, ἔνωσι στήν πίστι καί διαφορά στούς ρυθμούς. Ἔτσι στήν Ἑλλάδα καί ἄλλοι οἱ Οὐνίτες, ἐνῶ εἶναι πλήρως ἐνωμένοι μέ τό Βατικανό, ὡς πρός τά δόγματα καί τήν διδασκαλία του, κρατοῦν ὅμως τούς ἐκκλησιαστικούς ρυθμούς τῆς Χώρας στήν ὁποία ζοῦν. Ἀκολουθοῦν τήν ἴδια λειτουργική τάξι τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ τήν ἴδια ἀκριβῶς τελετουργική τῆς Θείας Λειτουργίας καί ὅλων γενικά τῶν Μυστηρίων μας. Ἐπίσης οἱ ἱερεῖς τους φοροῦν τά ἄμφια, τά διακριτικά τῶν βαθμῶν τους καί τά ράσα τῶν Κληρικῶν μας σέ ὅλους τούς βαθμούς, χωρίς ἐξωτερικά νά γίνωνται ἀντιληπτοί ὅτι εἶναι καθολικοί στή θρήσκευμα.

Ἡ ἀρχή τῆς Οὐνίας τοποθετεῖται στήν σύνοδο τοῦ Λατερανοῦ, τό 1215, λίγα χρόνια μετά τήν πτώσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως στά χέρια τῶν Φράγκων (1204). Οἱ ἀντιπρόσωποι τότε τῶν λατινικῶν πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς, ἐπειδή διεπίστωσαν ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι τῆς Ἀνατολῆς δέν πείθονται νά ἐνωθοῦν μέ τό Βατικανό, ἐπέτρεψαν παραχωρήσεις ἀπό πλευρᾶς τοῦ πάπα. Ἔτσι ἡ σύνοδος ἀπεφάσισε νά κρατοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι τά ἐκκλησιαστικά ἔθιμά τους καί ἀπό καθολικῆς ἐκκλησίας νά ἀποδέχονται τό πρωτεῖο τοῦ πάπα καί ἐν συνεχείᾳ τίς ὑπόλοιπες κακοδοξίες τους. Τό σχέδιο αὐτό ἐφαρμόσθηκε στήν σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας, ὅπου οἱ Παπικοί δέν ἔθιξαν τίς λειτουργικές καί διοικητικές παραδόσεις τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλά ἀπαίτησαν ἀπό τούς Ἀνατολικούς ἀναγνώρισι τοῦ πρωτείου, τοῦ Φιλιόκβε, τήν διδασκαλία περί τοῦ Καθαρτηρίου πυρός κλπ.

Ἡ Οὐνία στήν Πολωνία ἄρχισε μέ δύο μοναχοὺς Ἰησουίτες, τόν Possevin καί τόν Scarga. Αὐτοί μέ βάσι τίς ἀποφάσεις τῆς συνόδου τοῦ Λατερανοῦ κατέστρωσαν τό σχέδιο γιά τήν ἐφαρμογή τῆς Οὐνίας στήν Πολωνία. Ἐζήτησαν τήν βοήθεια τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας Σιγισμούνδου τοῦ 3^{ου} (1587), ὁ ὁποῖος, ὄντας καθολικός στό θρήσκευμα, πείσθηκε ν' ἀναλάβῃ τήν πρωτοβουλία γιά τήν ἔνωσι τῶν Ὁρθοδόξων μέ τήν Καθολική ἐκκλησία. Μέ τίς ἀποφάσεις τῆς οὐνιτικῆς συνόδου τοῦ Βρέστ-Λιτόβσκ (1596) κάθε ἀντίδρασι ἀντιμετωπίσθηκε μέ βία καί τό αἷμα ἔρρευσε ποταμηδόν... Στήν σύνοδο αὐτή ὅλοι σχεδόν οἱ ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν ἀναγκαστικά τήν ἔνωσι καί ἑκατομμύρια ὀρθόδοξοι ἔγιναν οὐνίτες. Ὅσοι ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ἀπέμειναν ὑπέστησαν πρωτοφανεῖς διωγμούς καί βασανιστήρια.

Ἡ Οὐνία στήν συνέχεια ἐπεξετάθηκε στήν σημερινή Οὐκρανία, Σλοβακία, Τρανσυλβανία, Σερβία, Ἀλβανία, Βουλγαρία, Γεωργία, Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί Ἑλλάδα. Ὅπουδήποτε ὑπῆρχαν ὀρθόδοξοι πληθυσμοί ἡ Οὐνία μέ βάσι τό σύνθημα: «Ὁ

σκοπός αγιάζει τά μέσα», ξδρασε δραστήρια έκμεταλευόμενη τίς τοπικές δοκιμασίες τών Χωρών.

Όσον άφορα για την Έλλάδα ή Ούνια έμφανίσθηκε τό 1922 . Πρίν ούνίτες κληρικοί είχαν έμφανισθή στην Κωνσταντινούπολι τό 1907, πού κυκλοφοροῦσαν μέ όρθόδοξη περιβολή και δραστηριοποιήθηκαν άνάμεσα στην νεολαία μέ την ίδρυσι σχολείων και νοσοκομείων. Έκει έργάσθηκε και ό Γεώργιος Χαλαβαζής, γεννημένος στην Σύρο από παπικούς γονείς, ό όποιος προσκλήθηκε τό 1920 στην Ρώμη και χειροτονήθηκε έπίσκοπος τιτουλάριος Θεοδωρουπόλεως.

Λόγω τής Μικρασιατικής καταστροφής τό 1922 ό έπίσκοπος Γεώργιος ήλθε στην Άθήνα, όπου συνέχισε την «φιλανθρωπική» του δράσι μέ σχολείο στην περιοχή Ήράκλειο Αθηνών και τάγμα Καλογραιών στην Νάξο. Λόγω τής μεγάλης κοινωνικής προσφοράς του παρασημοφορήθηκε και από την Έλληνική Πολιτεία!

Η Έλλαδική Έκκλησία άντέδρασε από την πρώτη στιγμή μέ έγκύκλιο προς τον όρθόδοξο Ποίμνιό της και άλλο έγγραφο προς τό ύπουργείο Παιδείας. Στίς 7 Απριλίου 1925 κυκλοφόρησε άλλη έγκύκλιος του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Έλλάδος κ. Χρυσοστόμου κατά τών Ούνιτών. Αντέδρασε ό έπίσκοπος ούνιτης Γεώργιος Χαλαβαζής και στην συνέχεια ακολούθησε δυναμική άλληλογραφία μεταξύ τών δύο τούτων άνδρών. Ο Αρχιεπίσκοπος σαν καθηγητής πανεπιστημίου και ιστορικός άνέλυσε μέ δύναμι και παρρησία τούς πονηρούς σκοπούς τής Ούνιας στην Έλλάδα.

Σήμερα στην Έλλάδα ύπάρχει μία μικρή κοινότητα δύο περίπου χιλιάδων Έλλήνων ούνιτών χριστιανών μέ ένα έπίσκοπο, ό όποιος χειροτονήθηκε τό 1975, παρά τίς άντιδράσεις τής Έλλαδικής Έκκλησίας.

ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟ ΦΕΡΡΑΡΑΣ-ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

Μέγας σεισμός πρίν από την άναχώρησι τών Ανατολικών για την σύνοδο Φερράρας στην Ίταλία.

Στίς 27 Νοεμβρίου 1437 έτοιμάσθηκε ή ομάδα τών Ανατολικών για τό ταξίδι τους στην Ίταλία. Προσκλήθηκαν οι άρχηγοί τών Πατριαρχείων και έκπρόσωποι τών κατά τόπους έκκλησιών. Ο μητροπολίτης Έφέσου Μάρκος ό Εύγενικός ώρίσθηκε έκπρόσωπος για τά τρία Πατριαρχεία τής Ανατολής: Άλεξανδρείας, Άντιοχείας και Ήεροσολύμων. Τόσο όνομαστός ήταν για την άρετή και την θεολογική του σοφία. Λίγες ήμέρες πρίν άναχωρήσουν ό πατριάρχης Ίωσήφ προείπε μέ άξιοθαύμαστη κρίσι όσα πρόκειται να συμβοῦν στην Ίταλία. Ένώπιον όλων τών συνέδρων είπε τά έξης: «Μας ζητοῦν να γίνη ή Σύνοδος στην Ίταλία και να μεταβή εκεί ή δική μας άντιπροσωπεία. Μάλιστα τά έξοδα του ταξιδιου μας και τής διατροφής μας θα πληρώνονται από τούς Λατίνους. Άλλά όταν πάμε εκεί θα γίνουμε δοῦλοι και μισθωτοί τους κι αυτοί θα είναι κύριοι μας και δεσπότες μας. Άλλά ό δοῦλος όφείλει να έκτελή τό θέλημα του κυρίου του και κάθε μισθωτός κάνει την έργασία εκείνου πού τον πληρώνει. Έάν λοιπόν εκείνοι διακόψουν την τροφοδοσία μας, τά θα κάνουμε έμεις; Και εάν δέν θελήσουμε έμεις να έπιστρέψουμε μέ έξοδα και πλοία δικά τους στην πατρίδα μας, τί θα κάνουν αυτοί; Και τί συμφέρον έχουμε έμεις οι ξένοι, οι όλίγοι, οι πτωχοί να πάμε στους πολλούς, στους πλουσίους, στους υπερήφανους, στους έντοπίους και να ύποδουλωθοῦμε σ' αυτούς; Επί πλέον, εάν θελήσουμε να τούς

διδάξουμε για τήν Ὁρθόδοξη Πίστι καί εὐσέβειά μας δέν μοῦ φαίνεται τοῦτο καλό καί κατά τήν γνώμη μου δέν συμφέρει νά τό κάνουμε».

Παρότι προεμήνυσε μέ τόση ἀκρίβεια ὁ Πατριάρχης στούς ἀρχιερεῖς τοῦ Κλίματός του, ὅσα θά συμβοῦν στήν Ἰταλία, τήν ἄλλη ἡμέρα ἄλλαξε γνώμη. Εἶχε πεισθῆ ὅτι ὁ πάπας θά τοῦ στείλῃ τούς 2000 στρατιῶτες, πού τοῦ ὑποσχέθηκε, γιά νά φυλάγουν τά τείχη τῆς Πόλεως, πού κινδύνευαν ἀπό τίς συνεχεῖς ἐπιθέσεις τῶν τούρκων. Παρεκίνησε λοιπόν ὅλους νά τόν ἀκολουθήσουν στό ταξίδι αὐτό ἐπιβεβαιώνοντάς τους ὅτι οἱ Λατῖνοι θά τούς δεχθοῦν μέ ἀγάπη καί τιμή. Τούς εἶπε ἀκόμη ὅτι θά ἔχουν τήν ἐλευθερία νά ἐκθέσουν ἀδιστακτως τήν Ὁρθόδοξη Πίστι τους καί νά ἐπιστρέψουν καί πάλι νικητές καί τροπαιοῦχοι. Ἀνάγκασε καί τόν βασιλέα Ἰωάννη ὁ ὁποῖος καί ὑπέκυψε στό τέλος παρά τήν θέλησί του. Ὁμοίως ἐπίεσε καί τόν Ἐπίσκοπον Ἐφέσου Μᾶρκον, ὁ ὁποῖος ὑπεχώρησε, παρότι ἦταν διστακτικός ἀπό τήν ἀρχή.

Ὅταν ἔφθασαν τά πλοῖα τοῦ πάπα στό λιμάνι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔγινε μεγάλος σεισμός. Ὅταν ἀνέβαινε στό πλοῖο ὁ βασιλεύς ἡ θάλασσα ἐκόχλαζε σάν νά ἔβραζε. Μέ τά παπικά πλοῖα ἀφοῦ ἀνεχώρησαν ἔφθασαν στήν Καλλίπολι καί κατόπιν στήν πόλι Μάδυτο. Ἐδῶ τούς ὑποδέχθηκε τό ἴδιο σημεῖο θείας ὀργῆς. Φοβερός σεισμός ἐτάραξε τόν λιμένα καί τήν γύρω περιοχὴν.

Στίς 8 Φεβρουαρίου 1438, μετά ἀπό 75 ἡμέρες πλοῦν ἔφθασαν στήν Βενετία, ὅπου ἔγιναν ἐνθουσιωδῶς δεκτοί ἀπό τούς Βενετούς. Τούς παραχωρήθηκε ναός ὅπου καί λειτούργησαν, κατά τήν τάξι τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Στήν Λειτουργία συνάχθηκαν ὅλοι σχεδόν οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως οἱ ὁποῖοι εἶπαν στό τέλος μέ δάκρυα στά μάτια: «Πρὶν ἰδοῦμε τούς Ἕλληνες, τούς θεωρούσαμε βαρβάρους, ἐνῶ τώρα πιστεύουμε καί ἀναγνωρίζουμε ὅτι αὐτοί εἶναι οἱ πρωτότοκοι τῆς Ἐκκλησίας καί ὅτι τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτό πού λαλεῖ ἀπό τό στόμα τους».

Ἡ ἀλαζονική ἀξίωσις τοῦ πάπα

Ἀπό τήν Βενετία κατευθύνθηκαν πρὸς τήν Φερράρα, ὅπου θά γινόταν ἡ Σύνοδος. Ὁ πάπας Εὐγένιος εἰδοποίησε τόν Ἕλληνα βασιλέα νά γνωστοποιήσῃ στόν πατριάρχη Ἰωσήφ, ὅτι ἀπαιτεῖ ὁ πατριάρχης νά τοῦ φιλήσῃ τό πόδι του! Ὁ Ἕλληνας πατριάρχης, ὅταν ἄκουσε αὐτό, ταραχθῆκε καί εἶπε στούς ἀπεσταλμένους τοῦ πάπα ὅτι αὐτή ἡ καινοτομία εἶναι ἀπαράδεκτη. Τοῦ διεμήνυσε ὅτι μπορεῖ νά τόν ἀσπασθῆ μέ ἀδελφικό ἀσπασμό, κατά τήν ἀρχαία ἐκκλησιαστικὴ συνήθεια, ἀλλὰ ὄχι νά τοῦ φιλήσῃ τόν πόδα! Τελικά ὑπεχώρησε ὁ πάπας καί δέχθηκε τόν ὀρθόδοξο πατριάρχη σέ ἰδιαίτερο κελλίο, μακριά ἀπὸ ἐπισημότητες γιά νά κρύψῃ τήν ὑποχώρησί του ἀπὸ τόν λαό καί τούς ἀυλικούς του.

Ὁ σκύλλος τοῦ βασιλέως ὑλακτεῖ....

Στούς θεολογικούς ἀγῶνες πρωτοστάτησε, ὡς γνωστόν, ὁ ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός ἐξηγώντας μέ χωρία τῆς Γραφῆς καί τῶν Ἁγίων Πατέρων τήν χρῆσι τῶν προθέσεων ΕΚ καὶ ΔΙΑ. Τούς ἐδίδασκε τήν ἀρχαία διδασκαλία ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς καί διὰ τοῦ Υἱοῦ πέμπεται ἐν χρόνῳ στόν κόσμον. Οἱ Λατῖνοι ἐπέμεναν στίς δικές τους φιλοσοφίες. Ἀπὸ τούς πρώτους πού ἐκλατινίσθησαν ἦταν ὁ μητροπολίτης Νικαίας Βησσαρίων, ὁ ὁποῖος ὄντας φιλόδοξος καί φιλόργυρος ὑπέκυψε στά παπικά δόγματα, μετά ἀπὸ ὑποσχέσεις τοῦ πάπα ὅτι θά τοῦ δώσῃ τό ἀξίωμα τοῦ καρδινάλιου. Τόν ἀκολούθησε καί ὁ Ρωσίας Ἰσίδωρος, ὁ ὁποῖος ἔγινε κι αὐτός μετά καρδινάλιος. Ἰδιαίτερα πολέμησαν φανερά τόν Ἅγιο Μᾶρκο ὁ πρωτοσύγκελλος τοῦ πατριάρχου Γρηγόριος καί ὁ διδάσκαλος Γεώργιος Ἀμηρουντζῆς ὁ Τραπεζούντιος. Γιά νά ἀναγκάσουν οἱ Λατῖνοι τούς Ἀνατολικούς νά ὑποκύψουν στίς

κακοδοξίες τους, αρνούντο νά τούς χορηγήσουν τό συμφωνημένο σιτηρέσιο καί τά λοιπά έξοδα διατροφής τους.

Ὁ πάπας γιά νά πιέση τούς Ἀνατολικούς νά ὑποκύψουν, ἐδήλωσε ὅτι δέν ἔχει χρήματα διά νά καλύψη τά έξοδα διατροφής τους καί ἐζήτησε δάνειο ἀπό τούς κατοίκους τῆς Φλωρεντίας. Αὐτοί ὑποσχέθηκαν νά τόν δανείσουν, ἀλλά μέ τήν προϋπόθεσι νά συνεχισθοῦν οἱ ἐργασίες τῆς Συνόδου στήν πόλι τους. Διέδωσε ἀκόμη ὅτι λόγω ἐπιδημίας στήν Φερράρα, ἐπιβαλλόταν ἡ μετάθεσις τῶν ἐργασιῶν τῆς συνόδου στήν πόλι Φλωρεντία. Σέ τί ἀπέβλεπε αὐτή ἡ μετάθεσις τῆς συνόδου; Ἐπειδή ἀρκετοί ἀπό τούς Ἀνατολικούς, ἀντελήφθησαν ἐγκαίρως ὅτι ἐκβιάζονται μέ παντοίους τρόπους ἀπό τούς Λατίνους γιά νά ὑποκύψουν στίς διδασκαλίες τους καί ὅτι κάθε προσπάθεια γιά τήν προβολή τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων στούς Λατίνους ἦταν ματαία, ἀνεχώρησαν κρυφά μέ κάθε τρόπο γιά τήν Κωνσταντινούπολι. Ὁ Πάπας γιά νά ἐμποδίση αὐτή τήν ἀναχώρησι καί ἄλλων ἀπό τήν Φερράρα καί νά ἀναγκάση τούς λοιπούς νά συμμορφωθοῦν μέ τίς ἐπιθυμίες του, τούς «ἔσυρε» μακριά στήν μεσόγεια πόλι Φλωρεντία.

Στήν Φλωρεντία τά θέματα ἐστράφησαν ἐάν τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Οἱ Λατῖνοι καταισχύθηκαν ἀπό τίς ἀποφάσεις καί τούς ὅρους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ἔμειναν ἀναπολόγητοι. Ὁ ἅγιος Μᾶρκος γιά τήν ἀνασκευή κι αὐτῆς τῆς κακοδοξίας ἦταν ὁ μόνος ἄξιος ἀγωνιστής τῆς ἀληθείας, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε ἐπτά ὀμιλίες. Ὁ βασιλεύς τῶν Ἑλλήνων, μετά τίς διαλέξεις τοῦ Μάρκου, ἐκάλεσε σέ μυστική συνέλευσι στό κελλί του τοῦ Πατριάρχου τούς λατινόφρονες Νικαίας Βησσαρίωνα, Ἰσίδωρον Ρωσίας καί πρωτοσύγκελλο Γρηγόριο καί τούς ζητοῦσε νά εὔρουν τρόπο γιά τήν ἔνωσι. Στό τέλος ὁ βασιλεύς ἀπεφάσισε: «ὅποιος ἀντισταθῆ στήν προσπάθεια γιά τήν ἔνωσι μέ τούς Λατίνους, θά τιμωρῆται σκληρά γιά τήν αὐθάδειά του». Ὁ ἅγιος Μᾶρκος ἦταν ὁ μόνος πού συνέχιζε νά αὐθαδιάζει στήν ἀπόφασι τοῦ βασιλέως.

Ὁ πάπας ἐπέβαλε νέο ἐκβιασμό μέ τήν διακοπή τοῦ σιτηρεσίου. Οἱ Ἀνατολικοὶ ἦσαν «πεινῶντες καί γυμνητεύοντες». Πωλοῦσαν τά ροῦχα τους καί τά ὄπλα τους γιά ν' ἀγοράσουν τροφίμα καί νά μή πεθάνουν ἀπό τήν πείνα. Παρεπονοῦντο στόν ἕλληνα βασιλέα κι αὐτός στόν πάπα. Ὅποτε τούς ἔλεγε ὁ πάπας: «Πηγαίνετε στόν Ἐφέσου καί στόν Μέγα Σακελλάριο (Μιχαήλ Χρυσοκόκκης) διότι αὐτοί ἐμποδίζουν τήν ἔνωσι καί ὑποφέρουμε τώρα ὅλοι μας».

Ὁ βασιλεύς ἐπίεζε τούς Ἀνατολικούς νά δεχθοῦν τίς προτάσεις τοῦ πάπα, ἀλλά οἱ περισσότεροι τοῦ ἀπαντοῦσαν ὅτι προτιμοῦν νά πεθάνουν παρά νά λατινίσουν. Βλέποντας ὅτι δέν ὑπῆρχε τρόπος ἔνωσης, παρεκάλεσαν τόν βασιλέα τους μέ δάκρυα νά ἐπιστρέψουν στήν πατρίδα τους. Ὁ πάπας ταραχθήκε καί σέ συνενόησι μέ τούς κληρικούς του εἶπαν: «Ἡ θά δεχθοῦν τίς μαρτυρίες τῶν Ἁγίων πού αὐτοί προβάλλουν ἢ θά συνεχισθοῦν οἱ διαλέξεις μέχρις ὅτου πεισθοῦν οἱ Ἀνατολικοὶ γιά τήν ἀλήθεια τῆς ἐκκλησίας τῶν Λατίνων καί μόνο ἔτσι θά μπορέσουν νά γυρίσουν σπίτια τους, ἀφοῦ ἐπιτευχθῆ ἡ ἔνωσις μαζί τους».

Ὁ Πατριάρχης πιέσθηκε ἀπό τόν βασιλέα καί ἔλεγε στήν ἀκολουθία του ὅτι ἡ ἔνωσις θά προξενήσῃ μέγα καλό στήν πατρίδα. Οἱ ἀρχιερεῖς πεινοῦσαν, ὁ βασιλεύς ἠσχολεῖτο μέ τό κυνήγιο καί οἱ Παπικοὶ ἔστειλαν ἔκθεσι Πίστewος μέ τά δικά τους δόγματα λέγοντας ὅτι ἂν τήν δεχθοῦν οἱ Ἀνατολικοὶ ἡ ἔνωσις ἤδη πραγματοποιιήθηκε.

Καί πάλι στήν πρώτη γραμμῆ τοῦ ἀγῶνος εὐρίσκεται ὁ ἅγιος Μᾶρκος καί πολλοί ἀπό τούς ἐκκλησιαστικούς ἄρχοντες. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Μάρκου στήν ἀρχή ἦταν δύο-τρεῖς, κατόπιν περισσότεροι καί στό τέλος σχεδόν ὅλοι. Ὁ Μᾶρκος, ματαίως ἀνέμενε σέ τόσο διάστημα τήν ἐπιστροφή τῶν πλανεμένων στήν ἀρχαία ἀληθινή Πίστι. Σηκώθηκε λοιπόν ἀνάμεσα στούς λατινόφρονες Ἀνατολικούς καί τούς εἶπε ὅτι ὁ

πάπας είναι αίρετικός. Λατινόφρονες έλληνες επίσκοποι εξεγέρθηκαν άμέσως και ζήτησαν από τον Μάρκο να άποδείξει αυτό που λέγει, άλλιωώς να τιμωρηθή. Τόν πίεσαν μετά από δύο ήμέρες να συγκαταβή, αλλά ο Μάρκος τούς έλεγε ότι: «εις τά τής πίστewς δέν χωρεί συγκατάβασις». Ο Νικαίας ύβρισε τον άγιο Μάρκο λέγοντάς του ότι είναι δαιμονισμένος. Άλλά ο Άγιος του άποκρίθηκε με ίλαρότητα: «Είσαι παιδί και σαν παιδί (άμυαλο) λαλείς». Έζήτησε και πάλι ο Μάρκος να τούς διαβάση μαρτυρίες του Άγίου Νείλου Καβάσιλα, μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, αλλά οι συμπατριώτες του τον εμπόδιζαν λέγοντάς του ότι είναι σχισματικός. Έκτοτε έσίγησε τό ιερόν εκείνο και θεολογικό στόμα!

Στήν συνέχεια βασιλεύς και πατριάρχης σέ συνέλευσι με όλους τούς Άνατολικούς έδιάβασαν διαστρεβλωμένα χωρία Άγιων τά όποια τούς προσεκόμισε ο Νικαίας Βησσαρίων. Σχεδόν όλοι τά άπεδέχθηκαν εκτός από τούς επισκόπους Ήρακλείας Άντώνιο, Μονεμβασίας Δοσίθεο και Άγκιάλου Σωφρόνιο. Έκάλεσαν και τον άγιο Μάρκο να συμφωνήση, για την ώφέλεια τῷ Γένους, όπως του έλεγαν, αλλά δέν ήμπορεσαν να μετασαλεύσουν την άνένδοτη και άδαμάντινη εκείνη ψυχή.

Όσοι δέν έδέχοντο την ένωσι, έστερουόντο τής οικονομικής βοήθειας του πάπα και επέθαιναν από την πείνα. Ο πάπας έδωσε 200 φλωριά, μετά από πίεσι τών λατινοφρόνων Έλλήνων, τά όποια να δοθούν σαν δόλωμα στους άντιδραστικούς, αλλά με την προϋπόθεσι να δεχθούν να ύπογράψουν τον όρο ένώσεως.

Τήν άλλη ήμέρα συγκεντρώθηκαν όλοι με διαταγή του βασιλέως και έρωτήθηκαν εάν τελικά άποδέχονται την ένωσι. Όλοι δέχθηκαν, πλην του Μάρκου και άλλων 2-3 εκκλησιαστικών αρχόντων. Κατόπιν ο βασιλεύς στάθηκε ανάμεσά τους και τούς άνήγγειλε πλέον θριαμβευτικώς την ένωσι με την εκκλησία του πάπα. Τήν ώρα που έδιάβαζε τό κείμενο συνέβη ένα γεγονός άξιο σημειώσεως. Ένας από τούς κυνηγητικούς σκύλους του βασιλέως, ενώ έκοιματο δίπλα στά πόδια του, ξαφνικά άρχισε να ούρλιάζει με τρόπο θρηνητικό. Οι δορυφόροι του βασιλέως προσπάθησαν να καθησυχάσουν τον σκύλο, αλλά εκείνος δέν ήσύχαζε, όση ώρα ώμιλούσε ο βασιλεύς. Μερικοί έθεώρησαν τό γεγονός τουτο σαν κακό σημάδι λέγοντας ότι και τό άλογο ζωο θρηνεί για την προδοσία τής Όρθοδόξου Πίστewς, την όποια εκαμε ο βασιλεύς για να έλέγη τούς λογικούς. Μετά την όμιλία του είπε ο βασιλεύς στους βασιλικούς επιτρόπους ότι, όσοι άρνούνται αυτή την άπόφασι, να συλλαμβάνωνται και να τιμωρούνται παραδειγματικώς.

Ο βασιλεύς άνεκοίνωσε στον πάπα την εκθεσι τών Άνατολικών περί τής ένώσεως, αλλά ο πάπας του είπε ότι θα πρέπει οι Άνατολικοί να μεταβάλλουν και τά άλλα έθιμα τής Έκκλησίας τους, δηλαδή, να λειτουργούν με άζυμα στην λειτουργία τους, να άποδεχθούν την διδασκαλία περί του Καθαρτηρίου Πυρός, τό πρωτείο του πάπα, την άποβολή από την λειτουργία τών επικλήσεων του ιερέως για την μετουσίωσι του άρτου και οίνου. Όλα αυτά έτάραξαν τον βασιλέα και τον πατριάρχη. Έτρεξαν και παρεκάλεσαν τον Μάρκο να γράψη κάτι για τό ζήτημα τής Μετουσιώσεως. Πείσθηκε και έγραψε ο Άγιος, αλλά τελικά πείσθηκε και ο βασιλεύς και με άγανάκτησι είπε ότι τό πεισματικώτατο γένος τών Λατίνων δέν πείθεται.

Παρότι άντεστάθηκε τόσες φορές ο βασιλεύς τελικά και πάλι υπέκυψε, διότι ο πάπας διέκοψε και πάλι την χορήγησι τών διατροφών τους. Επί πλέον ήταν άδύνατος ή αναχώρησις τους από την Ίταλία, λόγω έλείψεως χρημάτων και τροφών. Τελικά ο βασιλεύς έστειλε τον λατινόφρονα Ρωσίας Ίσιδωρο στον πάπα να τον έρωτήση τί θα προσφέρη στους Χριστιανούς τής Άνατολής και ο πάπας μέσω τριών καρδινάλιων του άπήντησε:

1.Θά προσφέρη τά αναγκαία έξοδα και πλοία για την επιστροφή τους στην Πατρίδα τους.

2. Θά τούς δώση 300 στρατιῶτες σάν φρουρά τῆς Πόλεως οἱ ὅποιοι θά συντηροῦνται μέ ἔξοδα τοῦ πάπα.

3. Θά τούς προσφέρῃ δύο πολεμικά πλοῖα γιά νά προστατεύουν τήν Πόλι τους.

4. Τούς δίνει εὐλογία τό Προσκύνημα ἀντί γιά τά Ἱεροσόλυμα νά γίνεται στήν Κωνσταντινούπολι,

5. Θά τούς χορηγήσῃ 10 πολεμικά πλοῖα γιά 10 μῆνες ἢ 10 πλοῖα γιά ἕνα χρόνο πρὸς περιφρούρησι τῆς Πόλεως καί

6. Θά παρακαλέσῃ τούς Ἡγεμόνες τῆς Δύσεως νά δώσουν στρατιωτική βοήθεια γιά τήν διάφύλαξι τῆς Πόλεως ἀπό τούς ἐξωτερικούς ἐχθρούς.

Ἀφοῦ τά πάντα πλέον συμφωνήθηκαν ἦλθε καί ἡ ἡμέρα τῆς ὑπογραφῆς τῆς ἐνώσεως. Στίς 10 Ἰουνίου 1439, καί πρὶν τήν ὑπογραφή ἀπέθανε ξαφνικά ὁ λατινόφρων πατριάρχης Ἰωσήφ. Ἐνῶ ἔτρωγε, ὅπως ἔγραψε ὁ ἱστορικός Σίλβεστρος Συρόπουλος, κόπρος ἐξῆλθε ἀπό τό στόμα του καί ἀπέβαλε τήν ψυχὴ του πρὶν τελειώσῃ ἡ σύνοδος. Στήν συνέχεια μόνος του διαπραγματεύθηκε τήν ἔνωσι ὁ βασιλεὺς μέ βοηθούς τούς ἄλλους λατινόφρονες.

Ὁ ἅγιος Μᾶρκος στεκόταν παράμερα καί παρακολουθοῦσε τά γενόμενα μέ σιωπὴ καί θλίψι. Δέν τόλμησε ὁ βασιλεὺς νά τόν πιέσῃ γιά νά ὑπογράψῃ διότι θά κατηγορεῖτο γιά τυραννικὸς καί ὅτι κακομεταχειρίσθηκε τόν Τοποτηρητὴ τριῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς. Τοῦ ὑποσχέθηκε ὅμως ὅτι θά ἐξασφαλίσῃ τήν ἐπιστροφή του στήν μητρόπολι του τήν Ἔφεσο.

Τέσσερις ἡμέρες ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ πατριάρχου, ὁ ἀδελφός τοῦ βασιλέως Δημήτριος ἀνεχώρησε γιά τήν Βενετία γιά νά μὴ ὑπογράψῃ τὸν ὄρο. Μαζί του ἔφυγε καί ὁ Γεώργιος Σχολλᾶριος, ὁ μετέπειτα πατριάρχης Γεννάδιος. Ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Μάρκου δέν ὑπέγραψαν ὁ μητροπολίτης Σταυρουπόλεως Ἡσαΐας, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησε κρυφίως στήν Βενετία γιά νά μὴ φονευθῆ ἀπὸ τούς Λατίνους. Ὁ ἔξαρχος πάσης Ἰβηρίας προσποιήθηκε τὸν τρελλό καί δέν ὑπέγραψε. Ὁ ἀδελφός τοῦ ἁγίου Μάρκου διάκονος Ἰωάννης ὁ Εὐγενικός καί ὁ Λακεδαιμονίας Μεθόδιος ἐπίσης δέν ὑπέγραψαν. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες πιέσθηκαν ἀπὸ τὸν βασιλέα καί ὑπέγραψαν. Ὁ πάπας ἔλαβε τὸν ὄρο τῆς ἐνώσεως τῶν Ἀνατολικῶν καί, ὅταν εἶδε ὅτι δέν ἦταν μέσα τό ὄνομα τοῦ μητροπολίτου Ἐφέσου, ἀνέκραξε μέ ἀπελπισία: «Λοιπὸν, οὐδὲν ἐποίησαμεν». Τόση μεγάλη ἀξία ἔδινε στήν ὑπογραφή τοῦ ἁγίου Μάρκου ὁ πάπας!

Μετά τήν ὑπογραφή ἀπὸ 18 Ἐπισκόπους καί 11 Κληρικούς τῆς Ἀνατολῆς καί τήν ἀνάγνωσι τοῦ ὄρου, ὁ πάπας ζήτησε ἀπὸ τὸν βασιλέα νά στείλῃ στό παλάτι του τὸν ἅγιο Μᾶρκο γιά νά δικασθῆ σάν ἀπειθῆς καί αἰρετικός, ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς ἀρνήθηκε. Εἶπε ὅμως στὸν Μᾶρκο νά ὑπάγῃ, χωρὶς φόβο καί ν' ἀπολογηθῆ. Πράγματι ἐπῆγε ὁ ἅγιος καί ἀπέδειξε στὸν πάπα ὅτι δέν εἶναι αἰρετικός, διότι δέν ἐκήρυξε κάτι δικό του, ἀλλὰ αὐτό πού κατέχει καί πιστεύει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τελικὰ ὁ πάπας δέν τὸν τιμώρησε καί τὸν ἄφησε νά ἐπιστρέψῃ στήν Κωνσταντινούπολι.

Μέ χρήματα καί πλοῖα τοῦ πάπα ἐπέστρεψε ἡ συνοδεία τῶν Ἀνατολικῶν στήν Κωνσταντινούπολι τήν 1^η Φεβρουαρίου 1440. Στήν Ἰταλία ἔμειναν δύο ἀποθανόντες καί δύο ζῶντες. Ὁ πατριάρχης Ἰωσήφ καί ὁ μητροπολίτης Σάρδεων πού ἐκοιμήθη στήν Φερράρα, ἐνῶ οἱ Νικαίας Βησσαρίων καί Ρωσίας Ἰσιδωρος παρέμειναν γιά νά λάβουν τήν ὑπόσχεσι τοῦ πάπα, τό ἀξίωμα τοῦ καρδινάλιου.

Κατὰ τήν ὑποδοχὴ τους ὁ λαὸς ἐπευφημοῦσε μόνο τὸν ἅγιο Μᾶρκο, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζε στῦλο τῆς Ἐκκλησίας, δεύτερον νέον Ἰωάννην Θεολόγον καί ἄλλον Ἀθανάσιο καί Κύριλλο. Ὅσοι ὑπέγραψαν τήν ἔνωσι ἐπέστρεψαν κλαίοντες καί ἔλεγαν στὸν λαὸ νά τούς κοπῆ αὐτό τό χέρι πού ἐπρόδωσε τήν Πίστι τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του.

Όλα τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς συνῆλθαν μέ τούς ἰδίους τούς πατριάρχες στά Ἱεροσόλυμα καί ἀνεθεμάτισαν τήν σύνοδο τῆς Φλωρεντίας. Ταυτόχρονα καθήρεσαν τόν νέο λατινόφρονα πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνην, τόν πρῶην Κυζίκου. Συνέταξαν νέα ἔκθεσι πίστεως, τήν ὁποία ἀνέθεσαν στόν μητροπολίτη Καισαρείας νά τήν κηρύξη παντοῦ.

Παρόμοια σύνοδος πραγματοποιήθηκε καί στήν Μόσχα τῆς Ρωσίας ἡ ὁποία ἀνεθεμάτισε τόν ὄρο τῆς ἐνώσεως τῆς Φλωρεντίας. Ὁ βασιλεύς τῆς Ρωσίας Βασίλειος συνέλαβε τόν λατινόφρονα μητροπολίτη Ρωσίας Ἰσίδωρον καί τόν ἔκλεισε στήν φυλακή. Ἐκεῖνος δραπέτευσε καί ἐπέστρεψε στήν Ρώμη, ὅπου ἔγινε καρδινάλιος Πολωνίας καί ἐκεῖ κακῶς ἀπέθανε.

Ὁ μητροπολίτης Ἐφέσου Μάρκος ἐπέστρεψε κι αὐτός στήν ἔδρα του, ὅπου ἐξέθεσε τὰ πεπραγμένα στό ποίμνιό του καί τό ἐνδυνάμωσε γιά τήν διατήρησι τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἔναντι ὁποιασδήποτε θυσίας.

Εὐρισκόταν στό σπίτι τοῦ πατέρα του στην περιοχή τοῦ Γαλατᾶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅταν ἀρρώστησε. Μετά ἀπό 14 ἡμέρες ἀσθενείας παρέδωσε τό πνεῦμα του στόν Κύριο τήν 19^η Ἰανουαρίου 1443, σέ ἡλικία 44 ἐτῶν καί ἐτάφη στό μοναστήρι τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυτος Γεωργίου τῶν Μαγγάνων, ὅπου εἶχε γίνει καί μοναχός.

Ὁ πάπας πληροφορήθηκε ὅτι Κληῖρος καί λαός τῆς Ἀνατολῆς δέν δέχθηκαν τόν ὄρο τῆς ἐνώσεως. Ἔστειλε ἀντιπροσώπους του νά συζητήσουν μέ τούς σοφούς τῶν Ἑλλήνων, ἀλλά δέν κατώρθωσαν τίποτε καί ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΛΑΤΙΝΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΑΤΙΝΟΦΡΟΝΩΝ ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΤΟΝ 13^{ΟΝ} ΑΙΩΝΑ

«Πήγαινε ταχέως στήν Μονή καί εἰδοποίησε τούς Ἀδελφούς καί τόν Καθηγούμενο ὅτι ἔρχονται οἱ ἐχθροί τοῦ Υἱοῦ μου».

Ἀνέκαθεν οἱ πάπες σέ συνεργασία ἐνίοτε καί μέ ὀρθοδόξους φιλολατίνους, ἐπιχειροῦσαν νά ἀλώσουν τήν Ὁρθοδοξία, ἰδιαίτερα τό προπύργιό της, πού εἶναι μέχρι σήμερα τό Ἅγιον Ὅρος.

Τό 1280, λοιπόν μία ὁμάδα Λατίνων, ἀπεσταλμένων τοῦ πάπα, ἦλθαν στήν Κωνσταντινούπολι καί συμμαχήσαντες μέ τούς τότε πολιτικούς καί θρησκευτικούς ἡγέτες, τόν αὐτοκράτορα Μιχαήλ Παλαιολόγο καί τόν πατριάρχη Ἰωάννη Βέκκο, ἀπεφάσισαν μαζί νά κάνουν «ἐκστρατεία» ἀλώσεως τοῦ Ἁγίου Ὅρους.

Στήν Σκήτη τῶν Καρυῶν ἀντεστάθησαν ὁ Πρῶτος τοῦ Ὁρους ἱερομάρτυς Κοσμᾶς καί πολλοί μοναχοί ἐκ τῶν κελλίων τῆς Σκήτης. Ἐξω ἀπό τήν ἐκκλησία τοῦ Πρωτάτου, Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, διασώζεται μέχρι σήμερα ἡ μαρμάρινη πλάκα, ἐπάνω στήν ὁποία ἐκόπησαν οἱ κεφαλές τῶν ὁσιομαρτύρων, πού δέν ὑποτάχθηκαν στήν παπικές καινοτομίες.

Στήν Μονή Βατοπαιδίου, ὅταν ἦλθαν οἱ ἐχθροί τῆς Πίστεώς μας, μαζί μέ τούς λατινόφρονες τοῦ Βυζαντίου τόν μέν ἡγούμενο Ὅσιο Εὐθύμιο ἔπνιξαν στήν θάλασσα, ἐνῶ τούς 12 πατέρες τῆς Μονῆς ὠδήγησαν στό δάσος καί τούς ἐκρέμασαν στά δένδρα. Πολλοί ἀπό τούς ἄλλους μοναχούς, ὅταν ἀντελήφθησαν τόν κίνδυνο, ἔφυγαν ἀπό τήν Μονή καί ἐγλύτωσαν.

Οἱ Παπικοί καί Λατινόφρονες ἦλθαν καί στήν Μονή τῶν Ἰβήρων. Ἰδού τί διαβάζουμε ἀπό τόν Μέγα Συναξαριστή τῆς 13^{ης} Μαΐου, σελ.338 (Ἀθῆναι, ἔκδοσις 5^η, 1977): «Τούς Λατινόφρονες τούτους ἐλθόντας καί εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῶν Ἰβήρων, θείῳ ζήλῳ διά τήν Ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν κινούμενοι, οἱ ἐν τῇ Μονῇ ἐνασκούμενοι Πατέρες δέν τούς ἐδέχθησαν. Ὅθεν ἐκεῖνοι μένεα πνέοντες διέταξαν νά συλληφθοῦν ἅπαντες.

Τότε τούς μέν καταγομένους έκ τῶν μερῶν τῆς Ἰταλίας ἐκράτησαν ὡς σκλάβους, τούς δέ λοιπούς ἀνεβίβασαν εἰς τό πλοῖον τῆς Μονῆς καί ἀφοῦ τούς ἐξήγαγον τοῦ λιμένος τούς παρέδωκαν εἰς τόν βυθόν τῆς θαλάσσης ὁμοῦ μέ τό πλοῖον καί οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τόν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου».

Τί συνέβη στήν ἱερά Μονή Ξηροποτάμου διαβάζουμε ἀπό τό βιβλίο «Ὁρθοδοξία καί Παπισμός» τῆς κ. Οὐρανίας Λαμπάκη, ἔκδοσις 1964, σελ.154-157: «Εἰς μέν τήν Μονήν Ξηροποτάμου ἐν ὥρᾳ λειτουργίας ἔγινε πυρκαϊά καί σεισμός μετ' ἤχου καί βοῆς. Καί τόν μέν ναόν κατέβαλε, τούς δ' ἐν αὐτῷ ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης κατέχωσε καί τά τεῖχη τῆς Μονῆς ἀνέτρεψε...Ὁ δέ βασιλεύς καί οἱ σύν αὐτῷ ταῦτα ἰδόντες ἐν πολλῇ καταισχύνη ἀνεχώρησαν, ἐνῶ ὁ μύκης (μανιτάριον) ὁ ὁποῖος ἐφύτρωνε μέ 40 κλώνους ὑπό τήν ἀγίαν Τράπεζαν ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν ἀγίων Τεσσαράκοντα, οὐκέτι πλέον ἐφύτρωσεν ὡς βεβηλωθέντος τοῦ θυσιαστηρίου».

Στήν Μονή τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Βουλγαρικῆς Μονῆς τοῦ Ζωγράφου συνέβησαν τά ἐξῆς περιστατικά. Ἐξω ἀπό τήν Μονή σέ ἐρημικό κελλίο ἀγωνιζόταν ἕνας μοναχός. Πολλές φορές τήν ἡμέρα ἐδιάβαζε τούς Χαιρετισμούς τῆς Θεοτόκου μπροστά στήν Εἰκόνα τῆς Παναγίας. Τήν ἡμέρα λοιπόν ἐκείνη πού ἐπρόκειτο νά ἔλθουν ἡ ὁμάδα τῶν Λατίνων καί τῶν Ἑλλήνων φιλενωτικῶν καί τήν ὥρα πού ὁ ὄσιος Γέροντας ἐδιάβαζε τούς Χαιρετισμούς, τοῦ ὠμίλησε ἡ Θεοτόκος ἀπό τήν εἰκόνα της καί τοῦ εἶπε: **Πήγαινε ταχέως στήν Μονή καί εἰδοποίησε τούς Ἀδελφούς καί τόν Καθηγούμενο ὅτι ἔρχονται οἱ ἐχθροί τοῦ Υἱοῦ μου. Ὅποιος εἶναι πνευματικά ἀσθενής ἄς φύγη γιά τό δάσος, μέχρι νά παρέλθῃ ὁ πειρασμός. Ὅσοι ὅμως ἀπό τούς ἄλλους μοναχοῦς ἐπιθυμοῦν μαρτυρικά στεφάνια, ἄς παραμείνουν στήν Μονή».**

Ὁ Γέροντος ἀφουγκράσθηκε καλά τήν φωνή καί τήν θέλησι τῆς Θεοτόκου καί ἐπῆγε τό ταχύτερο στήν Μονή νά εἰδοποιήσῃ τούς Ἀδελφούς. Ὅταν ἔφθασε στήν πύλη τῆς Μονῆς ἐξεπλάγη διότι εἶδε μπροστά του τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία τοῦ ὠμίλησε στό κελλί του. Τήν προσκύνησε μέ εὐλάβεια, τήν παρέλαβε στά χέρια του καί μπῆκε μέσα. Συναντήθηκε μέ τόν Ἠγούμενο καί τοῦ ἀνεκοίνωσε τόν ἐπικείμενο κίνδυνον. Οἱ Πατέρες ταραχθήκαν πολύ. Οἱ ἀσθενέστεροι ἐπῆραν τά βουνά καί ἐκρύβησαν στά σπήλαια καί οἱ ἀνδρειότεροι μπῆκαν μέ τόν Γέροντά τους στόν πύργον τῆς Μονῆς προσδοκῶντας ἀθλητικά στέφανα ἀπό τόν ἀθλοθέτη Χριστό.

Σέ λίγα ὥρα ἔφθασαν καί τά στίφη τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ καί παρακινουσαν τούς μοναχοῦς νά τούς ἀνοίξουν τήν πύλη τῆς Μονῆς καί νά ἀναγνωρίσουν τόν πάπα τους κεφαλή τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας μέ πλούσια ἀνταλλάγματα. Οἱ Μοναχοί τούς ἐρώτησαν ὄντες πάνω στόν πύργον: «καί ποιός σᾶς εἶπε ὅτι ὁ δικός σας πάπας εἶναι ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ; Ἀπό ποῦ εἶναι αὐτή ἡ διδασκαλία; Γιά ἐμᾶς Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ Χριστός. Εἶναι εὐκολώτερο σ' ἐμᾶς νά πεθάνουμε παρά νά ὑποχωρήσουμε καί μολυνθῆ ὁ ἱερό τόπος μας ἀπό τήν δική σας βία καί τυραννία. Δέν ἀνοίγουμε τίς πύλες καί φύγετε ἀπ' ἐδῶ». Οἱ Λατῖνοι τούς ἀπήντησαν μέ τό ἔργο. Συγκέντρωσαν ξύλα, ἀναψαν φωτιά, ἡ ὁποία ἔφθασε ψηλά μέχρι τόν χῶρον τοῦ πύργου πού ἦταν οἱ Πατέρες, οἱ ὁποῖοι καί παρέδωσαν τήν ζωή τους στίς φλόγες, ἐνῶ τίς ψυχές τους στά χέρια τοῦ Θεοῦ.

Τό συλλεῖτουργο στήν Ἱερά Μονή Μεγίστης Λαύρας

Ἀπό τόν Μέγα Συναξαριστή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς 4ης Ἰανουαρίου (Ἀθῆναι 1978, ἔκδοσις ἔκτη) σελ.95 διαβάζουμε κατά λέξιν τά ἐξῆς: «Οὗτοι οἱ λατινόφρονες ἐλθόντες εἰς τήν Λαύραν ἐγένοντο διά τόν φόβον τῆς καταδίκης τοῦ θανάτου δεκτοί ὑπό τινων Μοναχῶν αὐτῆς, εἰς τούς ὁποίους καί ἔδωσαν πολλά ἱερά σκεύη, δηλαδή Ἅγια Ποτήρια, Εὐαγγέλια, θυμιατήρια καί λοιπά, ἅτινα ἐξ ἄλλων ἱερῶν

Μονῶν ὡς λησταί ἐσύλησαν. Ἐκεῖνοι δέ οἵτινες συνεκοινώνησαν μετά τῶν ἀνωτέρω λατινοφρόνων μετά θάνατον ἔμειναν τυμπανιαῖοι καί τὰ ἄθλια αὐτῶν σώματα, μαῦρα ὄντα καί ἀποπνέοντα ὀσμὴν δυσώδη, δέν ἐτάφησαν ἐν τῷ κοινῷ κοιμητηρίῳ, ἀλλ' ἐκτός αὐτοῦ εἰς ἓν ὑπόγειον σπήλαιον τό ὁποῖον περιέφραξαν, ὡς ἀλλότρια καί ξένα τῆς Ἁγίας Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῶν ὀρθῶν δογμάτων αὐτῆς».

Σύμφωνα μέ χειρόγραφο τοῦ μακαριστοῦ μοναχοῦ Λαζάρου Διονυσιάτου (+1974) πού ὑπάρχει στήν Μονή Διονυσίου στήν Λαύρα συλλειτούργησαν ἱερομόναχοι καί διάκονοι μέ τούς Λατίνους κληρικούς, συνολικά ἑπτὰ ἄτομα. Μετά τήν κοίμησί τους τὰ πτώματά τους παρέμειναν τυμπανιαῖα. Τό 1937, σύμφωνα μέ τό μνημονευθέν χειρόγραφο, συνέβη τό ἐξῆς περιστατικό: Τά πτώματα τῶν τυμπανιαίων πατέρων τά εἶχαν τοποθετήσει στόν νάρθηκα τοῦ κοιμητηρίου τῆς Μονῆς, σέ κοινή θέα πρὸς διδασκαλία καί σωφρονισμό τῶν ἀπογόνων τους. Ἐνα βράδυ μία ὁμάδα ἐργατῶν, τήν ὥρα πού ἔτρωγαν καί ἀστειεύοντο εἶπε ἕνας στούς ἄλλους: «Ὅποιος θά μπορέσει νά πάη αὐτή τήν νύκτα στά ἀφωρισμένα πτώματα, χωρίς νά φοβηθῆ, θά πάρη αὐτό τό στοίχημα. Καί κανόνισαν τί χρηματικό ποσό θά πάρη. Σηκώθηκε ἕνας καί εἶπε ὅτι δέν φοβάται καί θά πάη νά σταθῆ δίπλα στά πτώματα νά τά χαιρετίσει. Ἐπῆγε λοιπόν ἐκείνη τήν νύκτα, ἀλλά ἀπό τόν φόβο του ἔπαθε συγκοπή καρδίας καί ἀπέθανε. Τό θλιβερό αὐτό γεγονός εἶχε σάν ἀποτέλεσμα ἡ Σύναξις τῆς Μονῆς νά μεταφέρει τά πτώματα σ' ἓνα ἀπόκρημνο παραθαλάσσιο σπήλαιο μεταξύ Λαύρας καί Ρουμανικῆς Σκήτης καί ἀφοῦ τά τοποθέτησε ἐκεῖ, ἔδωσε διαταγή καί κτίσθηκε τό στόμιο τοῦ σπηλαίου. Ἐκτοτε ἀπό τότε τείνει νά ξεχασθῆ αὐτό τό περιστατικό. Εὐτυχῶς πού τό διέσωσε ὁ μακαριστός π. Λάζαρος Διονυσιάτης, ὁ ὁποῖος, ὅσο ζοῦσε, συγκέντρωνε διάφορα περιστατικά ἀπό τήν ζωὴ τῶν Μονῶν καί τῶν Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί ἄφησε στήν Μονή του τέσσερα μεγάλα χειρόγραφα βιβλία.

Ἀπό τό βιβλίον «Ὁρθοδοξία καί Παπισμός» τῆς κ. Οὐρανίας Λαμπάκη, ἔκδοσις 1964, σελ.154-157 διαβάζουμε: «Ἄς ἴδωμεν καί εἰς τήν Μεγίστην Λαύραν, ὅπου τούς ὑπεδέχθησαν μετά κωδωνοκρουσιῶν. Καί ἐκεῖ βλέπομεν ὅτι ἐπηκολούθησαν φοβερῶτερα, φρίκης καί τρόμου γέμοντα, καθὼς ἡ ἀψευδῆς παράδοσις διέσωσεν...Ὁ μὲν ἱεροδιάκονος Λαυριώτης, ὁ συλλειτουργήσας ἐν τῇ θείᾳ Λειτουργίᾳ, ὑπὸ θεηλάτου ὀργῆς καταληφθεὶς, τό ζῆν ἐξεμέτρησεν, ἀναλύσας ὡς κηρός φλεγόμενος ὑπὸ πυρός, οἱ δέ συλλειτουργήσαντες ἱερομόναχοι ἑπτὰ (κατ' ἄλλους 11) μετά θάνατον εὐρέθησαν ἄλυτοι, τυμπανιαῖοι, τῶν ὁποίων τά λείψανα μέχρι τέλους τοῦ 19^{ου} αἰῶνος εἶχον εἰς τόν νάρθηκα τοῦ κοιμητηρίου...εἰς κοινήν θέαν..., πρὸς διδασκαλίαν καί σωφρονισμόν τῶν ἐπιγενομένων...». Ἐν συνεχείᾳ ἐξιστορεῖται ὅτι, «λόγω ἐπισυμβάντων θλιβερῶν γεγονότων ἐκ τῆς ἀπαισίας θεᾶς τῶν ἀλύτων τούτων λειψάνων οἱ μοναχοὶ τά μετέφερον εἰς ἓν σπήλαιον δυσανάβατον καί ἀπόκρημνον εἰς τὰ παράλια τῆς Ρουμανικῆς Σκήτης, ἀλλ' ἐπειδὴ καί ἐκεῖ οἱ περίεργοι μετέβαινον, ἐνέφραξαν ἐσχάτως διὰ κτιστῶν λίθων τήν θύραν τοῦ σπηλαίου, καί οὕτως ἔγινε τοῦτο ἀγνώριστον...».

Μία ἄλλη παρόμοια προφορική μαρτυρία ἔχουμε ἀπό τούς παλαιούς Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου. Συγκεκριμένα ὁ μοναχὸς Ἡσύχιος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει νά μονάσει στήν Μονή μας τό 1924 μᾶς ἔλεγε: «Ἐχουν περάσει ἀπό τήν Μονή μας μοναχοὶ καί λαϊκοὶ καί εἶδαν τά πτώματα τῶν ἀφωρισμένων. Ἦθελα κι ἐγὼ νά πάω στήν Λαύρα νά τά ἰδῶ, ἀλλά μετά ἀπό λίγα χρόνια ἔμαθα ὅτι τά ἐξαφάνισαν. Δέν ξέρουμε πού τά ἔβαλαν».

Μία ἄλλη πρόσφατη μαρτυρία Ἀδελφοῦ τῆς Μονῆς μας ἐξουδετερώνει κάθε ἐπιφύλαξι γιὰ τήν ὑπαρξὶ αὐτῶν τῶν ἀφωρισμένων Πατέρων. Ὅπως ὁ ἴδιος μοῦ διηγήθηκε τό 1979, σάν Δόκιμος τότε Ἀδελφός τῆς Μονῆς μας μετέβη γιὰ ἐπίσκεψιν στήν Μεγίστην Λαύρα. Σέ γενόμενη συζήτησι μέ Λαυριώτη μοναχὸ γιὰ τό θέμα αὐτό,

συμφώνησαν από κοινοῦ καί ἐπήγαν στό σπήλαιο, ὅπου ἔχουν βάλει καί ἐντοιχίσει τά σώματα τῶν ἀφωρισμένων πατέρων. Τό σπήλαιο, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Ἀδελφός, δέν εἶναι μεταξύ Λαύρας καί Ρουμανικῆς Σκήτης, ἀλλά μεταξύ Ρουμανικῆς Σκήτης καί Σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων. Τό στόμιο τῆς σπηλιάς, πού δέν εἶναι παραθαλάσσια, τό ἔχουν χτίσει μέ «ξερολιθιά».

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΛΛΑ ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

Τό μαρτύριο τῶν 13 Ὁσιομαρτύρων τῆς Μονῆς Καντάρας Κύπρου

Ἡ Καντάρα εἶναι κορυφή τοῦ ὄρους Πενταδάκτυλο τῆς Κύπρου τό ὁποῖον σήμερα εἶναι στήν τουρκική κατοχή. Στό μοναστήρι αὐτό μετέβησαν δύο μοναχοί, οἱ Ἰωάννης καί Κόνων, τό 1228 γιά νά ἀσκητέψουν. Κοντά τους, λόγω τῆς ἀγίας ζωῆς τους ἦλθαν κι ἄλλοι νέοι νά μονάσουν.

Τό Νησί εὐρίσκεται ὑπό τήν κατοχή τῶν Φράγκων. Ὁ φράγκος ἀρχιεπίσκοπος ἐξεδίωξε ἀπό τόν θρόνο του τόν Ἑλληνα ὀρθόδοξο ἀρχιεπίσκοπο καί ἀνέλαβε αὐτός τήν ἐκκλησιαστική διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Μαθαίνοντας γιά τήν φήμη τῆς μονῆς Καντάρας ἔστειλε δύο ἐκπροσώπους του γιά νά ἐξετάσουν τήν ζωή καί τήν πίστι τῶν μοναχῶν. Οἱ ἐνάρετοι Πατέρες ὑπεδέχθησαν τούς παπικούς ἐκπροσώπους μέ εὐγένεια καί καλωσύνη καί συνωμίλησαν μαζί τους. Ὅταν οἱ Παπικοί τούς ἐρώτησαν γιὰτί δέν χρησιμοποιοῦν ἄζυμα γιά τήν θεία Κοινωνία τους, οἱ Πατέρες τούς ἀπήντησαν ὅτι αὐτή ἀνέκαθεν ἦταν καί εἶναι ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ νά χρησιμοποιοῦν μόνο ἔνζυμο ἄρτο.

Τελικά ὠδηγήθηκαν στήν Λευκωσία, στόν παπικό ἀρχιεπίσκοπο γιά νά δικασθοῦν γιά αὐτή τήν «ἱεροσυλία» τους. Καί ἐκεῖ οἱ Πατέρες, χωρίς δισταγμό, τοῦ ἀνέπτυξαν αὐτή τήν Παράδοσι τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ὁ παπικός ἀρχιεπίσκοπος διέταξε νά θανατωθοῦν, ἀφοῦ πρῶτα βασανισθοῦν ποικιλοτρόπως ἀπό τούς στρατιῶτες του. Μετά τά ἐπώδυνα καί ἀνήκουστα μαρτύρια πού ὑπέστησαν ἐπί τρία χρόνια μέσα στίς φυλακές τοῦ παπικοῦ ἀρχιεπισκόπου, κατόπιν δέθηκαν πίσω ἀπό ἄλογα καί ξεσχίσθηκαν τά σώματά τους σέ ἀκανθώδεις καί πέτρινους δρόμους. Κατόπιν τούς ἔριξαν στήν φωτιά καί ἔτσι οἱ καλλίνικοι αὐτοὶ Μάρτυρες ἔλαβαν, ἐκτός ἀπό τό στεφάνι τῆς ὁσιότητος, καί τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου καί ἀνέβηκαν μέ δόξα στήν δόξα τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ τήν 19^η Μαΐου 1231. Ἡ μνήμη τους τελεῖται κατ' ἔτος ἀπό τήν Ἐκκλησία μας, τήν ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου τους, τήν 19ην Μαΐου.

Τό θαῦμα τοῦ θείου Φωτός τοῦ Παναγίου Τάφου ἐξάγει μόνον ὁ Ὀρθόδοξος Πατριάρχης

Τό μεσημέρι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου κατ' ἔτος στόν ναό τοῦ Παναγίου Τάφου τῶν Ἱεροσολύμων λαμβάνει χώραν ἕνα ἐξαίσιο καί καταπληκτικό θαῦμα τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ ἐκάστοτε πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἢ ἐκπρόσωπος αὐτοῦ φορώντας μόνο ἕνα λευκό στιχάριο καί κρατώντας δύο δεσμίδες ἀπό 33 κεράκια ἢ καθεμία μπαίνει μόνος αὐτός στό κουβούκλιο, ὅπου εἶναι ὁ Πανάγιος Τάφος τοῦ Κυρίου μας. Οἱ ὑπόλοιποι κληρικοί ἄλλων ἐκκλησιῶν μένουν ἔξω καί περιμένουν κρατώντας καί αὐτοὶ τά κεριά στά χέρια τους. Ὁ Πατριάρχης γονατίζει ἐνώπιον τοῦ Τάφου καί διαβάζει μία εὐχή. Κατόπιν ἔχοντας βαμβάκι στά χέρια του σάν νά σφογγίζει μ' αὐτό τήν πλάκα τοῦ Τάφου καί ἀμέσως τά βαμβάκι παίρνει φωτιά. Τό πλέον παράδοξο εἶναι ὅτι ἡ φωτιά αὐτή δέν ἔχει τήν καυστική της ιδιότητα ἐπί μισή περίπου ὥρα.

Κατόπιν ὁ Πατριάρχης ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν μικρὴ θύρα τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ μέσα σέ ἀλλαλαγμούς χαρᾶς ἔρχεται τὸ πλῆθος τῶν Πιστῶν ἀπὸ διάφορα χριστιανικά δόγματα καὶ παίρνουν τὸ Φῶς τοῦ Παναγίου Τάφου.

Μετά τὴν ἐμφάνισί του τὸ Ἅγιο Φῶς, κυκλοφορεῖ σάν γαλάζιες γλῶσσες μέ ταχύτητα μέσα στὸν ναὸ τῆς Ἀναστάσεως. Τὰ καντήλια ἀνάβουν μόνα τους, καθὼς καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ κεριὰ τῶν χιλιάδων Προσκυνητῶν. Ὅλοι οἱ Προσκυνητές διακατέχονται ἀπὸ βαθειὰ συναισθήματα χαρᾶς καὶ δοξάζουν τὸν Χριστὸ γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Φωτὸς πού εἶναι μία ἀναμφισβήτητος διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀπόδειξις τῆς Ἀναστάσεώς Του, ἀλλὰ καὶ τῆς βεβαιότητος τῆς ἀληθείας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας.

Παλαιότερα ἐπεχείρησαν καὶ ἀρχηγοὶ ἄλλων «ἐκκλησιῶν» νὰ τὸ παραλάβουν, ἀλλὰ δὲν ἀξιώθηκαν, διότι ὁ Χριστὸς ἀναγνωρίζει μόνο τὴν Ἐκκλησία πού ἴδρυσεν στὸν κόσμον καὶ ἀπλῶς ἀνέχεται τίς ἄλλες «ἐκκλησίες», στίς ὁποῖες, μέσω αὐτοῦ τοῦ ζωντανοῦ θαύματος, παρέχει αὐταπόδεικτη τὴν ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Στὴν εἴσοδο τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὅπου μέσα εἶναι καὶ ὁ Τάφος τοῦ Κυρίου μας, ὑπάρχει ἀνάμεσα στίς ἄλλες κολώνες καὶ μία ραγισμένη. Τὸ ἄνοιγμα τῆς ρωγμῆς εἶναι περίπου δύο μέτρων καὶ στό ἐσωτερικὸ τῆς εἶναι καπνισμένη. Τὸ γεγονός αὐτὸ μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ ἐξῆς θαῦμα πού συνέβη τὸ 1549, ὅταν οἱ Ἀρμένιοι δωροδόκησαν τότε τοὺς Τούρκους, κατακτητὲς τῆς Παλαιστίνης, γιὰ νὰ ἐπιτρέψουν στὸν Ἀρμένιο Πατριάρχη νὰ μῆ αὐτὸς μέσα καὶ νὰ βγάλη τὸ Ἅγιο Φῶς. Γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τους ἔδωξαν ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸ τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ ἔκλεισαν τίς θύρες. Ὁ ὀρθόδοξος Πατριάρχης σκεκόταν περίλυπος στὸν ἐξωνάρθηκα μέ τὸ ποίμνιό του καὶ προσηύχοντο.

Ὁ Ἀρμένιος Πατριάρχης γονάτισε μπροστὰ στὸν Τάφο τοῦ Κυρίου καὶ παρακαλοῦσε μέ ἰδρῶτα καὶ κόπο τὸν Χριστὸ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ Φῶς Του. Τελικὰ ὁ Χριστὸς ἔκανε τὸ θαῦμα Του καὶ ἔστειλε τὸ Φῶς, ὄχι στὸν Ἀρμένιο τοῦ ὁποῖου ἡ Ἐκκλησία εἶναι αἰρετική, ἀλλὰ στὸν Ὁρθόδοξο πατριάρχη ἀπὸ τὴν ρωγμὴ τῆς κολώνας πού ἀνοίχθηκε ἐκείνη τὴν στιγμή γι' αὐτόν τὸν σκοπὸ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων τότε ἦταν ὁ Σωφρόνιος ὁ Β΄.

Ὅταν εἶδε αὐτὸ τὸ θαῦμα ἀπὸ τὸν ἀπέναντι μινὰρὲ ὅπου εὕρισκόταν ἓνας μουσουλμᾶνος, ὁ χότζας τὸ ὄνομά του Τούννομ, ἐξεπλάγη. Κατέβηκε ἀμέσως κάτω καὶ τὸ ἀνεκοίνωσε στοὺς ἄλλους ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει τὴν ἀληθινὴ Πίστι. Τὸν ἄρπαξαν οἱ ὁμόθρησκοὶ του καὶ τὸν σκότωσαν ἐπὶ τόπου. Ἔτσι ὁ μουσουλμᾶνος αὐτός, ἅγιος μάρτυς Τούννομ, βαπτίσθηκε μέσα στό αἷμα του καὶ ἔλαβε σέ δευτερόλεπτα τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου καὶ ζῆ πλέον τὴν ἀθάνατη ζωὴ τοῦ παραδείσου.

Ἔχουμε ἐπίσης πρόσφατες συγκινητικὲς περιπτώσεις Ἑβραίων πού πίστευσαν στὸν Χριστὸ, ἀπὸ τὸ Ἅγιο Φῶς. Καὶ ἔλεγαν στοὺς συμπατριῶτες τους: «Τί περιμένετε νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας; Ὁ Μεσσίας ἦλθε...»!

Γιατί μία παπικὴ χριστιανὴ βαπτίσθηκε ὀρθόδοξη

Στὴν Γερμανία ζοῦν ἀνέκαθεν πολλές χιλιάδες ὀρθοδόξων Ἑλλήνων μεταναστῶν. Ἐκεῖ πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, ἐπειδὴ σπουδάζουν, συμβαίνει νὰ εὕρσκουν καὶ τὴν σύζυγο, σύντροφο τῆς ζωῆς τους, ἢ ὁποῖα ἐνίοτε ἀνήκει σέ κάποιο ἄλλο χριστιανικὸ δόγμα. Ὁ κ. Γεώργιος Ζ. Ζοῦσε σάν μετανάστης πολλὰ χρόνια στὴν Γερμανία. Ἐκεῖ νυμφεύθηκε μία Καθολικὴ στό θρήσκευμα γυναῖκα. Ἔκανε ὀρθόδοξο γάμο, σύμφωνα μέ τίς ἀπαιτήσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα του δὲν δέχθηκε νὰ ἀσπασθῇ τὴν Ὁρθοδοξία, παρότι τὰ παιδιὰ τους βαπτίσθηκαν ὀρθόδοξα.

Μετά τήν ἐπιστροφή τους στήν Ἑλλάδα πού ἔγινε τό καλοκαίρι τοῦ 1985 μετέβησαν γιά τήν καλοκαιρινή περίοδο στήν πόλι Λουτράκι τῆς Κορινθίας. Στό γειτονικό βουνό ψηλά εὐρίσκεται κτισμένο δίπλα στήν σπηλιά τοῦ ὁσίου Παταπίου τό γυναικεῖο μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Παταπίου. Σύμφωνα μέ ἀνεξακρίβωτες μαρτυρίες λέγεται ὅτι ἔζησε καί ἐκοιμήθη στό ὑπάρχον σπήλαιό του ἢ ματεφέρθηκε μέσω μαθητῶν του ἀπό τήν Κωνσταντινούπολι καί ἐτάφη ἐκεῖ.

Μία ἡμέρα λοιπόν ἀνέβηκε μέ τήν σύζυγό του νά προσκυνήση τόν Ἅγιο. Μπήκε πρῶτος αὐτός στήν σειρά καί τόν ἀκολουθοῦσε ἡ συμβία του. Ἐνῶ ἐκείνη ἐτοιμαζόταν νά προσκυνήση ξαφνικά βρέθηκε λιπόθυμη στό ἔδαφος. Οἱ ἄλλοι κοντά της Χριστιανοί τήν σήκωσαν καί τήν μετεφεραν ἔξω. Ἀφοῦ σνῆλθε τήν ἐρώτησαν τί τῆς συνέβη καί ἔπεσε κάτω καί ἐκείνη τούς εἶπε:

-Καλά δέν εἶδατε, δέν ἀκούσατε τίποτε; Ὁ Ἅγιος μ' ἔσπρωξε καί μοῦ εἶπε:

-Πῶς ἐσύ μία αἰρετική, μέ πλησιάζεις;

Ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή, ὅταν γύρισε ἡ γυναῖκα μέ τόν ἄνδρα της, στό σπίτι τους, ζήτησε νά κατηχηθῆ γιά τήν Ὁρθόδοξη Πίστι. Κατόπιν βαπτίσθηκε. Σέ ἔνδειξι εὐχαριστίας πρὸς τόν Ἅγιο πού τήν ὠδήγησε στήν ἀληθινή Πίστι καί στήν σωτηρία, ἐκείνη ἔγραψε ἕνα γράμμα στήν Ἡγουμένη τῆς Μονῆς, ὅπου ἀνάμεσα στίς εὐχαριστίες της ἔγραψε καί τοῦτα τά λόγια: «Πρὶν βαπτισθῶ ἐπίστευα καί ἐδιάβαζα γιά τόν Χριστό, ἀλλά μετά τό βάπτισμά μου, ζῶ μέ τόν Χριστό». Τά σχόλια περιττεύουν γι' αὐτή τήν ἐμπειρική ὁμολογία της!

Ὁ Ἁγιασμός στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία παραμένει ἀναλλοίωτος

Ἐκτός ἀπό τά ἐπτὰ γνωστά Μυστήρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τά ὁποῖα καθιέρωσε ὁ Χριστός κατά τήν ἐπί τῆς γῆς ζωή καί διδασκαλία του, ἡ Ἐκκλησία διά μέσου τῶν αἰώνων ἐθέσπισε κι ἄλλες μικρές ἱερές τελετές διά τῶν ὁποίων μεταδίδεται στους Πιστούς ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μία τέτοια τελετή εἶναι ἡ τοῦ Μικροῦ Ἁγιασμοῦ, ἡ ὁποία προῆλθε ἀπό τήν Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ ἢ κατ' ἄλλους θεολόγους εἶναι ἡ ἴδια ἀκολουθία συντετημένη.

Μέ τήν ἀνάγνωσι εἰδικῶν εὐχῶν ἐμβάπτεται ὁ Τίμιος Σταυρός στό νερό, τό ὁποῖο καί ἀγιάζεται. Δηλαδή, παραμένει ἀναλλοίωτο, ὅσα χρόνια κι ἂν περάσουν. Ἐάν κάποιος θέλει νά διαπιστώσῃ τό θαῦμα αὐτό ἄς βάλῃ ἕνα σφραγισμένο μπουκαλάκι μέ φυσικό νερό καί ἕνα ἄλλο ἐπίσης σφραγισμένο μέ ἁγιασμένο νερό σέ μία γωνιά τοῦ σπιτιοῦ του. Μετά ἀπό πολύ καιρό τό ἕνα νερό-τό φυσικό-θά μυρίζει ἄσχημα καί τό ἄλλο τό ἁγιασμένο θά εἶναι καθαρό καί ἀναλλοίωτο ἀπό τόν χρόνο.

Ὅταν πρόκειται νά βάλουν θεμέλια ἰδιοκτῆτες νά κτίσουν καινούργια σπίτια τους, βάζουν σέ μία ἄκρη τῶν θεμελίων ἢ μέσα στόν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ ἕνα μπουκαλάκι μέ Ἁγιασμό. Κι αὐτό παραμένει ἀναλλοίωτο ἀπό τήν πολυκαιρία. Ἐνα τέτοιο γεγονός διαβάσαμε ὅτι συνέβη στό χωριό Πανουργιάς τοῦ νομοῦ Φωκίδος. Πρὶν 25 χρόνια ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ σπιτιοῦ εἶχε κτίσει τό σπίτι του αὐτό. Χρειάσθηκε νά γκρεμίσῃ ἕνα μέρος τοῦ τοίχου γιά νά ἀνοίξῃ παράθυρο. Καί συνέπεσε ἐκεῖ νά εἶχαν τοποθετήσῃ τό μπουκαλάκι μέ τόν Ἁγιασμό. Καί τί νά ἰδοῦν; Τό ἁγιασμένο νερό ἦταν πεντακάθαρο καί διαυγέστατο, σάν νά τό εἶχε βγάλῃ κανεῖς ἐκείνη τήν ὥρα ἀπό κάποια κρυστάλλινη πηγῆ. Ἄν τό μπουκάκι περιεῖχε συνηθισμένο νερό, ἀμφιβάλουμε ἂν θά κρατοῦσε 25 ἡμέρες!

Ἐχουν καί οἱ Καθολικοί στίς ἐκκλησίες τους ἁγιασμό, ἀλλά πῶς διατηρεῖται, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχει Ἅγιο Πνεῦμα ν' ἀγιάσῃ τά Μυστήριά τους; Βάζουν μέσα ἀλάτι. Τό γράφουν αὐτό καί στήν ἐπίσημη Κατήχησί τους!

Τό Ἀντίδωρο δέν μουχλιάζει

Ὡς γνωστόν τό Ἀντίδωρο, ὅπως τό λέγει καί τό ὄνομά του, προσφέρεται στούς Πιστούς, ἀντί τοῦ μεγάλου Δώρου, τῆς Θείας Κοινωνίας. Προέρχεται ἀπό τό πρόσφορο τό ὁποῖο ὕψωσε στήν Προσκομιδή ὁ ἱερεύς καί ἀπό τό ὁποῖο ἔβγαλε τόν Ἄμνό, τήν μεσαία τετράγωνη σφραγίδα πού εἶναι χαραγμένα τά ἀρχικά τῶν λέξεων: Ἰησοῦς Χριστός Νικᾶ. Ἐπειδή δέν εἶναι ἄξιοι νά κοινωνοῦν σέ κάθε Λειτουργία ὅλοι οἱ Πιστοί, στό τέλος ὁ ἱερεύς τούς προσφέρει τεμάχια ἀπ' αὐτό τό πρόσφορο, τά ὁποῖα παρέχουν κάποια δωρεά χάριτος. Εἶναι καί τά Ἀντίδωρα ἁγιασμένα, διότι ἐσφάγισε τό πρόσφορο μέ τήν λόγχη ὁ ἱερεύς καί διάβασε τίς ἱερές εὐχές. Δέν εἶναι βέβαια αὐτό, ὅπως εἶπαμε, ἡ κοινωνία τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά εἶναι μόνο μεταδοτικό ἁγιασμοῦ καί πρόξενο θείας δωρεᾶς. Πρὶν δοθῆ ἔπευλογεῖται ἀπό τόν Ἱερέα ἐπάνω ἀπό τό Ἅγιο Ποτήριο καί μοιράζεται στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας.

Τό θαυμαστό γεγονός στό Ἀντίδωρο εἶναι ὅτι ὅσο καιρό καί νά παραμείνη, θά ξεραθῆ μέν ἀλλά δέν θά μουχλιάση, ὅπως συμβαίνει μέ τό φυσικό ψωμί!

Τά πασχαλινά αὐγά

Ἐπάρχει συνήθεια στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία νά διαβάζωνται πρὶν ἀπό μεγάλες ἐκκλησιαστικές περιόδους καί νηστεῖες εἰδικές εὐχές ἀπό τό Μέγα Εὐχολόγιο γιά τήν εὐλόγησι σταφυλιῶν, τήν 6^ν Αὐγούστου, αὐγῶν καί τυροῦ τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα μετά τήν Θεία Λειτουργία κλπ. Ὄταν ὁ ἱερεύς διαβάξη τήν εὐχή γιά τόν τυρόν καί τά πασχαλινά αὐγά εὐχεται ὡς ἑξῆς: «Δέσποτα Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ κτίστης καί δημιουργός τῶν ἀπάντων, εὐλόγησον τό γάλα τό πεπηγός, σύν αὐτῶ δέ καί τά ὠά, ἡμᾶς δέ συντήρησον ἐν τῇ χρηστότητί σου, ὅπως οἱ μεταλαμβάνοντες αὐτῶν, τῶν ὣν ἀφθονοπαρόχων δωρεῶν ἐμπλησθῶμεν καί τῆς ἀνακλαλήτου σου ἀγαθότητος».

Τό θαυμαστό γεγονός εἶναι ὅτι τά αὐγά αὐτά πού διαβάζει ὁ Ἐπίσκοπος ἢ ὁ ἱερεύς μετά τήν πασχαλινή Λειτουργία παραμένουν ἀναλλοίωτα τουλάχιστον μέχρι τόν ἐπόμενο χρόνο, ὅπως τό διαπιστώσαμε κι ἐμεῖς πού κρατήσαμε τά αὐγά αὐτά μέχρι τήν ἐπόμενη ἑορτή τοῦ Πάσχα. Ἐνῶ τά φυσικά βρασμένα αὐγά δέν κρατοῦν ἔξω ἀπό τό ψυγεῖο οὔτε 10 ἡμέρες.

Τό φούσκωμα τῆς ζύμης τήν ἡμέρα Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Συνεχίζεται πρό ἀμνημονεύτων χρόνων τό τυπικό αὐτό τῆς τοποθετήσεως ζύμης, χωρίς μαγιά, κάτω ἀπό τό τραπεζάκι, στό ὁποῖον θά τοποθετήσῃ ὁ ἱερεύς τόν Τίμιο Σταυρό τήν ἑορτή τῆς Ὑψώσεως του, τήν 14^ν Σεπτεμβρίου. Στά μοναστήρια μας ὁ ὑπεύθυνος τῆς ἐκκλησίας ἐτοιμάζει τήν ζύμη αὐτή καί τήν βάζει κάτω ἀπό τό στρογγυλό τραπεζάκι, ὅπου ὁ ἱερεύς θά φέρῃ στόν δίσκο τόν Τίμιο Σταυρό μέ τά ἄφθονα κοτσάνια τοῦ βασιλικοῦ. Μέ τήν ζύμη αὐτή ἢ ὁποῖα μέ τήν εὐλογία τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ φουσκώνει κάνει τά πρόσφορά του καί τό ψωμί τῆς Μονῆς ὁ ἐντεταλμένος διακονητής γιά ὅλο τόν χρόνο.

Ἄλλες εὐσεβεῖς γυναῖκες κρατοῦν τό σταυρολόλουδο, δηλαδή τόν βασιλικό γιά ὅλο τόν χρόνο, ἔστω καί νά ξεραθῆ, καί τό βάζουν ἐπάνω στήν ζύμη πού ἐτοίμασαν γιά τά πρόσφορα. Ψάλλουν ταυτόχρονα τό τροπάριο: «Σῶσον Κύριε τόν λαόν σου....». Τό θαυμαστό εἶναι ὅτι ἡ ζύμη ὠριμάζει μόνη της καί φουσκώνει, χωρίς τήν χρῆσι μαγιάς.

Τό θαῦμα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Δομβοΐτου τῆς Βοιωτίας

Στήν πόλι Κύμη τῆς Εὐβοίας γίνεται μέχρι σήμερα μεγάλη θρησκευτική πανήγυρις τῶν κατοίκων γιά νά εὐχαριστήσουν τόν Θεό καί τόν Ὅσιο Σεραφεῖμ, πού

μέ τήν λιτάνευσι τῆς κάρας του πρίν 50 χρόνια ἀπήλλαξε τήν περιοχή ἀπό τό σμῆνος τῶν ἀκρίδων.

Ἐν ὅλῃ ἡ περιοχή τους ἀπειλεῖτο ἀπό τά κοπάδια τῶν ἀκρίδων πού ἐπρόκειτο νά καταστρέψουν ὅλες τίς καλλιέργειές τους. Οἱ Χριστιανοί ἔφεραν τήν Κάρα τοῦ Ὁσίου ἀπό τό Μοναστήρι του καί συνάχθηκαν στόν ναό τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Ἐτέλεσαν ἀγρυπνία, θεία Λειτουργία καί μετά λιτανεῖα στά χωράφια μέσα. Τότε συνέβη κάτι πού δέν μπορούσε κανείς νά τό φανταστῆ. Ὅλες οἱ ἀκρίδες συγκεντρώθηκαν σ' ἕνα μέρος, ἀνυψώθηκαν στόν ἀέρα καί σάν σύννεφο ὤρμησαν καί ἔπεσαν ὅλες στήν θάλασσα, ὅπου καί πνίγηκαν. Ἀπό τότε καθιέρωσαν τήν ἐτήσια αὐτή πανήγυρι τους εἰς ἀνάμνησιν καί εὐχαριστίαν πρὸς τόν Θεό καί τό ἅγιο Σεραφεῖμ.

Ὁ κορμός τοῦ πεύκου στόν προφήτη Ἡλία Πατρῶν ἔχει μέσα του τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ

Πρίν ἀπό 50 περίπου χρόνια ζοῦσε στήν Πάτρα τῆς Πελοποννήσου ἕνας ἁγιασμένος Γέροντας, ὁ π. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος. Ὁ ἴδιος εἶχε φυτεῦσει στό προαύλιο τοῦ ναοῦ τοῦ προφήτου Ἡλία ἕνα πεῦκο, τό ὁποῖν σημαδεύτηκε ἀπό ἕνα ὑπερφυσικό σημεῖο. Ὅλος ἐσωτερικά ὁ κορμός του σχημάτισε ἕνα καλλιτεχνικό σταυρό, πού γίνεται ἐντονώτερος ἀπό τούς δακτυλίους τοῦ δένδρου. Μόλις διαπιστώθηκε αὐτό, κόπηκε τό δένδρο καί ὁ κορμός του σέ πολλά τεμάχια τά ὁποῖα καί διαμοιράσθηκαν στούς Χριστιανούς γιά εὐλογία.

Ἡ Βάτος στό ὄρος Σινᾶ σχηματίζεται μέσα στούς βράχους σάν μικρογραφία

Σύμφωνα μέ τήν διήγησι τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὁ Θεός παρουσιάσθηκε κατ' ἐπανάληψιν στόν Μωϋσῆ, τόν ἀρχηγό τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Τήν πρώτη φορά ἐμφανίσθηκε σάν μιά ὑπέροχη φωτιά ἐπάνω σέ μιά βάτο, ἡ ὁποία φλεγόταν, χωρίς νά καίγεται! Ἀλλά ἀντικρῶζουμε μέχρι σήμερα ἕνα ἄλλο καταπληκτικό φαινόμενο ἀπό τότε. Μέσα σχεδόν σ' ὅλους τούς βράχους τοῦ Σινᾶ ἔχουν χαραχθῆ καί στήν ἐπιφάνεια καί στό ἐσωτερικό τους ἑκατοντάδες χιλιάδες βάτοι σέ μικρογραφία. Καί μέχρι σήμερα ὁ κάθε ἐπισκέπτης θά ἰδῆ μέ τά μάτια του ὅτι ἐδῶ καί 3000 περίπου χρόνια νά ὑπάρχει στά πέτρες αὐτές ὁ ὑπερφυσικός αὐτός συνδιασμός βάτου. Οἱ Βεδουῖνοι, ὅταν ἀντιληφθοῦν ἐπισκέπτες στήν Μονή, σπεύδουν νά τούς πωλήσουν τέτοιες πέτρες. Εἶναι ἕνα φαινόμενο καταπληκτικό. Πουθενά τῆς ὑδρογείου δέν παρατηρεῖται ἕνα τέτοιο ὑπερφυσικό γεγονός!

Ἀκόμη θά πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι αὐτή ἡ Βάτος, πίσω ἀπό τό ἱερό τοῦ ναοῦ τῆς Μονῆς, ὑπάρχει καί θάλλει. Ἐνῶ σ' ὅλη τήν ἀπέραντη ἐκείνη σιναϊτική ἔρημο ὑπάρχουν πολυάριθμα ἀκανθώδη φυτά, δέν συναντᾶται ὅμως πουθενά μιά βάτος.

Οἱ γουλιανοί τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ

Στόν ποταμό, ὅπου βαπτίσθηκε ὁ Χριστός μας ὑπάρχει ἕνα εἶδος ψαριοῦ πού εἶναι πραγματικά ἕνα θηρίο σωματῶδες, ἀρπακτικό καί ἄπληστο. Ἔχει ἕνα κεφάλι πηγαδίσιο μέ ψιλὰ δοντάκια κι ἕνα κορμί μακρόστενο, ἀρκετά πλαδαρό...Τά πτερύγια του εἶναι μικρά καί χωρίς ἀγκάθια. Στήν λίμνη τῆς Καστοριάς ὑπάρχουν γουλιανοί πού ξεπερνοῦν τό ἕνα μέτρο καί φθάνουν στό βάρος τῶν 40 κιλῶν. Εἶναι ψάρια ἀδηφάγα. Τρῶνε ὅ,τι βροῦν, ψάρια, σκουλήκια κλπ. Ἡ προτίμησίς τους εἶναι τά σκουλήκια...».(Θ. Ποταμιάνος).

Γουλιανούς συναντᾶ κανείς καί σέ διάφορα ποτάμια καί λίμνες, ἀλλά στούς γουλιανούς τοῦ Ἰορδάνου παρατηρεῖται ἕνα ὑπερφυσικό σημεῖο.

Στό κεφάλι τους πού είναι μεγαλύτερο από μία σπιθαμή, εάν αφαιρέσουμε τις σάρκες, θά διακρίνουμε στό κόκκαλο μία θαυμαστή παράστασι. Μέ διάφορες γραμμώσεις, έσοχές καί προεσοχές, σχηματίζεται στήν μέση του ὄστού ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα. Δεξιά καί ἀριστερά ξεχωρίζουν ἀνοιγμένα φτερά ἀγγέλων καί ἀπό ἑπάνω πολύ καθαρά καί ἔντονα ἕνα περιστέρι μέ ἀνοικτά φτερά. Πλάγια ἀπό τό πουλί καί ἀπό τά δύο μέρη ὑπάρχουν ἀκτῖνες πού κατευθύνονται πρός τά κάτω.

Δηλαδή βλέπουμε τήν παράστασι τῆς βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τήν παριστάνει ἡ ἐκκλησιαστική ἀγιογραφία. Αὐτό τό καταπληκτικό σημεῖο συμβαίνει μόνο στούς γουλιανούς τοῦ Ἰορδάνου. Συμβαίνει καί στήν λίμνη Γενησαρέτ, ἐφ' ὅσον σχηματίζεται ἀπό τά νερά τοῦ Ἰορδάνου. Ἄν οἱ ψαῖδες ἐκεῖ πιάσουν γουλιανό τόν πετοῦν πάλι στήν λίμνη καί δέν τόν τρώγουν, διότι, ὅπως λέγουν, συμβολίζει τόν Χριστό.

Πηγαίνετε στούς Ὁρθοδόξους...

Τό καλοκαίρι τοῦ 2006 εὕρισκόμουν μέ τήν ὑπακοή τοῦ σεβαστοῦ μου Γέροντος π. Γεωργίου, Καθηγουμένου τῆς ἱερᾶς Μονῆς μας τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους, ἐπί ἕξι μῆνες στό ἱεραποστολικό Κλιμάκιο τοῦ Κολουέζι τοῦ Κογκό. Μέσα στόν Ἰούλιο μᾶς ἦλθε μία χήρα γυναῖκα μέ τά δύο παιδιά της, τά ὁποῖα ἦταν δαιμονισμένα. Τήν πλησιάσαμε μέ ἄλλους ντόπιους ἱερεῖς γιά νά μάθουμε τό ἱστορικό τῆς ζωῆς της καί μᾶς ἐξιστόρισε τήν περιπέτειά της.

Ζοῦσε στήν πόλι Μπουκάβου, τοῦ Ἀνατολικοῦ Κογκό. Εἶναι στό θρήσκευμα μουσουλμάνο καί τά δύο παιδιά της, ἐπειδή ἀρώστησαν, τά ἐπῆγε στόν μάγο γιά νά τά θεραπεύση. Τελικά μέ τά μαγικά του τά παιδιά δαιμονίσθηκαν. Ἡ πονεμένη αὐτή μητέρα μετέφερε τά παιδιά της στόν χότζα, τόν ὑπέθυνο τοῦ τζαμιοῦ τους καί τοῦ ἐζήτησε τήν βοήθειά του. Ἐκεῖνος, ὄντας θῦμα καί θύτης τῶν σατανικῶν τελετῶν, προξένησε μεγαλύτερο κακό στά παιδιά. Τότε ἡ μάννα ἀπελπισμένη ἔτρεξε στήν μεγάλη ἐκκλησία τῶν Καθολικῶν, ὅπου βρῆκε τούς ἱερεῖς καί τούς παρεκάλεσε νά διαβάσουν εὐχές γιά τήν θεραπεία τῶν παιδιῶν της. Τότε, ὅπως ἡ ἴδια μᾶς εἶπε, τῆς ἀπήντησαν οἱ ντόπιοι καθολικοί ἱερεῖς:

-Ἐμεῖς δέν ἡμποροῦμε νά βγάλουμε τά δαιμόνια ἀπό τούς ἀνθρώπους. Ἡ ἐκκλησία μας δέν ἔχει αὐτή τήν δύναμι. Πρέπει νά πάτε στούς Ὁρθοδόξους. Μόνο ἡ δική τους Ἐκκλησία ἐκδιώκει τά δαιμόνια καί θεραπεύει τέτοιους ἀσθενεῖς.

-Καί ποῦ εὕρσκεται ἡ Ἐκκλησία τους;

--Θά πάρης τό τραῖνο καί θά ταξιδεύσης στό νότιο Κογκό. Θά φθάσης στήν πόλι Κολουέζι. Ἐκεῖ εἶναι τό Κέντρο τους.

Πράγματι, ἡ χαροκαμένη αὐτή μάννα, ἔφθασε μετά ἀπό πολλές ταλαιπωρίες στό Κολουέζι, ὅπου μᾶς διηγήθηκε ὅλο αὐτό τό συμβάν.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἱεραποστολῆς μέ εὐλογία τοῦ Προϊσταμένου ἀρχιμ. π. Μελετίου ἄρχισαν τό πνευματικό τους ἔργο. Καί δέν ἄργησε ὁ Πανάγαθος Θεός νά ἀπαλλάξη αὐτά τά δυστυχημένα πλάσματα ἀπό τήν μανία καί τήν ὀργή τῶν δαιμόνων.

Ἐφυγα τόν Αὐγουστο τοῦ 2006 γιά τήν Ἑλλάδα καί δέν ξέρω τί ἔκαμε, μετά τήν θεραπεία τῶν παιδιῶν της αὐτή ἡ γυναῖκα. Ἐμεινε ἐκεῖ ἡ ἐπέστρεψε στήν πατρίδα της...

Νυκτερινός ἐπισκέπτης ἀναστατώνει τό σπίτι.

Ὁ π. Παῦλος χειροτονήθηκε πρό ἐτῶν κληρικός στόν ἅγιο Πρόδρομο τῆς πόλεως Λικάσι τοῦ Νοτίου Κογκό, ἐνῶ ταυτόχρονα ἦταν καί ὑπάλληλος στά γραφεῖα τοῦ κρατικοῦ Σιδηροδρόμου. Ἐργάζεται λοιπόν τίς καθημερινές καί τίς Κυριακές καί

Άλλες γιορτές έπιτελεί τά ιερατικά του καθήκοντα. Μετά από δύο χρόνια θά πάρει τήν σύνταξι του και έκτοτε θά έπιδοθῆ πιό άπερίσπαστα στό έργο τῆς Έκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας.

Πρό έτῶν τοῦ συνέβη τό έξις περιστατικό:

Ὁ προϊστάμενος τῆς ύπηρεσίας του, όνόματι Μαρκελλίνος, ρωμαιοκαθολικός στό θρήσκευμα, είχε ένα περίεργο φαινόμενο στό σπίτι του. Συγκατοικοῦσε μέ τήν άδελφή του, όνόματι Σεπώρα, ἡ όποία ἦταν άρραβωνιασμένη. Πολλές βραδυές τά μεσάνυκτα, ένῶ αὐτή κοιμόταν, άνοιγε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου της και κάποιος έμπαινε μέσα. Μέ πολύ άγριο τρόπο και φωνές τῆς έλεγε: «Σήκω και φῦγε από τό κρεβάτι μου..». Ἡ κοπέλλα ξαφνικά βρισκόταν κάτω στό τσιμεντένιο δάπεδο τοῦ δωματίου της, χωρίς νά μπορῆ νά καταλάβη ποιός τήν κατέβασε από τό κρεβάτι της και τήν έριξε κάτω. Αὐτό τῆς συνέβαινε σχεδόν κάθε βράδυ για πολύ καιρό.

Ὁ π. Παῦλος εἶπε στόν προϊστάμενό του και άδελφό της ότι, έφ' όσον εἶναι ρωμαιοκαθολικός στό θρήσκευμα, θά πρέπει νά καλέσει τόν δικό τους ιερέα. Αλλά εκείνος είχε άμφιβολίες για τήν βοήθεια από ιερέα τῆς θρησκείας τους και επέμενε ότι ζητεῖ βοήθεια μόνο από όρθόδοξο ιερέα.

Ὁ π. Παῦλος, μπροστά στην έπιμονή του, εἶπε στην άδελφή του νά έλθῃ μιá Κυριακή πρῶί στην έκκλησία τοῦ άγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Πράγματι, ἦλθε ἡ κοπέλλα και στάθηκε στό πίσω μέρος τοῦ ναοῦ παρακολουθώντας τά τελούμενα. Στο τέλος τῆς διάβασε έξορκισμούς και τήν έράντισε μέ Άγιασμό. Κατόπιν τῆς εἶπε νά πάῃ πλέον, χωρίς φόβο στό δωμάτιό της και τό βράδυ νά κοιμηθῆ. Πράγματι ἡ κοπέλλα κοιμήθηκε τήν πρώτη βραδυά, χωρίς τόν παραμικρό πειρασμό, όμοίως και τίς άλλες νύκτες. Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς τοῦ π. Παύλου και ἡ έξουσία τῆς Ὁρθόδοξου Πίστewς επάνω στις έξουσίες τοῦ σκότους εἶχε έπιφέρει τό ποθούμενο άποτέλεσμα.

Κόλλησε τό μαγικό εἶδωλο στό χέρι του.

Ὁ π. Ἰωσήφ από τό Λουμπουμπάσι μᾶς εἶπε άκόμη κι ένα άλλο πρωτοφανές και τραγικό περιστατικό, πού συνέβη στην Κινσάσα, πρωτεύουσα τοῦ Κογκό.

Ὅταν ό ἴδιος ζοῦσε σ' αὐτή τήν πόλι, διότι εκεί γεννήθηκε, συνέβη ένα περιστατικό σέ μιá έκκλησία τῶν ρωμαιοκαθολικῶν. Τότε ό ἴδιος μέ τούς γονεῖς και τά άδέλφια του ἦταν ρωμαιοκαθολικοί.

Ὑπεύθυνος τῆς «έκκλησίας» αὐτῆς ἦταν ένας ιερέας πού εἶχε έλθει από τό Βέλγιο για νά έργασθῆ εκεί ιεραποστολικά. Κατώρθωσε μέ τόν προσωπικό του ζῆλο νά όδηγήσει πολλούς Άφρικανούς στην έκκλησία του. Άπέναντι όμως από τόν δρόμο εἶχε στήσει τό «στρατηγεῖο του» ένας μάγος.

Κάθε απόγευμα και μάλιστα στις ὥρες πού εἶχε ακολουθίες ό καθολικός ιερέας, ό μάγος κτυποῦσε τά τύμπανά του, μάζευε τόν κόσμο κι έκανε τίς μαγικές του τελετές. Ἔβαζε τά ξύλινα εἰδωλάκια νά χοροπηδοῦν, τούς ανθρώπους νά τραγουδοῦν και γενικά νά δημιουργοῦν μέγα θόρυβο κι άναστάτωση στις θρησκευτικές τελετές τοῦ καθολικοῦ ιερέα.

Τοῦ συνέστησε κάποια άλλη ὥρα νά καλῆ τούς όπαδούς του, αλλά ό μάγος δέν άκουγε. Τόν παρεκάλεσε νά μή θορυβοῦν, αλλά και πάλι εκείνος άμετάπειστος.

Άναγκάσθηκε μιá ἡμέρα ό ιερέας και πήγε στην δαιμονική σύναξι. Άγριεμένος, καθώς ἦταν, άρπαξε τά ξύλινα εἰδωλάκια νά τά πετάξῃ, αλλά τί έπαθε ό δυστυχής! Ἐνα άπ' αὐτά τό μεγαλύτερο, κόλλησε στην παλάμη του και δέν έφευγε μέ κανένα τρόπο. Τό τραβοῦσε ό παπᾶς, αλλά ματαιίως έκοπίαζε. Πέρασαν δύο ἡμέρες και τό μαγικό αὐτό αντικείμενο ἦταν άκόμη κολλημένο. Ἡ άγανάκτησίς του κορυφώθηκε. Ὁ μάγος τοῦ εἶπε: «Ἄν μ' άφήσεις ἡσυχο νά κάνω τήν δουλειά μου, τότε ούτε και τά

δικά μου τά αντικείμενα θά σ' ένοχλήσουν».

Έδωσε ύπόσχεσι ό ρωμαιοκαθολικός παπας ότι δέν θ' άσχοληθῆ πάλι μέ τά δικά του έργα. Έτσι, μέ διαταγή τοῦ μάγου, άποκολλήθηκε τό είδωλάκι, αλλά κι ό παπας, από τήν έντροπή καί τήν άγανάκτησί του μέ τό πρώτο άεροπλάνο άνεχώρησε όριστικά για τήν πατρίδα του, τό Βέλγιο!

Άπό τό περιστατικό αυτό άς μάθουν οι φιλενωτικοί μας οίκουμενιστές, ότι δέν ύπάρχει Θεία Χάρις στην έκκλησία τοῦ Πάπα, ικανή νά διώκη τά δαιμόνια. Άρα δέν ύπάρχει οὔτε σωτηρία στους χριστιανούς τοῦ παπισμοῦ!

«Εσύ θά μέ διώξης άπ' έδῶ βρέ Καπουτσίνε?»

Ό μακαριστός παπᾶ Κοσμᾶς, ιεραπόστολος επί 11 χρόνια στην έπαρχία Κατάγκας τοῦ νοτίου Κογκό μᾶς διηγήθηκε άκόμη ένα περιστατικό, από τό όποιο άποδεικνύεται περιτράνως ότι δέν ύπάρχει ή σώζουσα θεία Χάρις στην Παπική έκκλησία.

Κάποιος καθολικός στό θρήσκευμα από μαγική έπήρεια δαιμονίσθηκε. Άναστάτωνε τούς πάντες, έσχιζε τά ρούχα του καί γυρνοῦσε στους δρόμους γυμνός. Ό π. Κοσμᾶς τόν πλησίασε κάποια φορά, αλλά έπειδή δέν μπορούσε νά έλθη σέ συνενόηση μαζί του, άπευθύνθηκε στους δικούς τους καί τούς είπε νά φροντίσουν για τήν θεραπεία τοῦ παιδιοῦ τους, διότι άποτελεῖ πρόβλημα στους άνθρωπους τῆς πόλεως τοῦ Κολουέζι.

Οί γονεῖς του τόν μετέφεραν στόν παπικό ιερέα τῆς έκκλησίας τους καί τοῦ έζήτησαν νά τόν διαβάση εύχές. Ό παπᾶς άρχισε νά διαβάζη, αλλά τό δαιμόνιο έξαγριώθηκε. Ήταν έτοιμο νά τοῦ έπιτεθῆ καί μέ άγριο καί σαρκαστικό τρόπο τόν έρώτησε: «Έσύ θά μέ διώξης από έδῶ βρέ Καπουτσίνε;» Κι άμέσως τό δαιμόνιο μπῆκε στόν παπᾶ! Τόν ώνόμασε είρωνικά καπουτσίνο διότι άνῆκε στό τάγμα τῶν Καπουτσίνων.

Διώξτε τόν Καπουτσίνο. Τί τόν μαζέψατε έδῶ;

Άπό τήν θρησκευτική Έφημερίδα «Όρθόδοξος Τύπος» τοῦ μηνός Δεκεμβρίου τοῦ 1966 διαβάζουμε τάς έξῆς: «Μετ' έξαιρετικής λαμπρότητος καί μέ μεγάλη κοσμοσυρροήν έξ όλης τῆς Έλλάδος έωρτάσθη έφέτος τήν 20^η Όκτωβρίου ή μνήμη τοῦ άγίου Γερασίμου, Κεφαλληνίας.

Δυστυχῶς ή άρχιερατική λειτουργία, εἰς τήν όποίαν συμμετέσχον πέντε Μητροπολίται, διεταράχθη από τήν άναιδή παρουσία Ρωμαιοκαθολικοῦ κληρικοῦ ίσταμένου έγγύς τοῦ άφθάρτου σκηνώματος τοῦ Άγίου, πλησίον τῶν ψαλτῶν. Τοῦτο προεκάλεσε δυσμενή σχόλια. Πολλοί εύλαβεῖς προσκυνηταί διεμαρτυρήθησαν έντόνως, όταν ό παπόδουλος Μητροπολίτης Καρπάθου Άπόστολος άνέλαβε από τόν βραχίονα τόν παπικόν παρείσακτον καί τόν προώθησεν εἰς τήν πρώτην γραμμήν μεταξύ τῶν Όρθοδόξων Αρχιερέων. Έπηκολούθησε νέα χαρακτηριστική σκηνή, όταν κατά τήν διέλευσιν τῆς ιεραῆς πομπῆς γυνή τις δαιμονιζομένη ήρχισε κραυγάζουσα πρὸς τούς εύλογοῦντας αὐτήν άρχιερεῖς: «Τί τόν θέλετε τόν καπουτσίνο καί τόν μαζέψατε έδῶ; Διώξτε τον! Διώξτε τον! Γι' αὐτόν δέν κάμνει θαύματα ό Άγιος». Πράγματι έξαιρετικῶς έφέτως οὔδέν θαῦμα έγένετο.

Σήμερα στόν άγιο Γεράσιμο ήταν καί ό φίλος μου Ίταλός....

Ή άνωτέρω δαιμονισμένη ώδηγήθηκε κατόπιν καί στόν πάνσεπτο ναό τοῦ άγίου Άποστόλου Άνδρέου, όπου εύρίσκεται άποθησαυρισμένος ό ποῦς τοῦ Πρωτοκλήτου, ό όποῖος φέρει καί τά σημεῖα τῆς σταυρώσεώς του. Έκεῖ τό άκάθαρτο πνεῦμα πού

κατοικοῦσε σ' αὐτή τήν δυστυχισμένη γυναῖκα, ἐξέβαλε γοερές κραυγές λέγοντας: «Σήμερα στόν ἅγιο Γεράσιμο ἦταν καί ὁ φίλος μου Ἴταλός...». Γι' αὐτό ὁ Ἅγιος δέν ἔκανε ἐκείνη τήν χρονιά θαύματα.

Τήν στιγμή ἐκείνη ὠδηγήθηκε στόν ἴδιο ναό καί ἄλλη δαιμονόπληκτη γυναῖκα. Σ' αὐτήν εἶπε ὁ ἱερεὺς, κατά τήν ἐπιστροφή της, νά μή παραλείψη νά περάσει κι ἀπό τήν Πάτρα γιά νά προσκυνήση τήν «κάρα» τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Τότε τό δαιμόνιο ἐκραύγασε: «Ποιά κάρα; Ἡ κάρα εἶναι ἕνα εἶδωλο. Ἐμένα προσκυνᾶτε ἐκεῖ πέρα. Ἐδῶ εἶναι ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας».

Τότε ἕνας Πατρινός προσκυνητής χολωθείς εἶπεν: «Αἶ τότε νά τήν χαλάσωμεν...». Καί τό δαιμόνιο ἐφρύαξεν. «Ὅχι, ὄχι, νά μή τήν χαλάσετε. Πῶ, πῶ, τί ἔπαθα, γιατί νά τά πῶ αὐτά; Ἀλλά μέ πιέζει πολύ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας καί τά λέω... Ἄλλοιῶς ἔμένα δέν μέ συμφέρει...».

Τά ἀνωτέρω ἐβεβαιώθησαν καί ἀπό δεκάδες κληρικούς καί λαϊκούς πού τά εἶδαν καί τά ἄκουσαν.

Οἱ Ὁρθόδοξοι μοναχοί βλέπουν στήν προσευχή τους τό ἄκτιστο φῶς

Μέ τήν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ στά ἱερά Μυστήρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἡμπορεῖ ὁ κάθε συνειδητός ὀρθόδοξος Χριστιανός καί μάλιστα ὁ μοναχός νά καθαρισθῆ σταδιακά ἀπό τά σωματικά καί ψυχικά του πάθη καί νά ἀνέβη στήν ὑψηλότερη κορυφή πού εἶναι ἡ θεά τοῦ ἀκτίστου φωτός. Αὐτή ἡ κατάστασις εἶναι ἡ τελευταία βαθμίδα τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς ζωῆς, πού σημαίνει ὅτι ὁ ἀγωνιστής ἔχει φθάσει πλέον στά μέτρα τῆς ἀγιότητος καί ἔχει ἐνωθῆ μυστικά ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι μέ ὀλόκληρη τήν Παναγία Τριάδα καί εὐρίσκεται ἤδη στήν δόξα τοῦ Παραδείσου.

Τό φῶς αὐτό εἶναι ἄυλο καί ταυτίζεται μέ τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, διότι καί ὁ Χριστός σάν φῶς ἀπεκάλυψε στό Θαβώρειο Ὅρος τήν θεότητά του στούς τρεῖς μαθητές του. Δέν ψηλαφᾶται, δέν ἐλέγχεται ἀπό τήν βούλησι τοῦ ἀγωνιστοῦ καί δέν ἐκδηλώνεται στόν καθένα κατά τόν ἴδιο τρόπο καί μέ τά ἴδια ἀποκαλυπτικά σημεῖα. Ὁ ἀγωνιστής δέν τό ἐπιζητεῖ, διότι κινδυνεύει νά τόν παραπλανήσῃ ὁ διαβολος καί νά δεχθῆ μέσα του τό πνεῦμα τῆς πλάνης. Αὐτό εἶναι τό πνεῦμα τοῦ διαβόλου πού μπορεῖ νά παρασύρῃ τόν ἄνθρωπο μέχρι τά φαράγγια τῆς κολάσεως. Ὁ ἀγωνιστής μόνο κλαίει τίς ἁμαρτίες του καί ταπεινώνεται συνεχῶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καί ἐάν εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ, θά λάβῃ αὐτή τήν ὑψίστη δωρεά, ὅταν κρίνει ὁ Θεός ἔτοιμη τήν ψυχή του γι' αὐτή τήν Χάρι. Στήν περίπτωσι αὐτή ὁ Θεός κατευθύνει τήν Ψυχή καί ἡ Ψυχή ὑποτάσσεται. Κατά τήν θεωρία τοῦ θείου φωτός παύει πλέον νά ἐνεργεῖται ἡ καρδιακή προσευχή, διότι ὁ ἀγωνιστής εὐρίσκεται σέ θεωρία τοῦ Θεοῦ. Καί θεωρία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ θεωρία τοῦ ἀκτίστου φωτός.

Ὡς γνωστόν, οἱ Καθολικοί χριστιανοί καί μάλιστα οἱ μοναχοί δέν γνωρίζουν νά προσεύχωνται μέ τήν γλυκυτάτη εὐχή τοῦ Ἰησοῦ: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλόν», ἀλλά στοχάζονται μέσα στήν σκέψι τους γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν Ἀποστόλων κλπ. Δέν ἡμποροῦν νά κλαύσουν γιά τίς ἁμαρτίες τους, διότι δέν ὑπάρχει μέσα τους τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τό πνεῦμα τῆς πλάνης. Ὅταν κάποτε ἐρώτησα ἕναν θεολόγο τους, ὅταν κάνει τό σταυρό του τί λέγει μέσα του, μοῦ ἀπήντησε: «Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου, διότι εἶμαι σωσμένος». Δέν λέγουν: «Σῶσε με, Χριστέ μου», ἀλλά τόν εὐχαριστοῦν διότι ἔχουν σωθῆ καί ὄχι ὅτι θά σωθοῦν.

Τό πρόβλημα στήν Παπική ἐκκλησία, ὅσον ἀφορᾶ τό ἄκτιστον φῶς, εἶναι πολύ μεγαλύτερο καί ξεκινᾶ ἀπό τήν ἐποχή τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Στήν ἐποχή

του ὁ Ἅγιος αὐτός ὑπεραμύνθηκε μέ τά σοφά συγγράμματα τῆς θεωρίας τοῦ ἀκτίστου φωτός, τοῦ ὁποίου καί ὁ ἴδιος ὑπῆρχε μέτοχος καί θεωρός. Πολεμήθηκε ἀπό τόν καθολικό μοναχό Βαρλαάμ, πού ξεκίνησε ἀπό τήν Καλαβρία τῆς Σικελίας καί ἦλθε στήν Ἑλλάδα. Ἐδῶ, μή ἔχοντας ὁ ἴδιος σχετικές ἐμπειρίες τοῦ θείου φωτός, εἰρωνεύθηκε τήν ἡσυχαστική ζωή τῶν μοναχῶν τοῦ Ἄθωνος, τήν ὁποίαν κατηγόρησε σάν μία αἰρετική μοναχική Κίνησι. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος δικαιώθηκε ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ὀκτώ χρόνια μετά τήν κοίμησί του ἀναγνωρίσθηκε ἐπισήμως ἅγιος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἡ Παπική ἐκκλησία, στηριγμένη στίς πλανεμένες διδασκαλίες τοῦ μοναχοῦ Βαρλαάμ, μισεῖ θανάσιμα αὐτόν τόν Ἅγιο καί ἀπορρίπτει τήν διδασκαλία του καί τήν ἀγιότητά του. Γιά ἐμᾶς ὅμως εἶναι ὁ κῆρυξ τῆς Χάριτος καί τῶν μοναζόντων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα. Ἀπό τότε λοιπόν ἡ Παπική ἐκκλησία πλανήθηκε καί στό θέμα αὐτό, μέσω τοῦ πλανεμένου ἐκπροσώπου της μοναχοῦ Βαρλαάμ, καί ἐδογματίσε ἐσφαλμένως ὅτι τό φῶς αὐτό εἶναι κτιστό. Ἄρα γε δέν μπορεῖ νά θεοποιήσῃ τόν ἄνθρωπο, πού εἶναι κι αὐτός κτίσμα τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό, ὅσο καί νά ἀγωνίζονται οἱ οἰκουμενιστές νά κάνουν τήν ἔνωση, ἄς γνωρίζουν ὅτι αὐτό εἶναι ἔργον τῆς Θείας Προνοίας. Δέν μπορεῖ νά στηρίζεται σέ ἐξωτερικές σχέσεις καί πολιτιστικές ἐκδηλώσεις, ἀλλά στήν ταπείνωσι τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ἐκπεσόντος πατριαρχείου τῆς Ρώμης καί στήν ἄνευ ὄρων ἀποδοχή τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας τῶν δέκα περίπου αἰώνων.

Οἱ Ἅγιοί μας εἶναι οἱ παθόντες τά θεῖα μέσα ἀπό τήν αὐστηρά μοναστική παράδοσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἀπηλλάγησαν μέ τόν προσωπικό τους ἀγῶνα ἀπό τούς ρύπους τῆς ἐμπαθοῦς κοινωνίας μέ τόν κόσμον καί ἀνεδείχθησαν δοχεῖα τῆς Χάριτος καί στόματα θείων διδαχῶν τοῦ Πνεύματος.

Τρανό παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Θεολόγος, ὁ ὁποῖος περιέγραψε μέ ποιητική μορφή τήν προσπάθειά του γι' αὐτή τήν μετοχή του στήν θεωρία τοῦ ἀκτίστου φωτός. Καί ἰδού τί γράφει στόν πρῶτο Λόγο τῶν ἐρωτικῶν ποιημάτων του: «Βιαστή γάρ ὑπάρχει οὐρανῶν ἡ Βασιλεία. Ποίας πράξεις δέ σοί λέγω: Ἀγρυπνίαν καί νηστείαν, τήν μετάνοιαν θερμήν τε, πένθος καί δακρύων ὄμβρους, ἄπαυστον θανάτου μνήμην, ἀδιάλειπτον εὐχήν τε καί ὑπομονήν παντοίων πειρασμῶν ἐπερχομένων, σιωπήν πρό τούτων πάντων, καί ταπείνωσιν βαθείαν καί ὑπακοήν τελείαν, καί θελήματος ἐκκοπήν. Τούτοις ἡ ψυχή ἀδολεσχοῦσα, λαμπηδόνας μέν ἐν πρώτοις δέχεσθαι ποιεῖ τόν νοῦν σου...». Στόν 37^ο Λόγο του περιγράφει τά πνευματικά του αἰσθήματα ἀπό τίς ἀλλεπάλληλες ἐπισκέψεις τοῦ θείου φωτός: «Τοῦτο τερπνότης καί χαρά, πραότης καί εἰρήνη. Ἐλεος ἀναρίθμητον, ἄβυσσος εὐσπλαγχνίας. Ἄορατον βλεπόμενον, χωρητόν ἀχωρήτως. Ἀναφές, ἀψηλάφητον, κρατητόν ἐν νοί μου. Τοῦτο ἔχων οὐ καθορῶ, θεωρῶν δέ οὐκ ἀφιέν τάχος ὁρμῶ τοῦ δράσασθαι καί ἀφίπταται ἅπαν... Τοῦτο ὀλίγον χρόνον φαίνεται καί συστέλλεται».

Καί τώρα γιά νά ἐπιβεβαιώσουμε τούς διστακτικούς ὅτι ἡ ἴδια φωτιστική Χάρις ὑπάρχει καί στόν 20^ο αἰῶνα θά καταχωρήσουμε στήν συνέχεια ἕνα τεμάχιο ἀπό ἐπιστολή τοῦ θεοφόρου Μοναχοῦ Κυρίλλου Ἀγιορείτου, τήν ὁποία ἔστειλε σέ εὐλαβῆ οἰκογένεια τῆς Ἀθήνας στήν δεκαετία τοῦ '60. Στό κεφάλαιο τῆς ἐπιστολῆς του «περί φωτισμοῦ καί θείας ἐλλάμψεως» ἰδού τί γράφει: «Ὅταν ὁ ἄνθρωπος φθάσῃ εἰς τήν καθαρότητα τῆς καρδίας, τότε ἀκολουθεῖ καί ἡ καθαρότης τῆς προσευχῆς, δηλαδή τῆς νοεράς καί καρδιακῆς, ἡ ὁποία ἡμέρα τῆ ἡμέρα καθαρίζει τήν καρδίαν καί τήν κάμνει δεκτικήν τοῦ θείου φωτισμοῦ καί τῆς θείας ἐλλάμψεως, καί ἀναλόγως τῆς καθαρότητος ἀκολουθεῖ ὁ φωτισμός, ὁ δέ φωτισμός ἀκολουθεῖ τήν ὥραν τῆς νοεράς προσευχῆς. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος κάθεται εἰς τό σκαμνίον του καί εὐχεταί ἡσυχῶς καί ἀμερίμνως, κυκλοῦται ὑπό φωτός θείου οὐρανοῦ, τότε διανοίγονται οἱ ὀφθαλμοί της

ψυχῆς καί βλέπει ὅλα τὰ πράγματα φωτεινά ὅ,τι τοῦ ἀποκαλύψη ὁ Θεός...».(Από τό βιβλίο «Ήσυχαστικός Μοναχισμός», ἔκδοσις Ὁρθόδοξος Κυψέλη, 2009).

Ἄλλο σύγχρονο παράδειγμα θεοφόρου μοναχοῦ εἶναι ὁ Ἀσκητής τοῦ Ἁγίου Ὁρους π. Παΐσιος. Γεννήθηκε στή Φάρασα τῆς Καππαδοκίας τό 1924 καί μόλις 40 ἡμερῶν ἦλθε προσφυγόπουλο στή χέρια τῶν γονιῶν του στήν Ἑλλάδα. Ἀπό τήν μικρή του ἡλικία ἀγάπησε τόν μοναχισμό καί κατέληξε στό Ἅγιον Ὅρος, ὅπου τὰ περισσότερα χρόνια του τὰ ἔζησε σάν ἐρημίτης στήν Καψάλα καί μετά κοντά στίς Καρυές, στό κελλί Παναγούδα. Μᾶς διηγήθηκε, λοιπόν, τὰ ἐξῆς γιά τό ἄκτιστο φῶς πού πλημμύριζε τό κελλί του στήν Παναγούδα Καρυῶν: «Κάποτε, ἐνῶ ἔλεγα τήν εὐχή τήν νύκτα, ἦλθε μέσα μου μιά μεγάλη χαρά. Συνέχισα νά λέγω τήν εὐχή καί ξαφνικά τό κελλί μου πλημμύρισε ἀπό φῶς. Ἦταν λευκό μέ μιά ἀπόχρωσι πρὸς τό γαλάζιο. Ἡ καρδιά μου κτυποῦσε γλυκά. Συνέχισα νά κάνω κομποσχοῖνι μέχρις ὅτου βγήκε ὁ ἥλιος. Τό φῶς ἦταν τόσο δυνατό ! Πιό δυνατό κι ἀπό τό φῶς τοῦ ἡλίου. Ὁ ἥλιος ἔχανε τήν λάμψι του μπροστά του. Ἔβλεπα τόν ἥλιο καί μοῦ φαινόταν τό ἡλιακό φῶς ὡχρό, ὅπως εἶναι τό φῶς τῆς σελήνης κατά τήν πανσέληνο. Τό φῶς τό ἔβλεπα γά πολύ. Μετά, ὅταν τό φῶς ἔλειψε, ἡ Χάρις μειώθηκε, τότε δέν εὔρισκα καμμιά παρηγοριά καί χαρά. Ἐπειδή εἶχα μεταπέσει ἀπό μιά κατάστασι σέ μιά ἄλλη κατώτερη, ἔβλεπα τόν ἑαυτό μου σάν ἓνα ζῶο. Πήγαινα νά φάω, νά πιῶ νερό, νά κάνω ἐργόχειρο καί αἰσθανόμουν σάν ζῶο. Τό γεγονός αὐτό τό εἶχα ξεχάσει τελείως καί τό θυμήθηκα προχθές, ὅταν ἓνας εὐλαβῆς δικηγόρος, πού ἀσκοῦσε τήν νοερά προσευχή, μοῦ τό θύμισε, ἐπειδή ζοῦσε μιά κατάστασι....» (Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, ἱερομονάχου Ἰσαάκ, Ἅγιον Ὅρος 2004,σελ.199-200).

Ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἀρνήθηκε τήν κατασκευή θυσιαστηρίου τῶν Καθολικῶν μέσα στήν ἐκκλησία του στήν Νῆσο Κέρκυρα.

Ὁ ἅγιος Σπυρίδων τοῦ ὁποίου τήν μνήμη τιμᾶ ἡ Ἐκκλησία μας τήν 12^η Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους γεννήθηκε στήν Κύπρο τόν 4^{ον} αἰῶνα. Γιά τήν πολλή του πίστι, ἀπλότητα καί ἀγιότητα τοῦ βίου του ἀξιώθηκε καί ἔγινε ἀπό ποιμῆν προβάτων καί ποιμῆν λογικῶν προβάτων στήν πόλι Τριμυθοῦντα τῆς Νήσου. Μετά ἀπό μία θαυμαστή πολιτεία, τήν ὁποία ἐπεσφράγισε μέ ἄπειρα θαύματά του, ἐκοιμήθη τό 348 σέ ἡλικία 78 ἐτῶν. Μέ ἀπόφασι τῶν εὐλαβῶν αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου μεταφέρθηκε τό ἄφθαρτο Λείψανό του στήν Κωνσταντινούπολι. Μετά τήν ἀξιοθρήτητη ἄλωσι τῆς Πόλεως ἀπό τούς Τούρκους, κάποιος ἱερεὺς, ὀνόματι Γεώργιος Καλοχαιρέτης παρέλαβε τό Λείψανο τούτου τοῦ Ἁγίου καί τῆς ἀγίας Θεοδώρας τῆς Βασιλίσης, συζύγου τοῦ εἰκονομάχου Θεοφίλου (842) καί τὰ μετέφερε στήν Κέρκυρα. Ἡ πεζοπορεία αὐτή ἀπό τήν Πόλι στήν Κέρκυρα σέ μιά τέτοια ἐμπόλεμη περίοδο δέν ἦταν καθόλου εὐκολη. Καί τί ἔκανε ὁ εὐλαβῆς ἐκεῖνος ἱερεὺς. Τοποθέτησε τὰ ἱερά Λείψανα σέ μεγάλα τσουβάλια, τὰ ὁποῖα συμπλήρωσε περιφερειακά μέ ἄχυρα καί τὰ ἐφόρτωσε σ' ἓνα γαϊδουράκι. Ὅσοι ἀπό τούς Χριστιανούς ἢ τούς κατακτητές τόν ρωτοῦσαν τί μεταφέρει τούς ἔλεγε ἔρχεται ἀπό τήν Πόλι μέ τό ζῶο του καί μεταφέρει ἄχυρα (σανό) γιά τήν διατροφή του.

Τό ἱερό Λείψανο ἐπετέλεσε ἐκεῖ πολλά θαύματα καί ἔσωσε τούς κατοίκους ἀπό διάφορες ἐχθρικές ἐπιθέσεις, ἐπιδημίες καί θεομηνίες. Ὅριστικά τοποθετήθηκε στόν ὑπάρχοντα νάο τό 1594, ὁ ὁποῖος κτίσθηκε τότε καί ἐγκαινιάσθηκε τό 1589.

Μέγα τερατούργημα ἐπετέλεσε ὁ Ἅγιος τό ἔτος 1716, ὅταν διέσωσε τήν Νῆσο ἀπό ἐπιδρομή των Ἀγαρηνῶν. Οἱ κάτοικοι τῆς Νήσου μέχρι σήμερα, τήν 11^η Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους, πανηγυρίζουν τήν διάσωσί τους ἀπό τήν ἀποτυχημένη αὐτή πολιορκία τῶν Τούρκων. Τήν περίοδο αὐτή εἶχαν κατακτήσει τήν Νῆσο οἱ Ἑνετοί καί ὁ ἀρχιναύαρχος τοῦ Ἑνετικοῦ στόλου καί διοικητής τῆς Νήσου Ἀνδρέας Πιζάνης

διανοήθηκε νά κτίση μέσα στον ναό του Ἁγίου θυσιαστήριο στό ὁποῖο νά τελοῦν κάθε ἡμέρα λειτουργία οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς, γιά ν' ἀποδώσῃ, ὅπως ἐπίστευε, εὐχαριστία στόν Ἅγιο. Ἀλλά πῶς θά μπορούσε ποτέ ὁ πρόμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἅγιος Σπυρίδων, νά ἐπιτρέψῃ στήν ἐκκλησία του νά θυσιάζεται ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἀπό ἑτεροδόξους ἱερεῖς πού χρησιμοποιοῦν στήν λειτουργία τους τά ἄζυμα; Παρουσιάσθηκε ὁ Ἅγιος στόν ὕπνο του καί τόν διέταξε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπό ἕνα τέτοιο ἐγχείρημα, ἀλλά αὐτός δέν ἐπέιθετο, διότι τόν ἐπίεζε νά ὑλοποιήσῃ τό σχέδιο ὁ λατῖνος θεολόγος. Ἐπειδή ὁ ἀντιναύαρχος δέν ὑποτασσόταν στήν προσταγή τοῦ Ἁγίου, μία νύκτα ἐπῆρε δαυλό ὁ Ἅγιος καί ἔβαλε φωτιά στήν πυριτιδαποθήκη τοῦ παλαιοῦ φρουρίου. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν τρομακτικό. Γκρεμίσθηκαν ὅλες οἱ γειτονικές οἰκίες καί, ὅσοι κατοικοῦσαν μέσα σ' αὐτές Λατῖνοι χριστιανοί, σκοτώθηκαν. Ἐφονεύθησαν συνολικά 900 Λατῖνοι. Διαφορετική τιμωρία δέχθηκε ἀπό τόν Θεό ὁ διοικητής Ἀνδρέας Πιζάνης, ὁ ὁποῖος πνίγηκε ἀπό τήν σύσφιγξι δύο ξύλων γύρω ἀπό τόν τράχηλό του. Ταυτόχρονα στήν καταστροφή αὐτή εὐρέθη νεκρός καί ὁ σύμβουλός του, λατῖνος θεολόγος.

Ὁ φύλακας τῆς πυριτιδαποθήκης εἶδε ἔντρομος ἐκείνη τήν νύκτα τόν Ἅγιο μέ μία δᾶδα στό χέρι νά βάζῃ φωτιά στήν πυρίτιδα. Κρατώντας καί στρέφοντας κατά τοῦ Ἁγίου τό ὄπλο του, τόν ἐρώτησε ποιός ἦταν. Ἄντί νά ἀπαντήσῃ ὁ Ἅγιος, τόν ἄρπαξε ἀπό τό χέρι καί τόν ἐξεσφενδόνισε ἔξω ἀπό τήν Ἀκρόπολι, γιά νά εὐρεθῇ κατόπιν ὄρθιος πλησίον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου κρατώντας τό ὄπλο του...».

Τήν νύκτα ἐκείνη πού ἔγινε ἡ καταστροφή μέ ἐπέμβασι τοῦ Ἁγίου ἕνας καθολικός, Ἐνετός, πού εὐρισκόταν στό μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ του ἐκείνη τήν νύκτα εἶδε τρεῖς φλόγες φωτιάς νά βγαίνουν ἀπό τό κωδωνοστάσιο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου καί νά κατευθύνωνται πρὸς τήν ἀκρόπολι καί ἀμέσως ἡ ἀποθήκη τῆς πυρίτιδος ἀνατινάχθηκε στόν ἀέρα.

Τήν ἴδια νύκτα ἄλλο παράδοξο γεγονός συνέβη στήν οἰκία τοῦ ἀρχιναυάρχου Ἀνδρέα Πιζάνη. Κεραυνός κατέπεσε καί κατέκαυσε τήν φωτογραφία του, χωρίς νά βλάψῃ κανέναν ἀπό τούς οἰκείους καί συγγενεῖς του. Ὅλα αὐτά τά περιστατικά συνέβησαν τήν 12^η Νοεμβρίου τοῦ 1718.

Ποιός λοιπόν καί ἀπ' αὐτές τίς τιμωρίες πού ἐπέβαλε ὁ Θεός δέν ἀντιλαμβάνεται ὅτι οἱ καινοτομίες τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας εἶναι βδελυκτές ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ; Εἶθε νά τούς φωτίσῃ ὁ Θεός νά ἐπιστρέψουν στήν ἀλήθεια ἀπό τήν ὁποία ἐξετράπηκαν.

Τό Ἀντίδωρο στήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία εὐωδιάζει Ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀχμέτ

Στίς 3 Μαΐου κάθε ἔτους ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τήν μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀχμέτ, ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρησε στήν Κωνσταντινούπολι τό 1682.

Καταγόταν ἀπό τήν Κωνσταντινούπολι καί ἦταν, πρὶν γνωρίσῃ τήν Ὁρθόδοξη Πίστι, Τοῦρκος στήν ὑπηκοότητα καί Μουσουλμᾶνος στό θρήσκευμα. Ἀσχολεῖτο μέ τό ἔργο τοῦ λογιστοῦ καί, πρὶν βαπτισθῇ, ὠνομαζόταν Πάτ Σιουρούνης. Ἄντί γιά σύζυγο, σύμφωνα μέ τούς ὀθωμανικούς νόμους, κρατοῦσε κοντά του μία νεαρά σκλάββα καί μία γριά, πού ἦταν καί οἱ δύο ὀρθόδοξες Χριστιανές καί κατήγοντο ἀπό τήν Ρωσία. Ἡ γριά γυναῖκα μετέβαινε συχνά στήν Ἐκκλησία τῶν Χριστιανῶν καί ἐπιστρέφοντας ἔφερε καί ἔδινε ἀντίδωρο στήν ἄλλη νεαρά σκλάββα.

Ὅταν συνέβαινε αὐτό καί εὐρισκόταν πλησίον της ὁ Ἀχμέτ, αἰσθανόταν νά ἐξέρχεται ἀπό τό στόμα τῆς νεαρᾶς σκλάββας του μία ωραιότατη εὐωδία. Τήν ἐρώτησε ἀρκετές φορές νά μάθῃ τί τρώγει καί γιατί τό στόμα της εὐωδιάζει τόσο

ώραία. Ἐκείνη, χωρίς νά γνωρίζει ὅτι τό Ἀντίδωρο τοῦ εὐωδιάζε, τοῦ ἔλεγε ὅτι δέν ἔφαγε τίποτε. Αὐτός ὅμως ἐπέμενε νά μάθη τί εἶναι αὐτό πού τοῦ εὐωδιάζει. Τελικά ἡ νεαρά σκλάβά του εἶπε ὅτι ἔτρωγε μόνο ἁγιασμένο ἄρτο, πού τῆς ἔφερε κάθε φορά ἡ γερόντισσα σκλάβά του, ὡσάκις ἐπήγαινε στήν Ἐκκλησία.

Τό ἀφεντικό τους «ραπίσθηκε» ἀπό τήν Θεία Χάρι καί ἤθελε τώρα νά ἰδῆ πῶς λαμβάνουν αὐτόν τόν ἄρτο οἱ Χριστιανοί, καθώς καί τήν τάξι τῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Ἐκκλησίας τους. Μία ἡμέρα, λοιπόν, ἐφόρεσε χριστιανικά ἐνδύματα καί μετέβη στόν πατριαρχικό ναό νά παρακολουθήσῃ τήν θεία Λειτουργία. Ὁ Δεσπότης Χριστός γνωρίζοντας τά βάθη τῆς καρδιάς του, τοῦ ἐπρόσθεσε καί ἄλλα ἀποκαλυπτικά μυστήρια. Εἶδε ὁ Ἀχμέτ τόν ἱερέα, ἐνῶ μετέβαινε πρὸς τό Ἅγιο Βῆμα, μετά τήν Μεγάλη Εἴσοδο, νά εἶναι ὀλόφωτος καί νά μή πατᾶ στό ἔδαφος. Παράλληλα ἔβλεπε ὅτι, ὅταν ὁ Πατριάρχης εὐλογοῦσε τόν λαό, ἀπό τά δάκτυλά του, ἔβγαιναν ἀκτῖνες φωτός καί ἐπήγαιναν καί ἐφώτιζαν τίς κεφαλές τῶν Χριστιανῶν. Ἀποροῦσε ὅμως, διότι δέν ἐφώτιζαν καί τήν ἰδική του κεφαλή. Ἐπισκέφθηκε τήν Ἐκκλησία τῶν Ὁρθοδόξων τρεῖς φορές καί ἔβλεπε τά ἴδια θαυμαστά σημεῖα.

Ἐπίστευσε πλέον ἀκραδάντως καί ἐκάλεσε τόν ἱερέα νά τόν βαπτίσῃ. Ὁ ἱερεὺς μέ τήν ἄδεια τοῦ Πατριάρχου τόν ἀνεγέννησε μέ τό ἅγιο Βάπτισμα καί ἀπό τότε ἔζησε ὡς κρυπτοχριστιανός, φοβούμενος τήν ὀργή τῶν συμπατριωτῶν του.

Σέ κάποια συγκέντρωσι εἶχαν μαζευθῆ πολλοί μεγιστᾶνες καί συζητοῦσαν ποιό εἶναι τό μεγαλύτερο καί ὠραιότερο ἀγαθό στόν κόσμο. Ἀνάμεσά τους ἦταν καί ὁ Χριστιανός Ἀχμέτ. Μέχρι τότε δέν ἤξεραν τίποτε γιά τήν Ὁρθόδοξη Πίστι του.

Ἐθεώρησε ὅτι τώρα ἦταν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ νά ἐφαρμόσῃ τόν νόμο του πού λέγει: «Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ ἐγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. (Ματθ.10,32-33). Ἐστάθη ὄρθιος καί μέ δυνατὴ φωνὴ εἶπε: «Ἡ Πίστις τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εἶναι τό μεγαλύτερο ἀγαθό τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο». Κατόπιν ὡμολόγησε ἐνώπιον ὄλων ὅτι εἶναι Χριστιανός καί ὅτι ἀρνήθηκε τήν πλάνη τῶν Μουσουλμάνων καί τόν ψευδοπροφήτη τους Μωάμεθ. Ἀμέσως τόν ἄρπαξαν οἱ ἄλλοι τόν μετέφεραν στόν δικαστή τους καί, χωρίς διαδικασίες, ἀποφασίσθηκε ὁ διά ξίφους θάνατός του. Τόν ἔσφαξαν στόν τόπο πού λέγεται Κεαπχανέ Μπαξέ καί ἔτσι ὁ Ἀχμέτ ἔλαβε τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου καί εἰσῆλθε στήν αἰώνια δόξα μαζί μέ τούς ἀπ' αἰώνων Ἁγίους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Τό ἀντίδωρο καί ὁ Ἁγιασμός θεραπεύουν

Τό παρακάτω περιστασιακό τό ἔμαθα ἀπό τόν Κατηχητὴ τῆς ἐνορίας τῶν Ἀρχαγγέλων, τῆς πόλεως Καζομπαλέσαοῦ, πού λέγεται Νικόλαος Kabunda. Ἡ πόλις αὐτὴ εἶναι στό νότιο Κογκό καί δίπλα στά σύνορα μέ τήν Ζάμπια. Μόλις πρὶν δύο χρόνια κτίσθηκαν ταυτόχρονα ἀπὸ τό οἰκοδομικὸ συνεργεῖο τοῦ Κλιμακίου Κολουέζι εὐρύχωρος ἐνοριακὸς ναός, δημοτικὸ σχολεῖο, βαπτιστήριον καί σπίτι ἱερέως.

Ὁ ἴδιος ὁ Κατηχητὴς κάποια ἡμέρα τοῦ ἔτους 2003 ἀρρώστησε βαρειά, προφανῶς ἀπὸ ἐλονοσία. Ὑπέφερε ἐπὶ τρεῖς μῆνες. Εἶχε ἀδυνατίσει πολὺ καί λόγω ἐλλείψεως χρημάτων, δέν ἦταν δυνατόν νά πάει στόν γιατρό.

Ὁ διάκονος τῆς ἐνορίας καί νῦν ἱερεὺς π. Ἀβραάμ τόν ἐπισκέφθηκε, πρὶν πεθάνει γιά νά τόν παρηγορήσῃ. Ὁ Νικόλαος τοῦ ζήτησε βοήθεια. Νά βρῆ ἂν μπορεῖ ἓνα αὐτοκίνητο καί νά τόν μεταφέρουν στήν συμπτωτεύουσα Λουμπουμπάσι, 100 χιλιόμετρα μακριά.

Βρήκαν κάποιο μεταφορικό μέσο και έφθασαν στό σπίτι του ιερέως π. Ίωσήφ Kashinda, προκειμένου νά τόν έξομολογήσει και κατόπιν ν' αναλάβη τήν φροντίδα γιά τήν κηδεία του.

Ο Νικόλαος του ζήτησε χρήματα γιά τήν θεραπεία του, αλλά ο π. Ίωσήφ του εΐπε:

-Χρήματα δέν έχω νά σου δώσω. Έχω μόνο Άγιασμό και άγιο Άντίδωρο από τήν Έκκλησία μας. Αύτά νά πάρεις κι, άν είναι θέλημα Θεού, θά γίνεις καλά.

Ο Νικόλαος μέ τίς εϋχές και τήν προτροπή του π. Ίωσήφ έφαγε τό Άντίδωρο, ήπια και τόν Άγιασμό και σιγά σιγά έπανήλθε ή υγεία του. Έπεσε ο πυρετός, σηκώθηκε από τό κρεβάτι και ζήτησε νά φάει φαγητό.

Τό θαύμα αυτό τό είδαν και τό άκουσαν πολλοί άνθρωποι και πίστευσαν ακράδαντα ότι ή Όρθόδοξη Έκκλησία μας είναι ή αληθινή Έκκλησία του Χριστού, όπου κατοικεί τό Άγιο Πνεύμα και δίνει στόν κόσμο, σωτηρία, άφεισι άμαρτιών και θεραπεία ψυχικών και σωματικών παθών.

Τό λάδι του καντηλιού και ο Άγιασμός Θεραπεύουν

Τήν διήγησι αυτή μάς τήν εΐπε ο Κατηχητής τής ένορίας τής Αγίας Αναστασίας τής Ρωμαίας από τό χωριό Mungulunga τής έπαρχίας Κατάγκα του Κογκό.

Ο Κατηχητής Πέτρος Kuliana μάς ανέφερε τήν περίπτωση μιās Χριστιανής τής ένορίας του, όνόματι Ειρήνης, ή όποία κάποιο καιρό έμεινε έγκυος.

Μετά από τρείς μήνες, κατά τήν συνήθεια τών έγκύων γυναικών, έπήγε ή κοπέλλα στόν γιατρό νά τήν έξετάσει εάν πράγματι είναι έγκυος και πώς πάει ή περίοδος τής έγκυμοσύνης της. Ο γιατρός τήν διαβεβαίωσε ότι είναι έγκυος και τής έδωσε τίς κατάλληλες οδηγίες. Σέ λίγο καιρό άρρώστησε ή γυναίκα και είχε αίμορραγία. Αισθανόταν ότι θά αποβάλει τό έμβρυο. Έπήγε άμέσως στόν γιατρό. Έκεϊνος άποφάνθηκε και τής εΐπε ότι δέν είναι έγκυος. Η γυναίκα στενοχωρήθηκε και τσακώθηκε μέ τόν γιατρό γιά τήν κακή διάγνωση πού έκανε. Ο γιατρός τής εΐπε ότι πρέπει νά κάνη έγχείρησι διότι τό έμβρυο έχει πεθάνει μέσα στην κοιλιά της.

Η γυναίκα ντρεπόταν νά εΐπει τό πρόβλημά της στόν ιερέα μας, τόν π. Τιμόθεο. Του τό εΐπε όμως μία άλλη μικρότερη αδελφή της και ο π. Τιμόθεος τήν έπισκέφθηκε. Τής έδωσε λάδι από τό καντήλι τής Παναγίας νά έπαλείψει τήν κοιλιακή της χώρα και Άγιασμό γιά νά πιει.

Τό θαύμα έγινε! Διεκόπη ή αίμορραγία της και έγέννησε τό έμβρυο, χωρίς νά κάνει έγχείρησι.

Κατόπιν έπήγε στόν γιατρό νά του γνωστοποιήσει τά συμβάντα. Έκεϊνος παραξενεύθηκε πώς δηλαδή απέβαλλε, χωρίς νά γίνει έγχείρησις και χωρίς ή ίδια νά πεθάνει από σηψαιμία. Κατόπιν εΐπε ο γιατρός στην κοπέλλα Ειρήνη: «Νά πιστεύεις στόν Ίησοϋ Χριστό, διότι τό γεγονός αυτό πού σου συνέβη είναι θαυμαστό. Η Έκκλησία τήν όποία ακολουθεΐς έχει πολλή δύναμι...».

Η Εικόνα τής Κυρίας Θεοτόκου συμβουλεύει τόν πρώην μουσουλμάνο, Όρθόδοξο Χριστιανό Δημήτριο

Στίς 18 Νοεμβρίου 1750 στην πόλι Παραμυθιά τής Ήπειρου έμαρτύρησε ο άγιος Νεομάρτυς Αναστάσιος.

Κάποια ήμέρα, μαζί μέ άλλους Χριστιανούς έπήγαν στους άγρους νά θερίσουν. Από εκεί έπέρασε γιά διοικητικές του υπηρεσίας ο γυιός του ήγεμόνος τής περιοχής, όνόματι Μουσᾶς μαζί μέ τήν συνοδεία του. Τά άκόλαστα μάτια μερικών Άγαρηνών έπεσαν στό πρόσωπο τής αδελφής του Αναστασίου και έτρεξαν πρός τό μέρος τους

για να εκτελέσουν την κτηνώδη επιθυμία τους. Φιλονείκησε μαζί τους και τους απέτρεψε από τό παράνομο έργο τους ό αδελφός της Άναστάσιος. Οί Μουσουλμάνοι άγρίεψαν και κατήγγειλαν τόν άθώο Άναστάσιο στον ήγεμόνα ότι δήθεν ύποσχέθηκε να έξισλαμισθῆ και τώρα άρνεϊται. Συνελήφθη και ώδηγήθηκε ό νέος στον πασα προς τόν όποϊον μέ σθένος και άφοβία είπε ότι ουδέποτε ύποσχέθηκε ν' άρνηθῆ την πίστι του και ότι είναι και θα πεθάνη Όρθόδοξος Χριστιανός. Ό ήγεμόνας έδωσε έντολή και τόν έδειραν και κατόπιν τόν έρριξαν στην φυλακή μέχρις ότου σκεφθῆ πως θα τόν αναγκάση ν' άρνηθῆ την πίστι του. Φίλος του ήγεμόνος του είπε ότι αυτοί οί Χριστιανοί είναι πολύ σκληροί και επίμονοι και ότι για την πίστι τους θυσιάζουν και την ζωή τους. Γι' αυτό να προτιμήση μέ δώρα και ύποσχέσεις να κάμψη τό φρόνημά του. Έδοκίμασε κι αυτή την μέθοδο ό πασα, αλλά ό νέος του άπήντησε θαρραλέως: «Έγώ έχω ανώτερα αγαθά στους ουρανούς, τά όποια είναι αιώνια και τιμιώτερα από τά δικά σας. Δέν δέχομαι τά φθαρτά και μάταια δικά σας δώρα. Θα ύπομείνω μέχρι θανάτου για να μη χάσω τά δώρα της Ουρανίου Βασιλείας του Χριστού μου». Κοντά στον πασα ήταν και ό γυιός του, ό Μουσα, ό όποϊος έχοντας αγαθή προαίρεσι σκεπτόταν μέ σύνεσι και έρωτοῦσε τόν έαυτό του: «Ποιά άρα γε είναι αυτή ή πίστις των Χριστιανών, ώστε να περιφρονοῦν όλα τά αγαθά του κόσμου και ύπομένουν κάθε κακουχία, άκόμη και τόν θάνατο;»

Έπειδή ήθελε να λάβη άπαντήσεις στις άπορίες του, έπήγε την νύκτα κρυφά στην φυλακή και συνωμίλησε μέ τόν φυλακισμένο Άναστάσιο. Ό Θεός βλέποντας την προαίρεσί του του παρουσίασε μπροστά άλλο θαῦμα. Όταν άνοιξε ό δεσμοφύλακας την πόρτα της φυλακής για να μπῆ ό Μουσα, είδε μπροστά του δύο άστραπόμορφους νέους να στέκωνται δεξιά και άριστερά του Μάρτυρος. Μη ύποφέροντας την λάμψη τους, έπεσε κάτω τρομαγμένος. Ό άθλητής του Χριστού έκανε νεῦμα στους Άγγέλους να αναχωρήσουν και έτσι πλησίασε ό γυιός του Τούρκου πασα.

-Τόν έρώτησε: «Ποιοί ήταν αυτοί οί λαμπροί νέοι;»

-Και ό Μάρτυς του είπε: Ήταν Άγγελοι, οί φύλακες των Χριστιανών.

-Τέτοιους φύλακες άγγέλους έχουν και οί Μουσουλμάνοι;

-Όλοι έμεϊς, του είπε ό Μάρτυς, έχουμε από την στιγμή που θα βαπτισθοῦμε από ένα Άγγελο, φύλακα της ζωής μας και, όταν θα αποθάνουμε παραλαμβάνει ό Άγγελος την ψυχή μας και την οδηγεί στον Παράδεισο. Ένω έσεϊς και τά υπόλοιπα έθνη, που δέν είσθε Χριστιανοί, έχετε μόνο ένα φύλακα άγγελο για κάθε κράτος.

-Ό νεαρός μουσουλμάνος τόν έρώτησε πάλι: Γιατί έσεϊς οί Χριστιανοί καταφρονεϊτε όλα τά αγαθά του κόσμου και δέν δειλιάζετε μπροστά στα βάσανα και στον θάνατο;

-Και ό Μάρτυς του άπήντησε: Έμεϊς οί Χριστιανοί έχουμε αιώνια πλούτη και άνεκλάλητα αγαθά στους ουρανούς, τά όποια δέν συγκρίνονται μέ τά πρόσκαιρα και φθαρτά αγαθά αυτού του κόσμου, τά όποια είναι σκιά και μηδέν.

Στην ψυχή του νεαροῦ μουσουλμάνου ένήργησε γρήγορα ή Χάρις του Άγίου Πνεύματος. Γονάτισε ένώπιόν του και τόν παρακαλοῦσε να τόν κάνη Χριστιανό.

-Ό Μάρτυς του είπε: Αυτό τό χάρισμα δέν μπορείς να τό λάβης τώρα, διότι, αν τό μάθη ό πατέρας σου, θα έξολοθρεύση τό γένος των Χριστιανών. Πίστευε κρυφά στον Δεσπότη Χριστό και Έκεϊνος θα σε άξιώσει του πόθου και ή Θεία Χάρις θα οίκονομήση τό συμφέρον της ψυχής σου.

Βλέποντας ό πατέρας του Μουσα ότι ό Μάρτυς δέν σαλεύει από την γνώμη του, διέταξε και τόν άπεκεφάλισαν έξω από την πόλι. Οί Χριστιανοί δέν τολμοῦσαν να παραλάβουν τό Λείψανο φοβούμενοι τίς άπειλές του τυράννου. Τίς νύκτες έβλεπαν να κατέρχεται πως επάνω στο ιερό Λείψανο και έδόξαζαν τόν Θεό διά την θυσία του καλλινίκου μάρτυρος Άναστασίου. Την νύκτα εκείνη ήλθε ό Μάρτυς στον ύπνο του

πασᾶ καί τόν διέταξε μέ ἀπειλές νά δώση τό Λείψανο στους Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι τό παρέλαβαν καί τό ἔθαψαν στό γειτονικό μοναστήρι. Μετά τήν ἀνακομιδή τῶν ἱερῶν ὀστέων του, αὐτά εὐωδίαζαν καί τοποθετήθηκαν σέ εἰδική θήκη γιά τήν προσκύνησι τῶν Πιστῶν.

Ὁ γυιός του Μουσαῆς μέ τόν θάνατο τοῦ φίλου του μάρτυρος Ἀναστασίου ἦταν περίλυπος καί σκυθρωπός. Ἐνθυμόταν τά λόγια του καί παρακαλοῦσε τόν Θεό νά τόν ἀξιώσει τῆς Χάριτός του.

Μία ἡμέρα ἡ ἀδελφή τοῦ ἡγεμόνος τόν ἐκάλεσε νά ἔλθῃ στό χωριό της, διότι εἶχε γάμο στό σπίτι της. Ἐκεῖνος ἔστειλε τόν γυιό του. Πρίν ξεκινήσῃ γι' αὐτό τό ταξίδι, βρῆκε χρόνο καί προσκύνησε τόν τάφο τοῦ Μάρτυρος, καί τόν παρεκάλεσε μέ δάκρυα νά τόν βοηθήσῃ. Ἐκείνη τήν ὥρα ἐπειδή ἀποκοιμήθηκε λίγο ὁ νεαρός. Ἀμέσως ἦλθε στόν ὕπνο του ὁ Ἅγιος καί τοῦ εἶπε: «Μή λυπῆσαι, Ἀδελφέ, ἀλλά πήγαινε στόν δρόμο σου καί θά λάβῃς τό ποθοῦμενο».

Ἐφθασε στό σπίτι τῆς θείας του, ἔγινε ὁ γάμος τῶν παιδιῶν της καί μετά τήν διασκέδασι ἐπῆγαν ὅλοι νά ξεκουρασθοῦν. Τήν ὥρα πού ἐκοιμᾶτο καί ὁ νεαρός κατηχούμενος, τόν ἐξύπνησε ἕνας λαμπρός νεανίας λέγοντάς του: «Σήκω γρήγορα καί ἀκολούθησέ με. Οἱ πόρτες τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξαν αὐτομάτως, ἐπέρασαν ἀνάμεσα ἀπό ὄλους τούς καλεσμένους πού ἐκοιμῶντο βαθειά καί συνέχισαν τήν πορεία τους. Εὐρῆκαν μία βρύση νεροῦ καί δίπλα ἕνα Ἀσκητή. Ὁ Ἄγγελος Κυρίου παρέδωσε τόν νεαρό στόν Ἀσκητή λέγοντάς του: «Ἀκολούθησε αὐτόν τόν μοναχό κι αὐτός θά σέ ὀδηγήσῃ ἐκεῖ πού ἐπιθυμεῖς». Ὁ Ἄγγελος ἐπέστρεψε στους οὐρανοῦς, ἐνῶ ὁ Ἀσκητής παρέλαβε τόν νεαρό καί, μετά ἀπό πολλούς κόπους καί στερήσεις, ἔφθασαν στήν Πελοπόννησο, κοντά σ' ἕνα μοναστήρι.

Ὁ ἐχθρός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διάβολος ἄρχισε νά σπέρνῃ λογισμούς ἀπελπισίας στόν νέο καί τοῦ ὑπενθύμιζε τούς γονεῖς του καί τά ἀπολαυστικά ἀγαθά, τά ὅποια ἐγκατέλειψε μέ τήν θέλησί του. Ὁ Ἀσκητής τοῦ εἶπε νά μπῆ μέσα στήν ἐκκλησία τοῦ μοναστηριοῦ καί νά προσευχηθῇ. Τήν ὥρα πού ὁ νέος μπῆκε καί προσκύνησε τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἄκουσε τήν φωνή της, ἡ ὅποια τοῦ ἔλεγε: **«Μή λυπῆσαι, παιδί μου, γιά τά πρόσκαιρα ἀγαθά πού ἐγκατέλειψες, διότι ὁ Υἱός μου καί Θεός ἔπαθε πολλά γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Μᾶλλον νά χაίρης καί νά εὐφραίνεσαι διότι πολλῶν ἀγαθῶν πρόκειται ν' ἀπολαύσης στήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν»**. Τά ἴδια λόγια περίπου ἄκουσε καί ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Μουσαῆς πληρώθηκε στήν καρδιά του ἀπό μία θεία χαρά. Ἐλησμόνησε τήν κακοπάθεια, πού τόν εἶχε καταβάλει, ἀπαλλάχθηκε ἀπό τούς σατανικούς λογισμούς καί ἐρώτησε τόν Γέροντα, ἐάν πάντοτε ὀμιλοῦν οἱ ἅγιες εἰκόνες. Καί ὁ Ἀσκητής τοῦ εἶπε: «Ὅχι πάντοτε, παιδί μου, ἀλλά, ὅταν εἶναι ἀνάγκη».

Κατόπιν μέ πλοῖο ἔφθασαν στήν Πάτρα καί στήν συνέχεια ὁ Ἀσκητής τόν ἐπεβίβασε σέ ἄλλο πλοῖο μέ συστατικά γράμματα μέ προορισμό τήν πόλι Βενετία τῆς Ἰταλίας. Ἐκεῖ τόν ὑποδέχθηκαν οἱ Ἑλληνες μετανάστες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί καί τόν ἐβάπτισαν δίνοντάς του τό ὄνομα Δημήτριος. Μετά ἀπό λίγο καιρό ἄκουσε ὁ νεοφώτιστος Δημήτριος γιά τό Λείψανο καί τά θαύματα τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος στήν Κέρκυρα καί μετέβη ἐκεῖ. Μπῆκε στό μοναστήρι τοῦ Ἁγίου καί ἔγινε μοναχός λαμβάνοντας τό ὄνομα Δανιήλ.

Ἐπειδή εἶχε πόθο νά μαρτυρήσῃ γιά τόν Χριστό, μετέβη στήν Κωνσταντινούπολι. Ἐκεῖ οἱ Ἑλληνες Χριστιανοί τόν ἐμπόδισαν, διότι ἐφοβοῦντο ὅτι θά ἐπακολουθήσῃ μεγάλη ἀνωμαλία καί διωγμός ἐναντίον τους. Ἔτσι ὁ μοναχός Δανιήλ ἐπέστρεψε καί πάλι στήν Κέρκυρα. Ἐκεῖ ἔκτισε νάο πρός τιμήν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, πού ὀνομάζεται Μυρτιά, καί ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἡ Παπική Ἐκκλησία δέν τιμᾷ πλέον τίς ἱερές εἰκόνες τῶν Ἀγίων γι' αὐτό καί θεωρεῖ παραμύθια τὰ θαύματά τους καί τὰ διάφορα σημεῖα πού ἐπιτελοῦν. Ὁ παπικός θεολόγος Θωμᾶς Ἀκινᾶτος, ὁ ὁποῖος προσφάτως ἀνακηρύχθηκε ἅγιος ἀπό τήν Παπική ἐκκλησία, ἔκανε ἀπομύθευσι τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὅλα τὰ ὑπερφυσικά γεγονότα καί θαύματα, τὰ ὁποῖα δέν χωροῦν στήν λογική τοῦ ἀνθρώπου, ἀπορίπτονται ὡς παραμυθένιες ἱστορίες. Ἡ προσκύνησις ἱερῶν εἰκόνων στήν Παπική ἐκκλησία, οὐσιαστικά καταργήθηκε ἀφ' ὅτου ἐπισημοποιήθηκε διά δόγματος τό ἀλάθητο τοῦ πάπα, ἀπό τόν ὁποῖον πλέον ἐξαρτᾶται γιά τούς χριστιανούς τῆς Δύσεως ἡ σωτηρία. Τό ἀνθρωποκεντρικό σύστημα τοῦ Παπισμοῦ ἀρνεῖται κάθε τί τό θεοκεντρικό, τό ὁποῖον ἀνάγεται στήν σφαῖρα τῆς πίστεως μέ κορυφαῖο τό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σάν συνεχιστοῦ τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς.

Ἀκόμη καί μουσουλμᾶνοι ὁμολογοῦν τήν χάριν τῆς Ἱερωσύνης τῶν Ὁρθοδόξων Κληρικῶν μας

- Ὁ ἅγιος Ὁσιομάρτυς Ἰάκωβος, τελειώθηκε μέ μαρτυρικά βάσανα μαζί μέ δύο μαθητές του, τόν διάκονο Ἰάκωβο καί τόν μοναχό Διονύσιο στήν Ἀδριανούπολι τῆς Θράκης τήν 1^{ην} Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1520.

Γεννήθηκε σέ κάποιο χωριό τῆς Καστοριᾶς καί μετέβη στήν Κωνσταντινούπολι, ὅπου ἐργάσθηκε σάν χασάπης καί πωλητής ἀρνίων καί ἐριφίων στήν αὐλή τοῦ σουλτάνου τῶν Ὁθωμανῶν.

Μία ἡμέρα κάποιος φίλος Μουσουλμᾶνος τόν κάλεσε στό σπίτι νά τόν φιλεύσῃ κάτι. Ἀπό τὰ φαγητά ὅμως πού εἶχαν προσφερθῆ δέν ἔτρωγε ὁ Ἰάκωβος. Τόν ἐρώτησε ὁ Ἀγαρηνός:

-Γιατί καί σύ δέν τρώγεις κρέας;

-Διότι ἐμεῖς οἱ χριστιανοί αὐτές τίς ἡμέρες νηστεύουμε. Ἔχουμε τήν Νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Ὁ μουσουλμᾶνος ἀναστέναξε καί τοῦ εἶπε: «Ἔσεῖς οἱ Χριστιανοί, πράγματι ἔχετε μεγάλη καί δυνατή πίστι». Ἀκούοντας αὐτά τὰ λόγια του ὁ Ἰάκωβος χάρηκε πολύ καί τόν ἐρώτησε:

-Ἀπό ποῦ γνωρίζεις ἐσύ ὅτι ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἡ ἀληθινή;

-Ὁ Ἀγαρηνός τοῦ ἀποκρίθηκε: Ἡ γυναῖκα μου ἦταν πολύ φρόνιμη καί εὐμορφη μέ τήν ὁποία καί συνέζησα ἀρκετά χρόνια. Πρὶν ἀπό λίγα χρόνια ὅμως, χωρίς νά ξέρω πῶς, δαιμονίσθηκε. Ἐξώδευσα ὅ,τι εἶχα καί δέν εἶχα γιά τήν θεραπεία της. Ἐπῆγα στούς χοτζάδες μας νά τήν ἰατρεύσουν ἀλλά μάταια. Χάλασα ὅλη τήν περιουσία μου καί εὐρισκόμουν σέ μεγάλη λύπη. Κάποια ἡμέρα ἦλθε κάποιος φίλος μου καί μοῦ εἶπε: «Γιατί λυπεῖσαι τόσο πολύ βλέποντας τήν γυναῖκα σου νά βασανίζεται ἀπό τόν δαίμονα; Ἄκουσέ με. Πήγαινε στόν Πατριάρχη τῶν Χριστιανῶν καί παρακάλεσέ τον νά τήν ἰατρεύσῃ, διότι οἱ Χριστιανοί λατρεύουν τόν ἀληθινό Θεό».

Ὁ Μουσουλμᾶνος καί πάλι ἐστέναξε καί συνέχισε νά λέγῃ: «Ὅταν ἄκουσα αὐτά τὰ λόγια, ἐπῆγα στόν Ὁρθόδοξο Πατριάρχη, ὁ ὁποῖος λεγόταν Νήφων (πρῶην μοναχός ἀπό τήν Ἱερά Μονή Ὁσίου Διονυσίου. Διετέλεσε τρεῖς φορές πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κατόπιν μητροπολίτης Οὐγγραβλαχίας τῆς Ρουμανίας καί ἐπέστρεψε στήν Μονή τῆς μετανοίας του ὅπου καί κοιμήθηκε μέ ὁσιότητα καί ἀγιότητα βίου τό 1512.. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται ἀπό τήν Ἐκκλησία μας στίς 11 Αὐγούστου), τοῦ διηγήθηκα γιά τό κακό πού ἔπαθα καί ἐκεῖνος μοῦ εἶπε: «Δέν εἶναι πρέπον νά δεχώμεθα ξένους τῆς πίστεώς μας, ἀλλά ἐπειδή ὁ Δεσπότης μας Χριστός εἶπε: «Τόν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μή ἐκβάλλω ἔξω» (Ἰωάν.6,37) φέρε τήν γυναῖκα σου ἐδῶ.

Ἐγώ τήν ἔντυσα μέ ἀνδρικά ροῦχα καί τήν νύκτα τήν μετέφερα μέ τούς ὑπηρέτες μου στό πατριαρχεῖο. Ἐκεῖνος ἔδωσε ἐντολή καί ἄνοιξαν οἱ ἄλλοι Πατέρες τήν ἐκκλησία. Ἀφοῦ μπήκε μέσα ἡ γυναῖκα μου, τήν ἔβαλε καί κάθισε. Ἐγώ καί οἱ βοηθοί μου καθόμασταν ἔξω ἀπό τήν ἐκκλησία καί ἐκυττάζαμε τί θά κάνη. Ἔβαλε ἐπάνω του δύο μαντήλια (ἐφόρεσε δηλαδή τό ἐπιτραχήλιο καί τό ὠμοφόριο) ἐπῆρε τό Εὐγγέλιο, τό ἔβαλε ἐπάνω στό κεφάλι της καί ἄρχισε νά διαβάζη. Τότε εἶδαμε κι ἐμεῖς νά ἀνοίγη ἡ στέγη τοῦ ναοῦ καί νά κατέρχεται πάνω ἀπό τόν Πατριάρχη καί τήν γυναῖκα μου. Ὅλη ἡ ἐκκλησία φωτίσθηκε ἀπ' αὐτό τό παράδοξο οὐράνιο φῶς! Ὅταν ἔπαυσε νά διαβάζη τό Εὐαγγέλιο, τό φῶς ἐκεῖνο πέρασε ἀπό τήν στέγη τοῦ ναοῦ καί χάθηκε καί πάλι στούς οὐρανοῦς. Ἡ στέγη καί πάλι ἔκλεισε. Ἡ γυναῖκα μου θεραπεύθηκε. Τήν παραλάβαμε. Εὐχαριστήσαμε πολύ τόν Πατριάρχη καί ἤλθαμε χαρούμενοι στό σπίτι μας. Ἄν δέν ἐφοβούμασταν τούς ἐξουσιαστές, θά γινόμασταν κι ἐμεῖς Χριστιανοί».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐπέρασαν περίπου χίλια χρόνια ἀφ' ὅτου τό πρῶτο ἀπό τά πρεσβυγενῆ πατριαρχεῖα, τό τῆς Ρώμης, ἀπομακρύνθηκε ἀπό τήν Μία Ἐκκλησία καί ἀκολούθησε δική του τακτική σ' ὅλους τούς τομεῖς τῆς λειτουργίας του.

Ἀπό τότε καί μέχρι σήμερα ζητοῦν οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ παπισμοῦ νά ἐνωθοῦν μέ τήν Ἀνατολική Ἐκκλησία. Δέν ζητοῦν, δυστυχῶς, νά ἐπανέλθουν στήν ἀγκαλιά τῆς Μητρός Ἐκκλησίας τους, τήν ὁποῖαν, κατά τρόπον ἀλαζονικόν κατεδίκασαν καί ἀφώρισαν, τό 1054, χωρίς νά φταίει σέ κάτι. Μάλιστα οἱ πάπες ὀνομάζουν τήν Ἐκκλησία μας, ἀπό τήν ὁποῖαν ἀπεσκίρτησαν «σχισματικήν» καί ἐμᾶς τούς Ὀρθοδόξους «πλανεμένους» ἀδελφούς καί μᾶς περιμένουν νά πέσουμε στήν ἀγκαλιά τους! Ἀποφεύγουν συστηματικά νά συζητήσουν μέ τίς ἐπιτροπές τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τά θεολογικά θεμέλια, ἐπάνω στά ὁποῖα στηρίχθηκε ἡ Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στούς πρώτους 10 αἰῶνες. Χωρίς τήν ἀνεύρεσι καί ἀναγνώρισι τῶν κοινῶν δογμάτων καί διδασκαλιῶν τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς πρώτης χιλιετοῦς περιόδου, πιστεύομεν ἀκραδάντως, ὅτι δέν θά ἤμπορέσουν οἱ ἐκπρόσωποί μας νά συνεργήσουν στήν προσέγγισι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ἐνα ἄλλο ἰσχυρότερο ὄπλο στήν κοινή αὐτή προσπάθεια εἶναι ἡ ἐν μετανοία ζωή μας. Δέν μπορεῖ ὅμως νά ὑπάρξη μετάνοια ἐν Χριστῶ στούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν θρησκειῶν, διότι ἀπουσιάζει τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἡ ἀληθινή μετάνοια, ὅπως γνωρίζουμε, προϋποθέτει ταπείνωσι, ὁμολογία τῶν λαθῶν καί πταισμάτων μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μέ συντριβή καρδίας καί ἀναζήτησι τοῦ θείου ἐλέους. Πῶς ἤμποροῦν νά μετανοήσουν, πού σημαίνει, ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπά τά ἀμαρτωλά τους πάθη καί ἐγωϊστικά θελήματα, ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν στήν θρησκεία πού ἀκολουθοῦν τό Ἅγιο Πνεῦμα; Ἐάν πιστεύουν, ὅτι τό ἔχουν, γιατί λοιπόν, δέν ἤμποροῦν ν' ἀποβάλλουν τά πάθη τους; Δέν κατακρίνομεν βέβαια κανέναν, ἀλλά ἐρωτοῦμε, γιατί δέν βγάζουν κι αὐτοί ἀπό τούς τάφους ἄφθαρτα καί μυροβλύζοντα Λεῖψανα, ὅπως βγάζει ἡ Ὀρθοδοξία Ἐκκλησία;

Μία τόσο μεγάλη ἀποστολή ἐπανενώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ὄχι μόνο Ὀρθοδόξου καί Καθολικῆς, ἀλλά καί τῶν ἄλλων διαιρεμένων, πιστεύομεν ὅτι, δέν ἐπιτυγχάνεται τόσο μέ θεολογικούς διαλόγους, κι ὅταν μάλιστα αὐτοί συνεχίζονται τώρα ἐπί 40 περίπου χρόνια χωρίς οὐσιαστική πρόοδο. Μᾶλλον ὑπῆρξε πρόοδος ἐκ μέρους τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, διότι βοήθησαν θετικά στήν ἀλλοίωσι τοῦ φρονήματος ὀρθοδόξων Κληρικῶν καί θεολόγων καί στήν μειοδοσία τῆς Ὀρθοδοξίας. Αὐτό ἀποδείχθηκε στό κείμενο πού γράφηκε στό Βalamand τοῦ Λιβάνου τόν Ἰούνιο τοῦ 1993, ὅπου ἀπό ἐκπροσώπους τῆς Ὀρθοδοξίας ἔγιναν δεκτές ἀπαράδεκτες ἀπόψεις. Ἐνῶ μέχρι τότε ἡ Οὐνία καταδικαζόταν ἀπό ἐπίσημα ἐκκλησιαστικά χεῖλη ὡς μέγα ἐμπόδιο γιά τήν

προσέγγισι τῶν Ἐκκλησιῶν, στό κείμενο τοῦ Balamand ἐμφανίζεται σάν γέφυρα, πού ἐνώνει Ὁρθοδόξους καί Παπικούς. Ἀκόμη δόθηκε στους Οὐνίτες τό δικαίωμα νά συμμετέχουν στίς συσκέψεις ἐκπροσώπων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καί μάλιστα μέ τήν ἀπαίτησι ἡ γνώμη τους νά γίνεται σεβαστή.

Παρά τήν θλίψι καί τήν δυσαρέσκειά μας γιά τά ἀνωτέρω, τόσο ὁ Οἰκουμενικός πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος, ὅσο καί ὁ πατριάρχης τῆς Ρωσίας κυρός Ἀλέξιος κατεδίκασαν τήν ὑπαρξι τῆς Οὐνίας, ἔνεκα τῆς ὁποίας δέν μπορεῖ νά πραγματοποιηθῇ ὁ θεολογικός διάλογος.

Ἡ γραμμή τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης δέν ἔχει ἀλλάξει σέ τίποτε. Συνεχίζουν νά ὀργανώνουν ἱεραποστολές, νά στέλλουν ἐπισκόπους, κληρικούς καί μοναχοὺς τους σέ περιοχές πού δέν ὑπάρχει καθόλου ποίμνιο καθολικῶν χριστιανῶν. Ὅταν ἔπεσε ὁ κομμουνισμός στήν γειτονική Ἀλβανία μπῆκαν μέσα 2500 ἄτομα ἱεραπόστολοι τοῦ πάπα. Ἐνῶ ἀπό τήν Ἑλλάδα μπῆκαν νά βοηθήσουν τόν Ἑλληνα ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἀναστάσιο μόλις 15 ἄτομα. Στήν πόλι Κορυτσᾶ, ὅπου δέν ὑπῆρχε κανεῖς ρωμαιοκαθολικός, ὁ πάπας ἔστειλε ἀμέσως ἐπίσκοπο μέ τό ἐπιτελεῖο του. Ἰδρυσαν νάο καί ἄρχισαν τήν δρᾶσι προσηλυτίζοντας τούς δυστυχεῖς ὀρθοδόξους ἑλληνοαλβανούς, μετά τήν πεντηκονταετῆ δοκιμασία τους. Τά ἴδια ἔκανε ὁ πάπας καί στό Ἀργυρόκαστρο καί σ' ὀλόκληρη τήν Ἀλβανία.

Ἔχουμε βαθειά λύπη στήν καρδιά μας, ὅταν βλέπουμε ὁμοεθνεῖς μας, οἱ ὁποῖοι γεννήθηκαν ἀπό ὀρθοδόξους γονεῖς καί ἀνατράφηκαν μέ τά νάματα τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας μας, γιά μερικά ἀργύρια ἢ ἄλλες κοσμικές ἐπιδιώξεις, ἐπρόδωσαν τήν πίστι τους. Ἐγιναν οἱ νεώτεροι γενίτσαροι, πού ἐπῆραν τό ὄπλο τῆς ἀχαριστίας καί τῆς προδοσίας καί κτυποῦν τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας, τήν ὁποῖαν ἀρνήθηκαν γιά νά κολάζονται στήν συνέχεια αἰώνια. Στηρίζονται στό χρῆμα πού τους ἔδωσαν, στους κοσμικούς βαθμούς πού τους ὑποσχέθηκαν καί ζοῦν μέσα στή σύγχυσι, «μη νοοῦντες μήτε ἄ λέγουσι μήτε περί τίνων διαβεβαιοῦνται», ὅπως ἔλεγε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στους αἰρετικούς τῆς ἐποχῆς τους (Α΄ Τιμ.1,7).

Μᾶς λέγουν οἱ ἅγιοι Πατέρες μας ὅτι εἶναι καλλίτερα νά ἀμαρτάνει κάποιος σ' ὀλόκληρη τήν ζωή του, ἀλλά νά παραμείνη ὀρθόδοξος, παρά νά ζήσει «δῆθεν» ἀγία ζωή καί νά ἀρνηθῇ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὁ ὀρθόδοξος ἀμαρτωλός, ἐάν μετανοήσῃ, θά σωθῇ, ἐνῶ ὁ αἰρετικός, θά κολασθῇ, διότι στίς αἰρέσεις δέν ὑπάρχει θεία Χάρις. Ὁ αἰρετικός, ὅσο μένει στήν αἵρεσι, δέν μπορεῖ νά μετανοήσῃ, διότι ἡ αἵρεσις εἶναι δαιμονική πλάνη. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ διάβολος παρουσιάζει στό θυμό του τό φῶς τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου γιά σκότος καί τό σκότος γιά φῶς. Ὁ νοῦς του δηλαδή πλημμυρίζεται ἀπό ἐωσφορική ὑπερηφάνεια. Χάνεται ἡ ταπείνωσις, ἡ ὁποία δίνει στόν ἄνθρωπο τόν θεῖο φωτισμό καί τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ.

Ἀπευθύνουμε θερμή παράκλησι στους ἐν Χριστῷ Ὁρθοδόξους Ἀδελφούς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς νά κρατήσουμε ὅλοι κυματίζουσα τήν σημαία τῆς Ὁρθοδοξίας μας στήν καρδιά καί στήν ζωή μας, κάτω ἀπό τήν ὁποία θά εὔρη τόπο νά προστατευθῇ πνευματικά ὁ κάθε πονεμένος ἄνθρωπος. Χωρίς τήν Ὁρθοδοξία μας κλείνονται οἱ θύρες τῆς σωτηρίας μας, ὄχι μόνο γιά ἐμᾶς, ἀλλά καί γιά τά τόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, πού ποθοῦν τήν ἔνωσι μέ τόν Χριστό. Ποθοῦν τήν ψυχική τους ἐλευθερία, τήν εἰρήνη καί τήν χαρά στήν καρδιά τους, τά ὁποῖα εἶναι χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού δέν προσφέρονται χωρίς τήν ἀληθινή πίστι καί τόν πνευματικό κατά τῶν παθῶν μας ἀγῶνα.

Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπό τήν Ἁγία μας Πίστι, εἶναι ταυτόχρονα ἀπομάκρυνσις ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἀπό τόν Θεό. Αὐτό σημαίνει μέ μία λέξι θάνατος ψυχῆς! Εἶθε ὁ Θεός νά μᾶς διαφυλάξῃ ἀπό τέτοιες πλάνες.

Θερμή καί δακρυροούσα θά πρέπει νά εἶναι ὄλων ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων ἡ προσευχή ὁ Πανάγαθος Κύριος, ὁ Ὅποιος ἀγαπᾷ τό πλάσμα του, νά ἐπαναφέρει τούς πεπλανημένους στήν Μάνδρα τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας Του, ὅπου θά καταυγασθοῦν οἱ νεοφώτιστοι μέ «ὀθνεῖαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην», ὅπως μᾶς λέγει ἕνας ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀμήν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΟΙ ΠΛΑΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

1. ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ
2. Η ΕΚΠΟΡΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ «ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΥΙΟΥ», ΤΟ «FILIOQUE»
3. ΤΟ ΑΛΛΑΘΗΤΟ ΤΟΥ ΠΑΠΑ
4. ΤΟ ΠΑΠΙΚΟ ΠΡΩΤΕΙΟ
5. ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ
6. «ΤΟ ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟ ΠΥΡ»
7. Η ΑΣΠΙΛΟΣ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
8. ΤΟ ΑΓΙΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Εἶδα μέ τά μάτια μου ἕνα περιστέρι

Ἕνας μικρός Ἄγγελος;

Ἦνομάζομαι Chisola kapenda.

Ἦνομάζομαι Senuo Ukaita

Ἦνομάζομαι Yav Kasongo.

Ἦνομάζομαι Yav Muzinga.

Ἦνομάζομαι Rafael Ilunga

Ἦνομάζομαι Kilolo Kiyambakulu

Τί αἰσθάνθηκε ὁ Χριστιανός μας Ἰωάννης Sabushimike μετά τό βάπτισμά του.

Τώρα ἔχω τήν δύναμι νά βαδίζω στήν ἀγιότητα

Ἐμπειρίες τοῦ ζεύγους Ἀθανασίου καί Μαρίας

Πῶς ὁ Φίλιππος ἔγινε ὀρθόδοξος Χριστιανός

9. Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Δέν δέχεται ὁ Χριστός τήν θυσία ἀπό ἀνεξομολόγητους κληρικούς

Ἐσύ ὅμως μετανόησε...

Αὐτός πού δέν ἐξωμολογήθηκε στήν ζωή του, οἱ δαίμονες θά τόν ὀδηγήσουν στήν κόλασι

Σῶμα νεκροῦ ἀναστήθηκε μέσα στό Ἀνατομεῖο ἰατρικῆς σχολῆς

Ἡ ἐξομολόγησις ὄλων τῶν ἁμαρτιῶν παρέχει πλήρη τήν συγχώρησι στόν μετανουῶντα

10. Η ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ἢ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ Θεία Κοινωνία τῶν Πιστῶν γίνεται σέ ὅλους μέ τήν ἴδια λαβίδα

Ἄγγελοι προσκυνοῦν τό Ἅγιο Ποτήριο

Ἀναμνήσεις ἀπό τήν ζωή τοῦ π. Κλεόπα σάν Δόκιμου μοναχοῦ

Τό Ἅγιο Ποτήριο ἔβγαζε φωτεινές ἀκτίνες

Τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μετετρέπη σέ κρέας;

Ὁ δύσπιστος μοναχός

Τό μέγα Μυστήριον τῆς Ὁρθοδόξου Λειτουργίας

11. Η ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἄναψε στήν καρδιά μου μία φλόγα σάν κερι...

Τό πρόσωπο τοῦ π. Ἀρσενίου Χατζεφεντή ἔλαμπε σάν τόν ἥλιο

Ὁ Ρουμᾶνος ἱερομόναχος περικυκλωμένος ἀπό φλόγες

Δέν εὐλογεῖς ἐσύ. Ἐγώ εὐλογῶ!

Ἡ ἱερωσύνη τοῦ Ὁρθοδόξου Κληρικοῦ παραμένει ἀναξάλειπτη

12. ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟ

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟ

Ἔλα νά ἰδῆς τά θαύματα τοῦ Θεοῦ...

Ἡ δωδεκαετής Κωνσταντίνα ἐπῆγε στόν Παράδεισο

Ἡ Βασιλική Μαλλιαροῦ μετά τό Εὐχέλαιο δέχθηκε κοντά της τόν οὐράνιο κόσμον

Πῶς ἡ Παναγία ἐθεράπευσε τό παράλυτο παιδί μιᾶς μουσουλμάνας

13. Ο ΓΑΜΟΣ

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

Δέκα χρόνια συμβίωσις, χωρίς Χάρι καί Χριστό

Ὅταν οἱ γονεῖς εἶναι ἅγιοι....

Ὁ τσαγκάρης τῆς Ἀλεξάνδρειας

Τό ἀνδρόγυνο πού ἐφύλαξε παρθενία μέσα στόν γάμον

Ἡ μητέρα ὑποσχέθηκε νά παραδώσῃ τό παιδί της στόν διάβολο

14. Ο ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΙΜΙΟ ΣΤΑΥΡΟ

Οἱ τιμωρίες τῶν κλεπτῶν τοῦ Τ. Σταυροῦ τῆς Μονῆς Ξηροποτάμου

Ἄναψαν τά τρία κεριά μόνα τους!

Οἱ δύο βόες...

Λάμπει ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ

Ἡ μετάνοια τοῦ πρώην μάγου Γεωργίου

15. ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ (ΤΕΜΑΧΙΑ) ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΑΣ

Τά ὁλόσωμα Λείψανα τῶν Ἁγίων μας

16. Η ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΟΥΝΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟ ΦΕΡΡΑΡΑΣ-ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

Μέγας σεισμός πρὶν ἀπό τήν ἀναχώρησι τῶν Ἀνατολικῶν γιά τήν σύνοδο Φερράρας στήν Ἰταλία.

Ἡ ἀλαζονική ἀξίωσις τοῦ πάπα

Ὁ σκύλλος τοῦ βασιλέως ὑλακτεῖ....

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΛΑΤΙΝΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΑΤΙΝΟΦΡΟΝΩΝ ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΤΟΝ 13^{ΟΝ} ΑΙΩΝΑ

«Πήγαινε ταχέως στήν Μονή καί εἰδοποίησε τούς Ἀδελφούς καί τόν Καθηγούμενον ὅτι ἔρχονται οἱ ἐχθροί τοῦ Υἱοῦ μου».

Τό συλλεΐτουργο στήν Ἱερά Μονή Μεγίστης Λαύρας.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΛΛΑ ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

Τό μαρτύριο τῶν 13 Ὁσιομαρτύρων τῆς Μονῆς Καντάρας Κύπρου
 Τό θαῦμα τοῦ θεοῦ Φωτός τοῦ Παναγίου Τάφου ἐξάγει μόνον ὁ Ὁρθόδοξος
 Πατριάρχης
 Γιατί μία παπική χριστιανή βαπτίσθηκε ὀρθόδοξη
 Ὁ Ἁγιασμός στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία παραμένει ἀναλλοίωτος
 Τό Ἀντίδωρο δέν μουχλιάζει
 Τά πασχαλινά αὐγά
 Τό φούσκωμα τῆς ζύμης τήν ἡμέρα Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ
 Τό θαῦμα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Δομβοΐτου τῆς Βοιωτίας
 Ὁ κορμός τοῦ πεύκου στόν προφήτη Ἡλία Πατρῶν ἔχει μέσα του τό σημεῖο τοῦ
 σταυροῦ
 Ἡ Βάτος στό ὄρος Σινᾶ σχηματίζεται μέσα στούς βράχους σάν μικρογραφία
 Οἱ γουλιανοί τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ
 Πηγαίνετε στούς Ὁρθοδόξους...
 Νυκτερινός ἐπισκέπτης ἀναστατώνει τό σπίτι.
 Κόλλησε τό μαγικό εἶδωλο στό χέρι του.
 «Ἐσύ θά μέ διώξης ἀπ' ἐδῶ βρέ Καπουτσίνε?»
 Διώξτε τόν Καπουτσίνο. Τί τόν μαζέψατε ἐδῶ;
 Σήμερα στόν ἅγιο Γεράσιμο ἦταν καί ὁ φίλος μου Ἰταλός....
 Οἱ Ὁρθόδοξοι μοναχοί βλέπουν στήν προσευχή τους τό ἄκτιστο φῶς
 Ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἀρνήθηκε τήν κατασκευή θυσιαστηρίου τῶν Καθολικῶν μέσα στήν
 ἐκκλησία του στήν Νῆσο Κέρκυρα.
 Τό Ἀντίδωρο στήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία εὐωδιάζει
 Ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀχμέτ
 Τό ἀντίδωρο καί ὁ Ἁγιασμός θεραπεύουν
 Τό λάδι τοῦ καντηλιοῦ καί ὁ Ἁγιασμός θεραπεύουν
 Ἡ Εἰκόνα τῆς Κυρίας Θεοτόκου συμβουλεύει τόν πρώην μουσουλμᾶνο, Ὁρθόδοξο
 Χριστιανό Δημήτριο.
 Ἀκόμη καί μουσουλμᾶνοι ὁμολογοῦν τήν χάριν τῆς ἱερωσύνης τῶν Ὁρθοδόξων
 Κληρικῶν μας.
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.